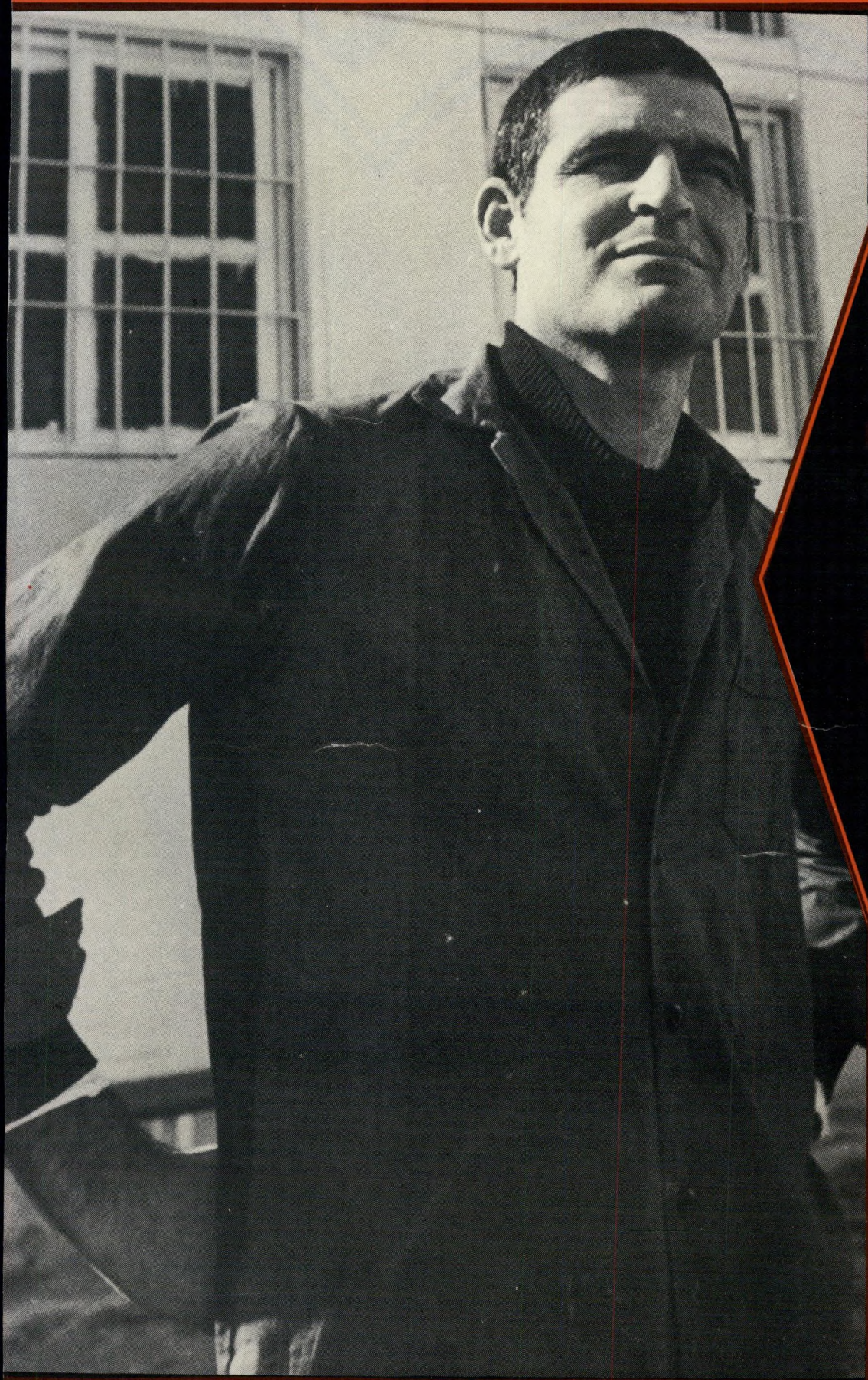

העולם הזה

ראיון מיוחד עם אודי אדיב בכלא:

„אני
חולם
לחבק
את
אהובתי!”

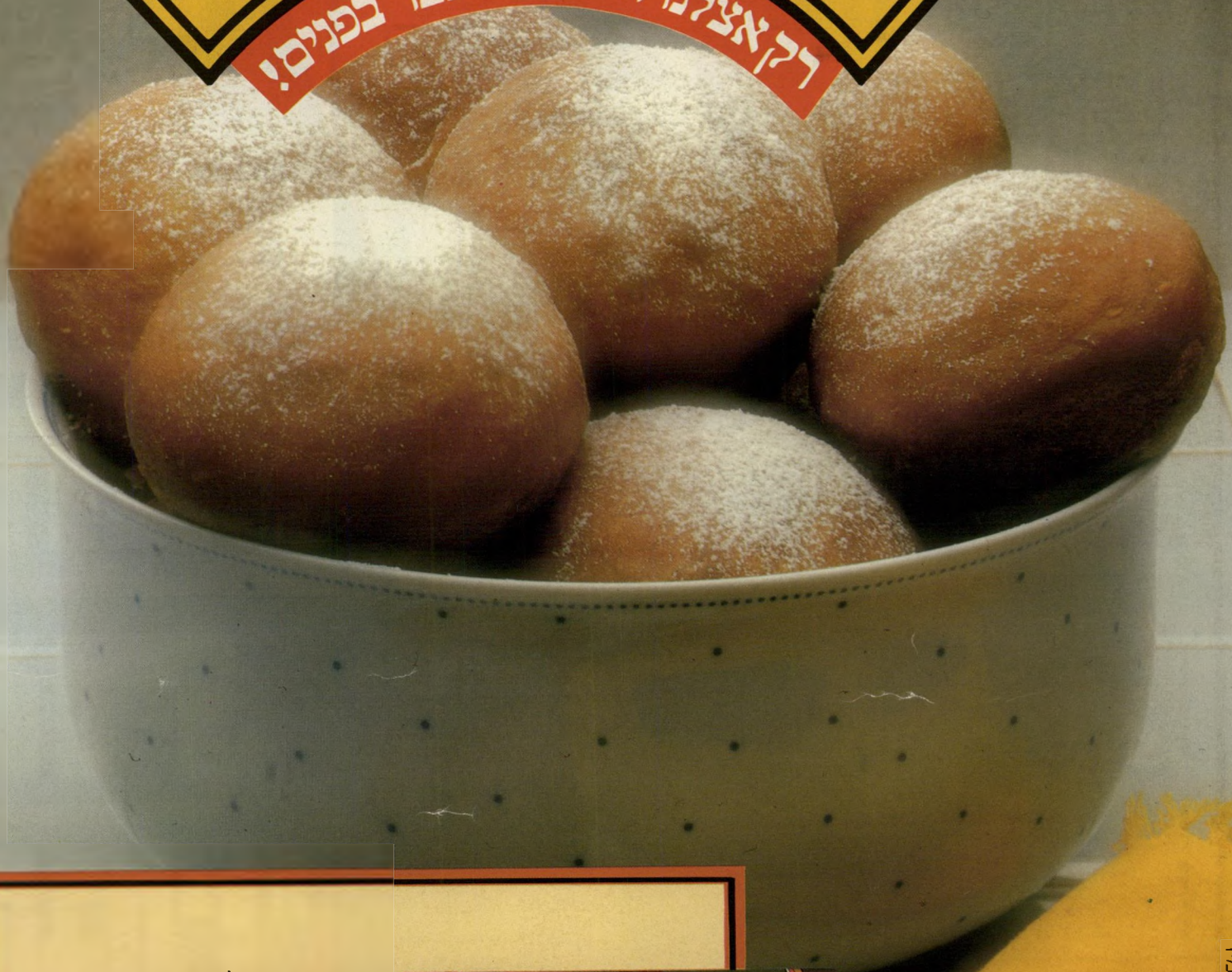
ראיון מיוחד עם אהובתו, לאה
לשם: „אחכה לו עד הסוף!”

חדש!

סופגניות ערית

רק אצלנו השמרים כבר בפנים!

סופגניות עלית טעימות, גדולות ונפלאות. חגיגה אמיתית לכל המשפחה. הכל כבר בפנים, כולל השמרים. לכן, מכינים אותן בקלות ובמהירות. הגישי סופגניות עלית חמות, כולם ילקקו את האצבעות ובטוח שירצו עוד.

שותפות עם שרון

אם כבר - אז כבר. סבורה קוראת אלמונית. המעדיפה שלא להזדהות. ומעלה רעיון מעניין.

בעדותו במישפט נגד השבועון טיים הכריז אריק שרון. קבל עם ועדה. שלא על טוהרי מידותיו הינו נאבק. כי אם על טיהורו של כל עם ישראל. שטומא בגין פרשה צברה ושאלה. אם כך. אם כולנו שותפים לחרפתו של אריק חביבנו. מדוע שלא נהיה שותפים לאותו סכום אגדי שהינו תובע מטיים. אם אכן יזכה בו. כפי שאכן נראים הדברים עתה?

איללך הנני דורשת את חלקי בשותפות. בסך של 6.000 שקל.

זה פירוט החשבון: 50 מיליון הדולר ינוכו כ-20% (שכר עורכרדיו. מיסים. שונות) ואז יותרו בידו של אריק 40 מיליון. שערסם. לפי הדולר היציג. 24 מיליארד שקל. סכום זה יחולק בין ארבעה מיליון השותפים. תושבי הארץ. והרי 6.000 שקל לשותף.

שותפה. ירושלים

רחל. רחל

הקוראת דליה יאירי-דולב הוזכרה במדורה של רחל המרחלת (העולם הזה 14.11) ומבקשת להעמיד את העובדות על דיוקן.

עוזי יאירי ז"ל. בעלי. נפל לפני יותר מתשע שנים במלון סבוי. ערן דולב לא היה חברו הטוב ובוראי לא ידיר מישפחתנו. ויחסי עימו התחילו יותר משנתיים אחרי מות עוזי. ערן היה כהליכר גירושין והינו אב לארבעה ילדים וול. דרך אגב. יש חמישה ילדים. עורכרדיו אמנן זכרוננו "חיתן" אותנו לפני כשש שנים.

ערן ואשתו הראשונה נפרדו ביחסים מצוינים. וכולנו נשאנו ביחסים טובים. אז למה הרכילות? מה ראתה רחל לספר על גירושין. נישואין וכו'? מה הצורך לפגוע בילדיו של ערן? ומה הרכילות נסיעתו של מי שהיה קצין רפואה ראשי. ותתי אלוף בצה"ל במשך שנים רבות. ורופא בכיר בתלי השומר. לעשות שבתון? את הנעשה אין להשיב. אך דומני שמגיעה. ולוא לכל הילדים המעורבים. הצגה פשוטה ונכונה של הדברים.

דליה יאירי-דולב. בתאסדה מרילנד ארצות-הברית

הסביבון והכירכר

הקורא-הבלשן מבקש ללמד אותנו לכבוד חג החנוכה. פרק בלשון העברית.

את המילה סביבון המציא איתמר בוראבי. הילד העברי הראשון. בנו של אליעזר בן-יהודה. כדירתו בן חמש שנים. כך מספר הוא בספרו. עם שחר עצמאותנו "שנתפרסם לאחר מותו. השם סביבון נהפך על הכול והדק שמות אחרים שהוצעו לצעצוע זה. אפילו על השם כירכר שהציע חיים נחמן ביאליק. גבר הסביבון הזה וכאשר הילדים שרים את שירו של ביאליק מורי הביא כירכר לי הם משיגים את הנוסף ושרים מורי הביא סביבון לי / סביבון עופרת יצוקה... / יודעים אתם לכבוד מיי / יודעים אתם לכבוד מיי / לכבוד החנוכה...

ד"ר ראובן סיוון, ירושלים

פסוק לי את פסוקך

פסוקי-שליים הטלויזיוני דווקא מעורר עניין. אך, כנראה. לא כל-כך מצד המירקע. כמו מצד הצופים. הכותבים להעולם הזה.

כל הקוראים. הכותבים לאחרונה. להעולם הזה (14.11 ואילך) בעניין הפסוק. צורקים לחלוטין. וזה עוד לא הכל. גם ההצעות שלהם טובות מאוד.

וגם אני. הקטן. יש לי מובאת: ● צריך אדם להחניף לאשתו. משום שלום-בית; ולבעל חובו - שלא ילחצנו; ולרבו - שילמדנו תורה.

סמי קטן, אשקלון

(המשך בעמוד 4)

כתבת השער הקרמי:

לא רוצה פוליטיקה!

אורי אדיב מספר בראיון מיוחד על בדי" דותו. געגועיו לחופש. יחסיו עם האסירים. עושה חשבון-נפש על נסיעתו לסוריה ועל חלומו. לחבק את חברתו. לאה לשם. אני לא רוצה לעסוק עוד בפוליטיקה! הוא מכריז.

כתבת השער האחורי:

בעיקבות הרוצח

במרחק של שני צעדים ממקום מציאתה של גופת הדס קרמי. גילה צוות. העולם הזה" חוברת פורנוגרפית. גילוי זה מצטרף לעוד התפתחויות חדשות בחקירת הרצח האכזרי.

פרס

חובש

כיפה

שימעון פרס חבש לראשו כיפה גדולה והלך להתרפס לפני מועצת התורה של ש"ס. הדובר הראשי שלהם. עובדיה יוסף. החזיר לו מחווה. וחבש לכבודו מיצנפת כחולה. מעוטרת בריקמת זהב. אבל הכובעים לא הש" אירו את ש"ס בקואליציה.

היסטוריה בירוק

כמו על סי פקודה ממישרד-החיון נפתח השבוע בעיתונות הישראלית מסע של השמצה. עלבונות ושקרים נגד תנועת הירוקים בגרמניה. מדוע הם שונאים אותם. ומדוע הם אוהבים דווקא פוליטיקאים בעלי עבר נאצי?

רק את שרון אהבתי!

הבימאי אבי נשר. שהרומן שלו עם שרון הראל נסתיים בצורה דרמטית. מתודה: זה נכון שהיו לי רומנים עם השחקניות שלי - אז מה? אינגמר ברגמן היה אפילו מתחתן עם שחקניות - אבל מעולם לא אהבתי אחרת מלבד שרון!

חברי הצוות הנב" כים של תוכנית ה"טלוויזיה איזה קטע הציעו להזמין את ההורים שלו לבירה. או לתת לו סטירה. כי אריאל בר בן ה-8 נהנה לשגע אותם. ואת הצופים. בהגדרות המבריקות שלו.

למה ז'נבה

מאז דצמבר 1973 לא התקיימו שום ישיבות של ועידת-ז'נבה לשלום במזרח התיכון. עתה מתעורר הרעיון מחדש. מי מעוניין בה? מי מנסה להבטיח אותה? אורי אבנרי מנתח.

המראה המשופץ

לא חייבים לקנות בגד חדש. אפשר לשפץ. לרענן. לגוון ולחדש את ה"בגדים הישנים בעזרת שאריות מבתי-מלאכה לעור.

הנים של הח"כים

הח"כים ממלאים טופס הצהרת-הון. ה"שמו"ר בכספתו של יו"ר הכנסת. העולם הזה החליט לבדוק את הכנסותיהם. ובכתבה הראשונה בסידרה הוא מטפל בעשרה ח"כים צנועים. או: תם שהכנסותיהם אינן עוי. לות על 1700 דולר בחודש.

המובטל

הגבוה

ביותר

הכדורסלן סטיב מאלוביק (208 סנ"י טימטרים) יושב בביתו ומסרב לשחק. קבוצתו. הפועל רמת-גן. לא שילמה לו את שכרו. והוא תובע אותה לדין ומציע את שירותיו לקבוצות אחרות.

אורי אבנרי, במדורו "הנדון" על:

כליות ולב

שעורייית הכליות בבתי-החולים תליהשומר מו" כיחה. כי ככל שהטכניקה הרפואית משתפרת. כך מידרדר היחס לחולה. בתי-החור" שת לרפואה מאבדים בהדרגה את צלם-האנוש. כפי שהמדינה מאבדת את מוסר הכליות שלה.

דאלאס בהוליווד

שחקן אהרן גלילי. שנים רבים יקו בהתקפלות יתייב" אחיים המתקן - קטנת יידיא על הניצחון-הבני רת בנטים פירו של מיליארד בעניי שימשה לשיטת תקיפת - 67 מיליון דולר כמעט ידיו לימיון השחקן ריצ'ארד גיר (במנייה) ממנו בוח - עדנה פיינו מוחות על העתידה הכסירה את הוודו: היום התי מתקם מרלאס.

רחל המרחלת

מדווחת:

מדוע כולם מתגרשים בטלוויזיה הלי מודית? ● מיהם הישראלים העלויים והכבדים. המשתכשים בברכה של חוות ההרזיה האנגלית? ● באיזה מקום מתכנסות המעריצות של יצחק רבין ● איד נכונה? נירה גל ליצרים בהמיים?

המדורים הקבועים:	מכתבים
20 מנוס. גלי הוס ואליענה ידוב	3 זה היה העולם הזה שהיה -
22 רחל מרחלת על כל העולם	4 סטריפטז למי 25 שנה
25 זה וגם זה - להיחנק באמריקה	5 קורא יקר - "לכתבנו נודע ש..."
לילות ישראל - אריק סיני, חני פרי	6 תשקף
26 וגוליאנו מר	7 במדינה
הלק ראוזה	8 המדון - מרשת הכליות
28 קולנוע - פארה פוסט	9 עלי דסנה
31 הדרסקס - מזל גדי: תחזית ל-1985	14 הדיי
37 מכתבים לריתי - יקותיאל קליידר	14 יומן אישי - אבא של יעל לוטן
98 תשבץ	15 אנשים - שוש אביגל
44 ספורט - עורד מכנס	18 מלווה את מיכה רייסר
46 ושמואל מחרובסקי	מה הם אומרים - אהרון הראל
48 שיזור - עמס כרמלי מסית ללינץ'	עורד תאומי. איזה להט. רודה
50 אתה והשקל - החובות של ציס'	

זה היה העולם הזה שהיה

בכיתה. האם יסוג הירדן לאחור? דוח על איום הארצות השכנות לנתק ולהסיר את מירדן. מקור: המוסד העשיר ביותר של ישראל, ובחזקת זאת צוטט גם קטע משיר של זאב דובינסקי. שתי גדות לירדן: בעמוד שבתון לגשר / וכחוט השדרה לאנוש. / לארצי קו הציר הקצר / זה ירדן — הירדן הקדוש! ● השאלה. מה אתה חושב על הסטרייט? הוצגה לאנשי ציבור, ביניהם מנהלת האוסרה, הזמרת אדים רדיסלים (אנחנו צריכים כל דבר שיש בעולם?) והשופט המחוזי אליעזר מלחי (לא צריך לאסור לגמרי, אך צריך סיקרה?). ● בכיתה. בוכב זורה: זרחיך סופר על הצלחתה המיסטרית של המצאה להתפלת מידים של אלכסנדר זרחין, אחרי הרבה שנים של התרועעות לדרושוב בין המוסדות, וכיצד הגיב הממציא על הצלחתו (ומה יהיה אם יהיה לי מיליון? אני לא אוכל יותר מכפי שאני אוכל היום?) ● בשער הגליון: אחת משתי החשפניות הראשונות שהופיעו ב-1959 על הבימה בארץ.

מתי בוכה תינוק ★ היכן גוזז דויד בן-גוריון כבשים

העם

מחיר העיקרון

בלשון החזאים היתה זאת "רוח מידר ברית יבשה, שחדרה לאיורנו". כהר" גשת האורחים, היה זה קיץ שני ונעים יותר.

אלפים הצטופפו בשפת-הים, רכצו על החולות. שמש מיטיבה שיפופה את עורם.

אחרים שמחו פחות על מזג-האוויר היבש והנחמד. החקלאים עקבו כראגה

הים

תנין בחיפה

הרב הראשי של צה"ל חיבר לכבודה תפילה חדשה, המילה צוללן נתוספה רשמית לשפה העברית, סמל מיוחד הוכן עבור אנשי-צוותה, כתב מיוחד כיסה כל מיל של הפלגתה מפורט סמות, וערב הגיעה לחיפה סטה מפקד חיל-הים ממנהגו והעניק ראיון לכת-בים הצבאיים. כל אחד תרם את תריו מתו להאדרת המאורע ולתיאורו.

כי גם במדינה ששבעה מליצות על "הפעם הראשונה אחרי אלפיים שנה", היה בואה של הצוללת הראשונה של הצי הישראלי מאורע גדול.

הצוות הישראלי, שהגיע לגמל ה-אנגלי לפני כשנה, כדי לקבל לידיו את צוללת הוד מלכותה ספרינגר, היה אומנם צוות של מלחים, בשירות-קבע של חיל-הים, אך רק למעטים מאנשיו היה נסיון קודם בשירות על צוללות, נסיון שאותו רכשו בציים שונים, במלחמת-העולם השנייה.

בראש הצוות עמד סגן-אלוף יוסף ררו, כמעט-צבר שגדל בתל-אביב והתבגר בקיבוץ מעג-מיכאל. רק ערב צאתו לבריטניה, כמפקד הצוללת, שי שמה הוסב לתנין, גילה רורר למארחיו הבריטיים כי בימי ההפעלה הוא היה מבוקש על-ידם כשל פיצוץ אוניית גירוש המעפילים אושן ויגור ובשל פיקוד על אוניית-המעפילים המעפיל האלמוני.

לא לאלכסנדרריה. אך כניסתה של תנין למימי ישראל לא חוללה שינוי מהפכני במאוז-הכוחות הישר-אליי-ערכי: נגר שיט-החופים בין מצי-ריים וסוריה יכולים לפעול ביתר יעילות מטוסים או טרפדות, שבסיסם ביבשה; נגר ספנות האויב בנתיבים ארוכים יכולה הצוללת לפעול רק במגיבלות רציניות, שנתהו עם שיכ-לול אמצעי הלחימה והלוחמה של אוניות צוללות.

אך עם בוא התנין לארץ גברו ה-גאוה והשימחה על שיקולים קרים של מאוני כוחות ויעילות אסטרטגית.

מכתבים

(המשך מעמוד 3)

הפיתרון: מלפפון

סוחר-הבשר, העושה דיני-אטה והמוריד תפוחים מן העצים בעזרת מקל-הליכה, כאשר רעבו גובר עליו (העולם הזה 28.11) מקבל עוד עצות.

אני מציעה למר עזיראל עינב שיפ-סיק עם התפוחים ואפילו עם התפוחים, כפי שמציעה הקוראת עופרי (העולם הזה 5.12). זה נקרא לשמור על דיני-אטה: להרכיב תפוח (117 קאלוריות) או תפוח (75 קאלוריות)? שיאכל מלפפון — עשר קאלוריות! סימנה כהן, ירושלים

מבוקשת: מישכחה מאמצת

צעיר בודד, הגומר לרצות את עונשו בכלא, מבקש דרך מקורית לשיקומו.

אני, גבי קולינס חדאי, בחור צעיר כן 24, שפוט לשלוש שנים באשמת גניבת-רכב, אסיר בכלא שטה, העומד על סף השיחרור (בעוד שישה חודשים, אם ירצה השם), מבקש, אם ישנה מישכחה בישראל אשר תהיה מוכנה מכל הלב, לאמצני, לבן.

מגיל 8 אני מחוץ לבית וגרלתי במוסדות ובבתי-סודר. אני נפטר לפני כשנתיים, בגיל 85, זיכרוננו לברכה, ואמי וקנה (69) וחלשה, כך שאני לא יכול לשוב לביתי-ההורים.

גבי קולינס חדאי, כלא שטה

הח"כ מחומייניסיתאן

ככה זה בדמוקרטיה. לכל אחד מותר לדבר, ובמיוחד

הם עשו סבון מהאנשים

גד פלוס. שץ, הוא הישראלי שנדון בגרמניה למאסר-עולם על רצח ואשר ניסה להתאבד בשריפה כאשר עירעור נדחה (העולם הזה 14.11). חברו לבית-הסוהר מביא במכתבו, שנשלח ללא כתובת, דרך הולנד לארץ, הרבה חומר למחשבה. חומר המתקשר גם למיכתבו של שץ אל עורך העולם הזה (28.11) שבו ביקש שץ לעזור לו.

מאחר שאני נמצא באותו אגף שבו ניסה שץ להצית את עצמו, המידע שלי הוא מקורי. שץ הצית את עצמו על-ידי המיזורים פלוס הסדנים, וכל דבר אחר שהיה אפשר להעלות אותו באש. לא היה לו שום חומר רלק, במיוחד שהיו בודקים אצל שץ לפחות פעם בשבוע.

שץ הורשע במישפט שלא היו לו בו כל סיכויים. בזמן הטיוול היומי שלנו הוא היה אומר לי, שעיוותים לא היו חסרים במישפט הזה. למשל: אשתו של איציק מארוקו (סוחר-הסמים הישראלי שברציחתו הורשע שץ) טענה, שהרוצחים היו ללא מסיכות והיא זיהתה ארבעה אנשים — את שץ, את מומי, את אלי בכר ועוד אחד שנמצא בפאריס (לא זוכר מה שמו).

כל השכנים שבאו להעיד במישפט אמרו שה-רוצחים היו במסכות.

● האשה טענה שהרוצחים ידו בנעלה מלפנים.

● בבדיקה הרפואית ובפרות של המומחים ה-באליסטיים הוכרר שהוא נורה מאחור.

● במישפט היו פיברוקים של המיטרה והשופטים שיתפו פעולה, וזה למרות שכל ההוכחות שהמיטרה הביאה נפלו בבית-המישפט ולא נשארה אפילו הוכחה אחת.

העורך-דין של שץ, אנדרס, הגיש בערעור שלו 127 נקודות מיש-פטיות, אשר כל אחת מהן, בישראל, או בכל מדינה אחרת בעולם, היתה צריכה לזכות אותו. שץ האמין עד הרגע האחרון שהוא יזוכה, כי הינו חיימפפע. והיה חוזר כל יום ואומר, אני תולד הביתה!

אבל היו שרצו אחרת. בשבוע האחרון היה אומר לי, לא מאמין להם: הם מגניקים! אך אני הייתי מרגיע מרגיע אותו ואומר לו יש חוק: הם לא יכולים להשאיר אותך כאן. הוא היה מפתל, מהנהן בראשו ואומר: הם לא יכולים! אל תשכח מה היה לפני 40 שנה — הם עשו סבון מהאנשים! ללא שם, ללא כתובת, גרמניה

אם הוא חבר כנסת. ולי-פעמים, גם אם הדברים אינם נחמדים, הם יכולים, לפחות, להביא תועלת.

דווקא טוב שח"כ ש"ס שימעות בך שלמה פתח את פיו (העולם הזה

העולם הזה 1160 תאריך 6.12.59

אחרי שבמשך שנים הורגל הישראלי לקרוא על צוללות סובייטיות ופול-ניות הנמכרות למצריים, שמח עתה

אנשים

מהנשר לדראקון

ניצחון מזהיר נחל מנגנון התער-מולה של הממשלה כאשר פירסם הירחון האמריקאי רבי-התפוצה הור-לידי, הפונה לאמריקאים חובבי-נסיעות, כתבת-ענק על ישראל, פרי עטו של הסופר-המשורר רד-ברס (קלאודיוס ואני) גרייבס, הסופר, שאחיו היה ראש-העירייה (הממונה) האחרון של ירושלים בימי המנדט, יצא וגילה את יש-ראל. כתוצאה מכך התגלה כי הוא ארם תמים במידה מופלאה, הכולע כל מילה שנאמרת לו על-ידי מאר-חיו.

כמה מן הפנינים הגרייבסיות: כאשר קנה שטיח-צמר מתוצרת-בית בשדה-בוקר, האמין, כי הצמר בא מכבשים "שדורר בן-גוריון גזו אותם כמו ידיו". עולית-ימן לא נבחרו מהמטוסים שבהם הובאו ארצה. אותם חשבו לגשרים. אלא מן האוטובוסים שראו על הכבי-שים, אותם חשבו לדראקונים.

לשמוע, כי צוללת שעברה את מיצרי-גיברלטר אל מיוזה הים התיכון, הגיעה לחיפה, לא לאלכסנדרריה.

כסוקי השבוע

סוד האושר

● שימחה ככה, חבר הנהלת הציונים הכלליים: "המיפלגה אינה יכולה לעשות חשבון-נפש. חשבון יש לה, אבל נפש אין לה!"

● ח"כ הציונים הכלליים יוסף סרלין: "הציבור הצניע בער מפא"י משום שטוב לו. הציבור הוא כמו התינוק המרטיב את חיתוליו וטוב לו מפני שחם לו, והוא לא עושה את החשבון שבעוד כמה רגעים יהיה לו קר והוא יכבה!"

● מנהל מישרד ראשיהממ"ש, טדי קולק: "סודה של התיירות הוא בכך שארם חושב שהוא יהיה מאושר יותר במקום שאינו נמצא בו עכשיו!"

העולם הבא

חרשות 1917

נוסע ישב באוטובוס וקרא בנחת את עיתון הצפירה. שנשא את הכו-תרת הראשית, "בלפור הכריז על הקמת בית לאומי ליהודים בארץ-ישראל". הנוסעים נעצו בו עיניהם בתימהון, עד שלא יכול היה לשאת עוד את מבטיהם. "אז מה יש?" פנה אליהם, לבסוף, "אני קורא לאט!"

הנושא כולו לדין חוזר, האם באמת יש צורך בחיילות בשירות-חובה והאם אין פיתרון יותר מישקי לצה"ל ויותר נוח לאשה הצעירה, החייבת לתת שנתיים מהטובות שבשנות חייה למטרה שהיא לא בריוק מייורע-מה.

אראלה פוכס, רמת-גן

בלונים

ח"כ מנחם הכהן ואשתו דבורה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 • העורך הראשי: אורי אבנרי • עורך-מישנה: דוב איתן • עורך תכנית: יוסי שנין • עורך כיתוב: גיורא נוימן • צלמי מערכת: ציון צפירי ענת סרגוסטי וציפי מנשה • עורך דפוס: יפתח שביט • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המדפעות: רפי זכרני • המודל: העולם הזה בע"מ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל אביב • הפצה: גד בע"מ

קו יקר

בשבוע שעבר פירסם העולם הזה סקופ עיתונאי, שנגע לבעיה של חיים ומוות, ושהיה גם סיפור אנושי מרתק. לא היה לו אופי פוליטי. פרשת היעלמן של הכליות בבית החולים תל-השומר, כשעה שהיה צורך להשתיל בשני חולים שהיו כבר מוכנים לניתוח, היתה חומר עיתונאי וציבורי ממדרגה ראשונה. שום כלי-תיקשורת לא יכול היה להרשות לעצמו להתעלם ממנה.

במשך שנים רבות לחם שבועון זה כשיטה הנפסדת, שהיתה נהוגה ב"עיתונות הישראלית, שעל פיה גנבו העיתונים את הסקופים זה מזה, מבלי לציין את המקור. אמרנו שגניבה כזאת דומה לכל גניבה אחרת. מה ההבדל בין פריצת קופה וגניבת כסף, ובין גניבת

העולם הזה
שעורה רפואית
חסרת תקדים

דופא העלים כליות
לחננו מייבן לבצע
השתלה בחולים ששובו
על שולחן הניתוח

שער "העולם הזה"
...נודע לי ש...

סקופ שעיתון אחר השקיע מאמץ בגילויו, ושהעיתון פירסם אותו, לא פעם, תוך הסתכנות רבה? בשנים האחרונות חל שיפור מסוים במצב זה, אולי גם תודות לאמאקנו. לאחרונה, בפרשת הנוסע הכושי ה"סמוי", טרחו כמה עיתונים לציין שהיה זה סקופ של הצהרון חדשות. אך המצב רחוק מלהיות שפיר.

הנה מה שקרה לסקופ שלנו בשבוע האחרון:

כדי להגיע לקהל רחב ככל האפשר, הודענו על הסקופ מראש לשני ערוצי הטלוויזיה הישראלית: ה"לימור" ו"הכללית".

● **הטלוויזיה הלימודית** הבינה את חשיבות העניין, וביקשה ממני להתראיין על הפרשה ביום השלישי בשעה 17.00, במסגרת המישרד ערב חדש. רפי רשף הציג את הפרשה בצורה הוגנת, וענתי על שאלותיו כמיטב יכולתי. באותה שעה הופיעו הגליונות הראשונים של העולם הזה ברחובות תל-אביב.

● **הטלוויזיה הכללית** סירבה אף להזכיר את העניין, בטענה שאינה

מוכנה לשרר דבר אחרי שהופיע בטל-וויזיה הלימודית. זוהי, כמובן, אמתלה מגוחכת, וגם בלתי-מוסרית בעליל, כשמדובר במכשיר מונופוליסטי, ה"שייך" לציבור משלמיהאגרה. עד עצם היום הזה לא הזכירה הטלוויזיה הכללית את השערוריה הנוראה הזאת אף במילה אחת.

ייתכן כי הטלוויזיה הכללית פעלה גם מתוך שינאה ונקמנות כלפי העור-לם הזה, מכיוון שהביקורת הגלויה (וההוגנת) על מעשי הטלוויזיה ומחד-ליה, במסגרת המדור שידור, מרגיזה את אנשיה, שנרמה להם שהם תפסו את הציבור הישראלי כולו בגרון.

ואשר לעיתונות הכתובה: ● **"הארץ"** פירסם את הפרשה ביום ד' בעמודו הראשון, והזכיר את העולם הזה בכתורת-המישנה. הרי ווח היה הוגן.

● **"דבר"** פירסם את הידיעה בעמוד 2, במסגרת בולטת, מבלי להזכיר אף במילה אחת שהיא פורסמה בהעולם הזה. אחת דנקה הרניש, סופרת דבר, פירסמה את הדברים כג"לוי בלעדי שלה, בצינה כי "לסופרת דבר נודע..." היא לא טרחה להזכיר איך זה נודע לה: עליידי קניית גליון של העולם הזה ברחוב.

● **"ידיעות אחרונות"** נהג כאותו יום באותה הצורה ממש. כתבת הצהרון, דבורה נמיר, סיפרה את הסיפור כגילוי בלעדי שלה, כלשון "נודע כי..." אף מילה אחת על העולם הזה. (נראה כי אחרי הפירסום העיר מישור מה שהעיר לגברת, ולמחרת היום פורסמה בשמה ידיעה נוספת, שלא הוסיפה אף פרט אחר חדש, אך שהזכיר באמצע הידיעה שהפרשה נחשפה עליידי העולם הזה).

● **"מעריב"** פירסם את הידיעה בצורה הוגנת, תוך איזכור המקור בגוף הידיעה.

● **"חדשות"** פירסם את הידיעה בצורה הוגנת, תוך איזכור העולם הזה בכתורת-המישנה. בניגוד לכל שאר העיתונים היומיים גם השקיע בה עבודה, ולמחרת היום פירסם ראיון עם אחד משני החולים שהיו מעורבים בפרשה.

ובדיו: ● גבי גזית שידר את הפרשה ביום הרביעי בבוקר, במישרד יש עניין — מבלי להזכיר אף במילה אחת שהיא נחשפה עליידי העולם הזה. גזית שכח את קיום השבועון — בניגוד לפעמים שבהם רצה בעבר להיעזר בשבועון זה לענייניו.

● אלכס אנסקי הביא את הפרשה בתוכנית שבע-אפס-שבע באותו הבוקר. הוא עשה זאת בצורה מוזרה במיקצת: הוא ציין שהוא מביא את הדברים מעיתון הארץ. המסתמך על העולם הזה.

הסיכום: נראה שהמוסר העיתונאי השתפר מאוד, אך יש עדיין חריגים חמורים.

העולם הזה 2448

התוכנית של גר

רמזים עבים נשמעים ממשרדו של שר הכלכלה, גר יעקובי, שאנשיו מכינים תוכנית כלכלית חדשה. השמועות מרתיחות את שר האוצר, יצחק מודעי. ראשי העבודה מתכוונים לרסן את יעקובי בהקדם, משום שהם חוששים שהוא יגרום למשבר הממשלתי הבא.

ערבים לייעור!

יוזמת משרד העבודה והרווחה למיפעל הייעור בגליל נועדה למנוע מתן דמי-אבטלה למובטלים באזור נצרת, רובם ערבים. בישיבה של הנהלת המישרד עלה הנימוק, שפרויקט הייעור יאפשר אימתן דמי-אבטלה לסרבני הייעור.

הליברלים מתכנסים

אחרי דחיות רבות תתכנס ביום הרביעי הבא חטיבת הליברלים כדי לבחור את נציגיה לתפקידים שונים בכנסת. בהנהלת הקואליציה ובהנהלת הליכוד. התאריך נבחר משום שבאותו היום יהיו כל חברי החטיבה בארץ, ורק אז תתאפשר ההצבעה.

הבנקאים פונים לפרס

כמה מראשי הבנקים פנו במכתב סודי לשימרון פרס. תוכן המכתב מתייחס למסקנות הצפויות של דוח מבקרי-המדינה בעניין מפולת המניות הבנקאיות.

גניש מחסל עסקיו

הקבלן ואישי-העסקים שלום אהרון גניש מצמצם בהדרגה את כל עסקיו. באחרונה שונה שמה של חברת הבניה שלו, שנשאה את שמו, לחברת "אדירים". בכך הושלמה סופית השתלטות עסקן חרות דודי אפל על החברה.

שריר חושש מביקורת

שרי-התירות, אברהם שריר, נמנע מלהופיע בכינוסים הקשורים במישרדו, אם לא מובטח לו שהקהל לא ישאל שאלות מביכות בתחום התירות. עוזריו מבקשים לדעת מראש מה יהיו השאלות.

מישפט שרון:

שופט מעריץ

ישראלים שנבחרו במישפטו של אריאל שרון נגד השבועון "טיים" מוודחים שהשופט, אברהם סופר, יהודי ממוצא עיראקי, אינו מנסה כלל להסתיר את הערצתו הכבירה לשרון. מכיוון שהשופט מנחה את המושבעים כאוות-נפשו ומורה להם מה לשמוע ומה לא. מה לקבל וממה להתעלם, נותן הדבר תיקווה רבה לחסידי שר התעשייה-המיסחר.

מחפשים

תפקיד לפואד

ראשי העבודה ויחד מחפשים תפקיד הולם לבנימין ("פואד") בן-אליעזר. עוזר וייצמן ופואד נמגשו השבוע עם שימרון פרס ועוזי ברעם, במטרה למצוא לו שיבוץ.

בלומנטל מחפש ג'וב

יושבי-ראש מועצת המנהלים של כור, נפתלי בלומנטל, עושה מאמצים נואשים לזכות בג'וב מיפלגתי, משום שהוא חש שימיו בבניין כור ספורים. ב"כור" ממורמרים על בלומנטל, שיצא לארצות-הברית כדי לגייס כספים לחברת-העובדים ושב בידיים ריקות.

גביש מתחזק

מעמדו של מנכ"ל "כור", ישעיהו גביש, מתחזק הן ב.חברת העובדים" והן במיפלגת העבודה. מתי מעט יורעים שהוא מילא תפקיד מרכזי, מאחורי הקלעים, בנושא עיסקת-החבילה, וכבר נרמז שהוא לא יימנע מפעילות פוליטית בעתיד.

המישטרה מקצצת

לגימלאים

החל מהחדש הבא לא יהודשו חוזי-העבודה לגימלאי המישטרה. הממשכים לשרת בחצאי מישטרה — מישטריות וגם מיקצועיות. הגימלאים שוקלים התארגנות ופניה לשר חיים בר-לב.

130 אלף מובטלים

באפריל

תחזיות-אמת של משרד העבודה מודות שבחדש אפריל יהיו 130 אלף מובטלים! על רקע זה מובנת דרישת הליכוד לקיום הבחירות להסתדרות בתחילת הקיץ. החדש נימנו 60 אלף מובטלים.

אלימות המישטרה —

יוק!

קצינים בכירים שנתבקשו להופיע בתוכנית "בלבוסק" האחרונה, שעסקה באלמות שוטרים נגד אזרחים סירבו להופיע. תשובה דימה ניתנה מאגף תלונות הציבור שמטפל בתלונות אזרחים על אלימות. רק ניצב יחזקאל ("הצקל") קרתי ניאות להופיע. הופעתו מרושנת-העונג הוכירה לרבים במטה-הארצי שהוא גימלאי ושהגיע זמנו שיפורש.

השפיגלים יפגינו בחווה

אפרת ואהוד שפיגל, אמו ואחיו של יואב, שנפל במהלך מלחמת-הלבנון מתכוונים להפגין ביום ראשון הקרוב. שהוא תאריך הולדתו של יואב, ליד חוותו של אריאל שרון. בתביעה להקמת ועדת-חקירה ממלכתית לחקירת כל מה שקשור במלחמה.

כתבי-הכנסת

מחוץ להקפאה

כתבי-הכנסת נאלצים החל מהשבוע לשלם במיזנון כמו אזרחי-הכנסת ולא כמו "בארי הכנסת". סטטוס שאילי משייתכים עיבדי הכנסת והסיעות. חוכר המיזנון, אלי ברדוגו, ברק ומצא שבחווה החכירה מינואר '82 העיתונאים אינם נכללים בין מקבלי ההנחות. למרות ההקפאה, הוא החליט לגבות מהם מחיר רגיל.

חטוף אנטבה התחזה

כאיש "המוסד"

הד"ר דניאל כס, מנהל מחלקת בבית-החולים "קפלן", שהיה מחטופי אנטבה, התחזה כאיש המוסד לתפקידים מיוחדים וכאמריקאי, כאשר הציג עצמו לצורך קבלת עבודה אצל בוני שדות-התעופה בנגב.

בית-המישפט המחוזי בתל-אביב קבע השבוע, שכל ביצע עבירות מירמה.

בעיקבות ההתחזות קיבל כס שכר הגדול פי ארבעה מישראלים שעבדו אצל האמריקאים.

במישטרה הוא סיפר, שקיווה שהאמריקאים יגייסו אותו לשירותיהם, וישלחו אותו לעבודות-ריגול בארץ ערבית.

הבנקים

משלמים בחשאי

הבנקאות הבנקים בדבר תשלום ללקוחות שרומזו בעניין המניות הבנקאיות, ושפנו לבית-המישפט, אינן מדויקות. המצב כרגע הוא שלקוחות רבים, שיש להם מעמד מישפטי איתן, מקבלים את כספם בחזרה בהסכם גיטלמני, המלווה בלחיצת-יד, והוא נערך מחוץ לבתלי בתי-המישפט. עוד לפני הגשת כתבי-הביעה.

סו"ב לא ללונדון

מזכ"ל ההסתדרות, ישראל קיסר, עדיין לא אישר לסולל-בונה את ריכוז פעילותיהם בחו"ל ממישרד חדש בלונדון.

דנקר גודל

אישי-העסקים שמואל דנקר מבצע בימים אלה כמה מהלכים. באמצעות חברת-בת שלו, שיקפיצו את הקבוצה וגם את עולם העסקים הישראלי.

לחרדים — דירות

בלי כסף

חברות הבניה הנוות שכונות לציבור החרדי מציעות למכירה דירות בתנאים נוחים ביותר. בעימנואל, ההתנחלות שבשטחים הכבושים, ניתן להשיג וילות וקוטג'ים בתנאי משכנתא של 95%, ובקריית-בעלזא שבאשדוד מציעים דירות ללא מזומנים כלל.

מלונאים "מתפוטרים"

שתי התפוטרויות והתפטרות אחת זיעזיעו השבוע את ענף המלונאות.

רפי שדה, שניהל את רשת מלונות סונסטרה סיים במפתיע את תפקידו. נראה שהרקע לכך הוא קרע מיקצועי בינו ובין מנהל הרשת, אלי ("פפו") פפוסדו, יושבי-ראש התאחדות המלונאים.

רפי הראל, חותנו של מוריס קאסטו, נשיא התאחדות המלונאים, "התפטר" מניהול מלון לרום בירושלים. על-פי החלטת של מועצת-המנהלים של חברת תשת, חברת בת של אל על.

במקומו של הראל נכנס יורם גורדון, שהתפטר במפתיע מניהול דן-אכדיה. אחרי שנים רבות של עבודה ברשת של מישפחת פדרמן.

המטייח ימליץ

מפקד מישטרה נהריה לשעבר, אלי בן-יעקב, שנדון לשלושה חודשי-מאסר על סידרת עבירות חמורות, יפנה למפקד המחוז הצפוני, רחמים חדר, בבקשה לקבל עבודת-חוז. במהלך מישפטו של בן-יעקב, התברר, שחדר היה זה שטייח בזמנו את החקירות נגד בן-יעקב. עתה ממתינים בצפון להחלטתו של חדר.

במדינה

העם
סערה בכוס מים

אנשי חרות תיכננו פארוריה של כהנא, ואנשי המערך תיכננו פארוריה של בוחות-השלום

למחרת הבחירות פרצה סערה סביב הכפר אוס'אל-פחם. הח"כ החדש, מאיר כהנא, איים לעלות על הכפר. התור שבים ואוהריתם מכל הארץ נערכו להגנה. המישטרה התערבה. נערך קרב של אבנים וגזא מרמיץ. נפצעו אנשים. זה היה עימות של ממש.

השבוע עמדה הפרשה לחזור על עצמה במהדרה היתולית. אחרי הסופה של אוס'אל-פחם נאה הסערה-בכוס מים של איכסאל.

פארסה של פארסה. איכסאל הוא כפר קטן ורדום לרגלי הר-נצרת. יש בארץ עשרות כפרים ערביים חשויים ביותר.

לראשונה עלה הכפר לכותרות בקשר לפרשת חבר-הכנסת עבראי-והאב דראושה. חבר החמולה השולטת בכפר. הפארסה המשעשעת של השלי-חות-שלא-היתה גרמה להתרגשות רבתי. זה קרה למרות שנסיעתו של דראושה לקפריסין, שם התקשר הוא עצמו עם ח"כ רפי אדרי כרי שזה ישכנע אותו שלא להמשיך בדרכו. היתה מעין פארוריה על פגישות פר ליטיות רציניות עם המנהיגות הפלסטינית.

עכשיו הולידה הפארסה היא פארסה חדשה. צעירי-חרות החליטו להפגין בכפרו של הח"כ. וצעיריהם-ערך החליטו להגן עליו.

חסידים שוטים. מארגני ההי-לולה היו פקידים-ממשלה: חסידיו היו שוטים של אריאל שרון, ששולבו בעל ידו במישרי-העשייה-הומיטח. עור-שהשר עצמו עסק במישפטו הפרטי על חשבון המדינה. והמנכ"ל שלו יצא גם הוא לביקור בחו"ל. עסקו עוזריו במימון ההפגנה באיכסאל.

יש הברל בין צעירי-חרות. גם כשהם חסידיו שרון. ובין הברונים של כהנא. האינטרס המיפלגתי מגביל אותם. לא היה חשש שמע תגרום ההפגנה לעימות עקוב-דם. כמו גיר חות כהנא. היה זה בסך הכל נסיון עלוב לגנוב את הפאטנט של כהנא. היתה זאת פארוריה.

אולם אנשי המערך הודעו. הם חיקו את מאות היהודים, שנהרו לאוס'אל-פחם כדי להגן על תושביה. ושהיו מוכנים לעימות של ממש. גם זאת היתה פארוריה.

בסך הכל היה זה שיתוף-פעולה מבוזר. דראושה הציג את עצמו כלוחם פוליטי עצמאי ואמין. אף שלא הגיע לשום מקום. ועסק בעיקר בפירסומה. צעירי-חרות ניסו להוציא את הרוח ממפריש-כהנא. ואנשי המערך עסקו במיבצע שנועד להוכיח לאזרחים הר ערביים שהמערך הוא מגינם האמיתי והמוסמך.

למה לא? איש לא הפסיד. הכל הרווחה.

אך בסופו של המישחק נשארה שאלה אחת פתוחה: מדוע אסור לערוך בכפר ערבי הפגנה לגיטימית ובלתי אלימה? כמו בכפר יהודי? מדוע מותר לשוחרר-שלום יהודיים להפגין בבת נחלות אריאל, ואסור לאנשי-ימין לה-פגין באיכסאל? — כל עוד אין זו פרובוקציה מכוונת?

האם עצם הנסיון למנוע זאת אינו גילוי מוסווה של גזענות. הקובעת שאין האזרחים הערביים ככל האזרחים, ואין הם שייכים, בעצם, למדינה ולמינהגיה?

הכנסת

סערות בתוך השקט

ערסר, שרון, גוי מתייוון, עוברי-ישראל
בתוך אוירת השיעמום והחידלון (המשך בעמוד 11)

סכנה נוראה חדשה מאיימת על עס'ישראל: מיכלגת הירוקים בגרמניה. זה יכול היה להיות מצחיק, לולא התחבאו מאחורי ההיסטריה המצוברת בישראל כוונות פסולות מאוד

בוקר אחד מתעורר עס'ישראל. תוכח לדעת שמאיים עליו אויב חדש, גדול ונורא: הירוקים. עד לאותו רגע לא היו הירוקים הגרמניים בעיני הישראלי המצוי אלא מיפלגה קטנה אחת בארץ זרה, שהר פיעה מדי פעם בחדשות. שום דבר מיוחד.

והנה לפתע התגלה שזהו כוח נתעב ואימתני: אנטי-ציונים, אנטי-ישראליים, אנטי-שמים, ניאובולשניקים, ניאורפאשיסטים וניאורנאצים. מישרי-החוק הישראלי, שגרירות ישראל בבו, בעזרת כמה עיתונאים ישראליים היושבים בגרמניה והמשרתים את השגרירות בכתנודות (אולי), כותבי המאמרים הראשיים בארץ וכמעט כל כליה-התיקשורת התגייסו למאבק: לרוצץ את גולגולות ההיטלרים החדשים, לפני שיגרמו לשואה חדשה.

ההתגייסות היתה טוטאלית. שוב הוכח שיד נעלמת יכולה לגייס, בלילה, את כל כלי התיקשורת הישראליים, בארץ

הגרמני. מי שסבר שזהו קוריוז חד-פעמי, נדהם שוב לפני כמה שבועות, כאשר הגיעו הירוקים בבחירות מחריזות ל-10%, ובעריה-אנונימיות גם ל-25%.

מקומם בטוח עכשיו במים לבה השלישית בגודלה בגרמניה. הסיבה השקפת-העולם של הירוקים, המקרבת אותם לעולם השלישי ולתנועות-השיחרור הלאומיות, קירבה זו תם גם לאש"ף. הפולחן של יאסר ער-פאת, שהיה מקובל מאוד בשמאל החדש האירופי בשנות ה-70, דבק גם בכיוון שלפי דעת המיסדר הישראלי כל מי שמתייחס בחיוב לזכות הפלסטינים להגדרה עצמית הוא אויב מית, לישראל. נכנסו הירוקים כמעט אוטרי מטיה לרשימת האויבים. אך גישה זו אינה מסבירה עדיין את קיצוניות ההתקפה. יש הרבה מיפלגות

הכוח השלישי
ה יעד של הסתערות זו היה גוף
אלין השקפה מעין זו. מכל העידים האפשריים. היה זה אולי הבלתי-סביר ביותר בעולם כולו.

הירוקים הגרמניים הם ניאורנאצים בשם שתנועת-התחיה היא קומוניסטית וכשם שתנועת-היהודים היא דתית-אורתודוכסית.
"הירוקים" (שם בלתי-רגיל זה נבחר כדי להימנע מהגדרה של "תנועה", "מיפלגה" או כל מימסד אחר) קמו לפני ארבע שנים, כקואליציה רחבה של תנועות וקבוצות שונים. ביניהם: שוחרי איכות-הסביבה (שתנו לתנועה את השם), קבוצות שונות של השמאל החדש (שאינו כפוף לברית-המועצות), תנועות הסטורנטים, פמיניסטיות, תנועות-השלום ומתנגדי החימוש הגרעיני ועוד.

תערובת זו יצרה תנועה ליברלית-שמאלית, רומנטית, אנטי-מימסדית, נון-קונפורמיסטית, הלוחמת על איכות הסביבה ועל פירוק החימוש, פמיניסטית, אנטי-גזענית, נרטרלית בין שני הגושים, בעלת זיקה חזקה מאוד לעולם השלישי ולתנועות-השיחרור בעיר
לם.

(תנועה רומה בישראל, היתה צריכה לכלול את שלום עשיו. הוועד לסולידריות עם בירזית, אלטרנטיבה, הרשימה המתקרמת לשלום, ר"ף ועוד).

אין ספק כי הירוקים מבטאים את רוחה של גרמניה החדשה — גרמניה של הרוך שנוצר אחרי התמוטטות הרייך השלישי. האנטי-פאשיזם של

מסע-הירוקים לפרלמנט
מי הדליף את המיסמך?

שינאתם של האמריקאים. כי הירוקים עומדים בראש המאבק הגרמני (והאירופי כולו) נגד הצבת נשק גרעיני אמריקאי על אדמת אירופה המערבית. מבחינת האינטרס האמריקאי, עליית הירוקים בגרמניה מהווה סכנה חמורה ביותר.

יירות הישראלית בבון מילחמת-חורמה, שלא בחלה בשום אמצעי, ושגבלה לא פעם בשיטות שפותחו על אדמת גרמניה על-ידי אנשים כמו יוזף גבלס.
מה גרם לכך?

ירוקים עליך, ישראל!

השגרירות הישראלית בבון ומישרי-החוק הישראליים פועלים בגרמניה בשליחות האינרסטים האמריקאיים, כפי שפועלות שלוחות ישראליות באמריקה המרכזית ובאפריקה. המילחמה נגד הירוקים היא רק בחלקה מילחמה, "ישראליית". בעיקר זהו שרות לאמריקאים.

סיבה נוספת: המיסדר הישראלי קשור באלף חוטים במיסדר הימני הגרמני, המורכב בעיקרו מחברים, לשעבר של המיפלגה הנאצית, המוכנים לשלם מחיר גבוה לישראל תמורת טיהור עברם ותעודת-הכשר "יהודית". אלה רואים בירוקים סכנת מוות להם.

הירוקים עצמם לא הבינו בתמיה, מותם, את ההתקפה הישראלית עליהם, וראו בה אייבהנה. למחרת הבחירות, כאשר תיכננו תהלוכה חגיגית לבוני-דסטאג והומינו אליה כתרסר נציגים של תנועות-שלום מרחבי העולם, הקפידו להזמין אורח מישראל (אורי אבנרי), קבוצה של "אוהדי שלום עכשיו" צעדו בתהלוכה, בנושאם כרוזה גדולה בעברית.

מישלחת של הירוקים אף נענתה להזמנת הרשימה המתקרמת לשלום, ערב הבחירות בישראל, ובאה לארץ. אחר האישים החשובים ביותר בתנועה, אוטו שילי, נשא בת-לאיבם נאום נרגש על השואה, הגרמנים, היהודים ויש ראל. גם העיתונאים הימניים ביותר לא מצאו מה לגנות בדבריו, כאשר הופיע במסיבת-עיתונאים בבית-סוקולוב.

שרותי-ביטחון מיסתוריים

אך הסערה המפוברת, שפרצה השבוע בישראל, מוכיחה שמיסתוריים-ישראל לא הירפתה מן הקו שלה.

מה קרה באמת? אחר מפילגי הירוקים החליט לשלוח למרחב "מישלחת חקר". זהו פלג שמאלני יחסית, בעל עבר מאוסיסטי. הוא מקיים מזה זמן רב הירברות עם (המשך בעמוד 8)

מסעיה-ניצחון של הירוקים אל הפרלמנט רומנטיקה. אי-אלימות. פמיניזם

ותנועות באירופה המערבית הרגולות בגישה זו, מבלי שישראל מקדשת עליהן מילחמה טוטאלית. יתכן מאוד שיש שיבה אחת, נסתרת, להתקפה זו: הירוקים הביאו עליהם, בצדק, את

באמצע: אוטו שילי משמאל; פטרה קלי.

לקרב אליה כוח עולה זה במדינה חשובה, מה גם שזוהי המיפלגה היחידה בגרמניה שהיא טהורה כמעט לגמרי מחברים בעלי עבר נאצי. הירוקים מייצגים את אותם הזרמים שהיו פעם בעלי נטיה טבעית לארץ-ישראל החדשה, לקיבוץ, ולאידאליים הציוניים-אוטופיים.

קרה החיפ. למן הרגע שעלו הירוקים, הכריזה עליהם השג-

שיירות המידבר

הודח ♦ מתפקדו, כנשיא מוריי טאניה, מוחמד חונא ולד היידי אללה, כאשר שהה בפגישת פיסגה של מושבות אפריקה הצרפתיות לשעבר בבורג'מבורה, בירת בורונדי. המי, שתפס את השלטון ללא שפי כותמים, הוא רמטכ"ל צבא מוריי טאניה (וראש ממשלתה לשעבר) סגן אלוף מאעזיה ולד סירי אחמד תאאיה, 41, שהורה לעצור את היידי אללה — גם הוא איש צבא לשעבר, שתפס את השלטון במדינה לפני שש שנים — כאשר זה לא נכחל והופיע למחרת ההפיכה בנמלהתעופה של בירתהנגס נואקשוט (מרכז לשיי רות'מידבר, המאכלס 25 אלף איש) של מדינתהנגס (מיליון וחצי תושבים) שלחוף האוקיאנוס האטלנטי. החוגגת החודש את יום עצמאותה ה-24 והחיה בעיקר על יצוא יחיד: עופרת כרול.

הערבית

הטהורה ביותר

נפט ♦ בירושלים, פרופסור (לשון הערבית) חיים בלנק, יליד רומניה, שגדל בצרפת, בגר בארצות הברית (שם התמחה בשפות סלאביות) ואיבד את ראייתו כלוחם פלמ"ח במילי חמתהעצמאות בקרב על הרטוב (כיום בית-ישמי), בלנק, שהיה דמות ירי שלמית ידועה, בהופיעו בכל מקום עם כלבו המנחה, התפרסם כחקר הלהגים הערביים. החל מעבודת הדוקטור שלו באוניברסיטה העברית (להגי הדוואים בגליל הערבי ובחר הכרמל) עד למחקר המקיף שלו על הלהגים (של המוסלמים, הנוצרים והיהודים) השונים בכנרת, בירת עיראק. במחקר זה גילה בלנק, כי הדיאלקט הערבי שבו דיברו יהודי בגדאד, היה הדיאלקט הערבי הטהור ביותר, מאחר שגלקח מפי הבד" ויום שהיגרו לבגדאד מברבנות ערב במאות הראשונות.

ששה

על ירושה אחת

נפט ♦ בירושלים, בגיל 58, הרמן דורייאן דירש, יליד רומניה, שעשה חיל בדרום-אמריקה ואשר הר תיר מאחוריו ירושה של 35 מיליון דולר, שעל חלקתה כבר ניטש מאבק מזה שנתיים. מאז שהתגלתה מחלתו האנושה, המתמודדים על המיליונים הם: אשתו, יהודית בת ה-37, אם שני בניה, שבידה צוואה המוכה אותה בכל, וחמישה מערערים — שלוש אחיותיו של הרש: איטה קליפורניה, הטוענת כי גם היא אשתו (עכשיו אלמנתה) של הרש ובנו של הרש, שגולד לו מחוז לנישוואן, מאם מכסיקאית.

הפצצה בתוך התיק

נפט ♦ בבון, גרמניה, בגיל 87, הגנרל האנס שפיידל, הגרמני הראשון שפקד על כוחות נאט"ו כאשר היה, בין 1957 ל-1963, מפקד כוחות היבשה של הברית הצפון-אטלנטית בזירה המרכז-אירופית. שפיידל החל את הקאריירה הצבאית שלו בגיל 17 כסריו במילחמת העולם הראשונה וכמעט סיים אותה את חייו, כאשר השתתף בקשרהקצינים של וילי גרמניס להתנקש בחייו של היטלר ב-1944. שבו ניסתה קבוצת קצינים בפצצה שהובאה למסווה על-ידי קצין מטה בתוך תיקימיסמכים.

ירוקים עליך ישראל

(המשך מעמוד 7)

חוגים פלסטיניים, אך לא היו לו בעלי שיה ישראליים. הדבר משפיע על סיג' נונו, אך מבחינת התוכן אין פלג זה שונה, כנראה, משאר הפלגים בתנועת הירוקים: הוא דוגל בהקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך הכרה בזכותה של ישראל לקיום ולביטחון. אחד מחברי המישלחת חיבר מיסמך פנימי, "אסטרטגיה", כפי שגרמנים אר הביע לעשות. המיסמך מנסח בסיגנון שמאלירדיקלי, שאינו אופייני לכלל הירוקים, אך אין בו דבר מעשי הפוגע בקיום ישראל. הובעה בו הסתייגות קיצונית ממדיניות ישראל בלבנון וב' שטחים הכבושים. הובעה בו גם הריעה שאין להיפגש עם נציגי ממשלת ישראל, אלא רק עם חוגייהשלוש, כגון הרשימה המתקדמת לשלום ותנועתו של אורי אבנרי.

מיסמך זה — שלא אושר עליידו שום מוסד של הירוקים, והמביע את דעתו של אדם אחד והכריז — העבר עליידו אחד משרותיההיגול לידו הד שגרירות הישראלית בבון, ש העבירה אותו ליד העיתונאים הישראליים המשרתים אותה.

אלה ציטטו פסוקים נבחרים מן המיסמך, תוך פרשנות היסטורית, ש' עיוותה לחלוטין את תוכנו.

בין השקרים והעיוותים שהשתרבו במסע זה:

♦ **"הירוקים הם אנטי-ישי מים"**. ולראיה: חולק עליים לוח' שנה אנטי-ישימי.

♦ **העובדות:** לפני שנוצרה תנועת הירוקים כפי שהיא ידועה כיום, היו בגרמניה חוגים שונים שקראו לעצמם "ירוקים" (לאמור: שוחרי איכות-הסביבה), ובניהם קבוצות ימניות (בדומה לאנשי גוש-אמונים המברכים על "איכות החיים" בהתנחלויות). אחד החוגים הימניים האלה הפיץ לוח כזה. אין לזה שום קשר לתנועת-הירוקים של היום.

♦ **"ראשי הירוקים הם נאצי צים"**. ולראיה: אחד מנבחריהם לבוני רסטאן היה בעל עבר נאצי, ושני כתב מאמרים בימי הרייך השלישי.

♦ **העובדות:** הירוקים נערכו לבחרי רות בחיפון רב, ולא יכלו לבדוק את עברם של כל חברים. כאשר התברר כי נבחר אדם שהיה בעבר חבר המפלגה הנאצית, הוכרח מייד להתפטר.

♦ **"יש במישלחת מחבלת"**. אחת מחברות המישלחת, בריגיטה היינריך, חברת הפרלמנט האירופי מטעם הירוקים, התאמנה, בעבר במ חנה-אימונים של אש"ף בלבנון, ונשי פטה בגרמניה בעוון סיוע לטרור השמאלי.

♦ **העובדות:** בעבר היה קיים קשר בין מחתרות השמאל הקיצוני בגרמניה ובין ארגונים שמאליים כאש"ף, כגון ארגונו של ג'ורג' חבש. יתכן מאוד שבמיסגרת זו התאמנה האשה בלבנון, ושהיתה חברה במחתרת שמאלנית בגרמניה. אך בעצם הצטרפותה לירוקים פנתה בחכרה עורף לדרך זו, מכיוון שאחד משלושת עיקריהיסוד של הירוקים הוא "חופש מאלמות" — כלומר, אי-אלימות טוטאלית.

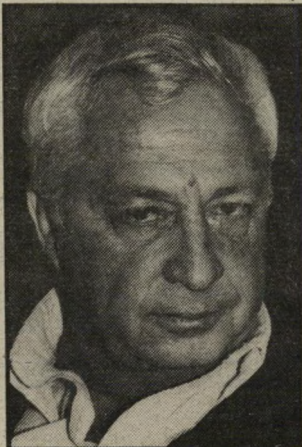
אלום נשמעו גם קולות אחרים. כי שרות-החוז היו שהביעו בחבריהחרדים את דעתם שזהו קו אווילי, ושכדאי לנהל דרישה עם כל גוף פוליטי חשוב, כמו הירוקים, בחוגיהשלוש הישראליים התלכטו רבים אם להיכנע להיס' טריה לא לפתוח בדרישה. כמה אנשים בשלום עכשיו יעצו גם הם להיפגש עם הירוקים.

היחידה שהכריעה חדר-משמעת לקבל את המישלחת ולנהל עימה רד שיה היתה תנועת-אלטרנטיבה בר שימה המתקדמת לשלום. אמר השבוע אחד מדובריה: "מובן שנברר איתם, יש לנו אהדה לירוקים. יתכן שחברי קבוצה מסוימת זו לא שמעו מעולם את דיעותיהם של אנשיהשלוש בישי ראל, הציונים והלא-ציונים. נחליף עימם ריעות. אם נסכים עימם — מה טוב. אם לא נסכים עימם — ננסה לשכנע."

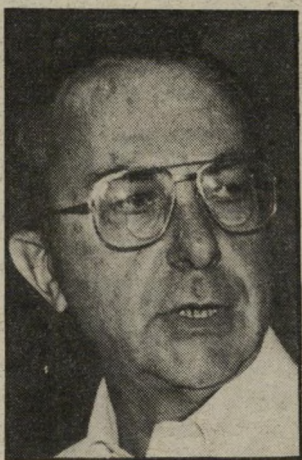
מי מעוניין לפרק את הממשלה — ומי מעוניין לקיים אותה

לכלכלת-ישראל (בניגוד לכל צמרת מישירו — פקידים בכירים לא מע' טים הכיעו באוני העולם הזה ייאוש מחלט מתפקודה של הממשלה בנו' שא הכלכלי).

♦ **גידעון פת ואברהם ש' ריר**, וכמוהם גם משה ניסים, אינם רוצים בשום פנים בפירוק השותפות עם חרות, וכל השקפותיהם ניגודות מאמת זאת. עם זאת, הם קרובים יותר למחנה שמיר השמרני, מאשר למחנה

פרשן לפרק

רביין לקיים

לוי-שרון הפופוליסטי. **דויד לוי**, כמובן, אינו רוצה בהצלחת הממשלה.

♦ **הואהאמור גם באריאל ש' רון**, העוסק עתה במישפטו נגד השבר עון טיים. לוי ושרון מחכים, כל אחד לחוד, לעיתוי נכון. אין ספק ששניהם אינם רוצים בשום פנים ואופן, שיצחק שמיר יישב על כיסא ראשיהממשלה.

♦ **שרהעבורה, משה קצב**, הוא יותר אמביולנטי. הוא קרוב יותר להשקפות האגף הפופוליסטי בחרות, אבל מנסה, מעל הכל, לשמור על עורו. בגילו (39) להגיע למישרת שר ריי בכיר, זאת היא הצלחה עצומה, ואין הוא בטוח כלל מה יהיה עתידו, אם דויד לוי או שרון יגררו את חרות להרפתקה, העלולה להסתיים במידבר האופוזיציוני.

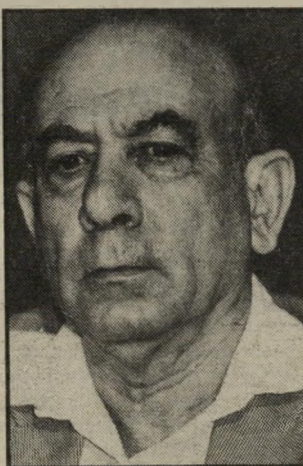
ברור שברגע זה גבר כוחם של הי רוצים באיפירוקה של ממשלת "האח' רות", ולאור שיקולים אלה יש לראות את המאמץ העצום שעושים שני הצמדים, פרס-שמיר וקורפרשחל, לש' כך את סערת ש"ס ולהציל את הממש' לה.

היטב לעובדה שגם מפלה רכתי של פרס לא תביא אותו לעזרת מנהיג המפלגה ומועמדה לראשות-הממש' לה.

♦ **שרהחקלאות, אריק נ' חמקין**, עסוק באיוש מישרות בכירות במישירו באנ"ש, ומחוייבותו לפרס גדולה מבעבר.

♦ **הואהאמור גם בשרהחקלי טה, יעקב צור**. השר הצעיר (47), שהוא גם קיבוצניק ונץ, בונה לעצמו אטאט מעמד חשוב במפלגה.

♦ **שר הכלכלה, גר יעקובי**, מתקרב לגיל 50. אין כל ספק שהוא מתוסכל במישירו הכלתיחשוב. הוא סבור שיש לו יותר כישורים מאשר ליצחק מודעי כדי לנהל את אוצר המדינה. הטינה שלו כלפי שותפו הוותיק, פרס, היא גדולה. פרס נוהג לצרד במודעי בכל הוויכוחים בין שרי הכלכלה והאוצר. הסיבה לכך היא

רביין לחכות

פשוטה: בכל מיקרה של פירוק הממשלה, מונח יעקובי בכיסו של פרס. מודעי, לעומת זאת, הוא דמות מפתח להקמת ממשלה צרה בראשות פרס.

♦ **יגאל הרביין ואמנון ריי בינשטיין** עדיין אינם רוצים בפירוק הממשלה מסיבות כלכליות, או מעמי דיות.

♦ **עזר וייצמן**, לעומת זאת, סובל מאוד מהפיחות העצום במעמדו, וטוען שרביין מסייע לשרי חירות להתנכל לו. וייצמן יהיה איש-מפתח בכל נסיונותיו של פרס להקים ממש' לה חלופית.

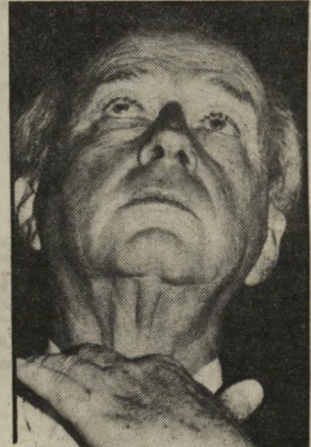
♦ **שרהבריאות, מרדכי גור**, מחפש בנרות עימותים עם שרי חרות. הוא נוהג בהם כתייעב גלוי, ואין לו כל תחושה של מחויבות כלפי פרס. יועציו אינם מעוניינים בפירוק מידי של הממשלה, וזקוקים לפרק זמן כדי לבנות את מוטה כמועמד אלטרנטיבי. מוטה עצמו, שהוא אדם אימפולסיבי ביותר, סבור שכל שינוי יהיה לטובתו.

♦ **שרהחוזן יצחק שמיר**, סגנו רוני מילוא, שריהתחבורה חיים קורפו, ובמידה פחותה יותר גם השר בלי תיק משה ארנס, רוצים מאוד בהמשך קיומה של הממשלה ובי רוטאציה, שתבטיח לשמיר את תפקיד ראשיהממשלה לקראת הבחירות הי באות.

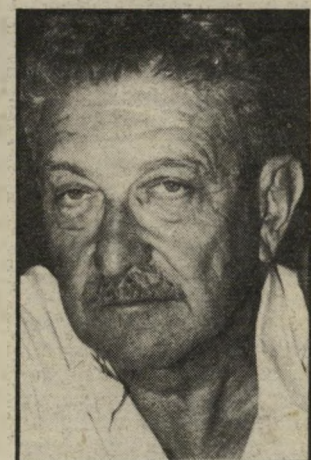
♦ **גם לשרהאוצר, יצחק מודעי**, יש עניין בהצלחת הממשלה, והוא עדיין מאמץ שעיסוקת החבילה תעלה אותו על המפה כמי שהציל את

מי בעצם מעוניין בהמשך קיומה של ממשלת האחדות הלי-אומית? המשקפים שחלקו עד כה על הניתוח הכלכלי-חברתי של העמדות בתוך הממשלה, נאלמו רום לאחרונה. מסתבר, שהחלוקה המפלגתית הפורי מאלית, בין גוש המערך והליכוד, אינ' נה רלוונטית.

בתוך כל גוש, ובתוך כל מיפלגה, יש שרים החשים מחוייבות מוחלטת

רביין לקיים

וייצמן לפרק

להמשך קיומה של ממשלת שימרון פרס, ויש אחרים הרוצים לראות בחי' סולה המהיר, או בגויעתה האיטית. הכל נמדד לפי אותה פריימה עתיקה ובדוקה — האינטרס האישי והפוליטי הצר ביותר.

♦ **במיפלגת העבודה** מעוניינים בהמשך קיומה של הממשלה בעיקר אנשי פרס המובהקים ביותר, ובראשם שריהאנרגיהוהתשתית, משה שחל, הווכה לגיבוני רב מראש הממש' לה, שהעניק לו מסכיות רבות כמוציא וברו ככנסת.

♦ **גם יצחק רביין**, שאין לו חילוקידיעות ממשיים עם הליכוד, רוצה להמשיך, מה גם שמישיריה' ביטחון מובטח לו לכל הקאדנציה, במיתכתם של 97 חברייכנסת.

♦ **שרהחניון, יצחק נבון**, פרש לפי שעה מאבקייהכות בתוך מיפלגת העבודה. מחנהה שלו התפרק, ואנשיו לשעבר עסוקים עתה בכריתת בריתות חדשות. עם אישים השייכים לעתיד, ולא לעבר. אין לו, לפיכך, כל עניין בפירוק הממשלה, והוא מודע

יש לנו טכנאים רפואיים מעולים. האם יש לנו רופאים?

כליות וכלב

הודענו להם כמה שעות מראש על הפירסום, ובקשנו את תגובתם.

הנה התגובה. כראי לעמוד על כל מילה בה: „אור ליל ה-29 בנובמבר נכרתו עליידי מנהל המחלקה ל' כירורגיה ב' והשתלות וצוותו שתי כליות מאונסות כטלנית, והוכנו להשתלה בגופם של שני חולי איספיקת כליות כרונית. התעורר ויכוח בין מנהל המחלקה לבין מנהל היחידה בשאלה מי משניהם יבצע את ההשתלות. בשלב מסוים של הוויכוח עיכב מנהל היחידה להשתלות את שתי הכליות, ועליידי כך נגרמה השתיית ימה כניתוח. הנהלת בית החולים התערכה מייד בנושא, פעלה להורדת המתח בין המתווכחים ואיפשרה (את) ביצוע שתי ההשתלות. הנהלת בית החולים, יחד עם משרד הבריאות, ממשיכים כיום ללמוד את האירוע, לצורך הפקת הלקחים המשתמשים, ויישומם במישרים המיקצועיים, האישיים והמישמיים. כל הכבוד. ניסוח יפה, אלגנטי, שאינו משקר. מלאכת מחשבת של יחסי ציבור.“

מה אין בה? אין בה אף מילה אחת של זעזוע. אף רמז אחד לכך שזהו אירוע בלתי רגיל, מדהים או — שומז שמיים — מחפיר.

שני רופאים התווכחו. חל „עיכוב“, זה מצער. העניין הסותר.

מישרד הבריאות פירסם לאחר מכן דברים דומים.

בדרכם של הישראלים, „יפיקו לקחים“.

זוהי השערוריה האמיתית. אפשר להבין את רצונו של בית החולים (כמו כל מוסד אחר) למנוע שערוריה בתוכו. זה עלול לגרום לפירסומים שליליים ולהיזק למגביות. יודעה גם נטייתם של הרופאים לטשטש שערוריות בתחום המיקצועי, לחפות איש על מחדלי רעהו ולשמור על „כבוד המיקצוע“, כמו גילדה סגורה בידיה בנינים. (שגיאיתו של אדריכל מתנססת על תילה לדורות. שגיאיתו של רופא נקברת בארמה.)

אבל מכאן ועד לטישטוש פרשה כזאת, קל וחומר אחרי שכבר התפרסמה ברכים, הדרך רחוקה מאוד. אידיהתגובה של מישרד הבריאות, שנראשו עומדים רופאים מיקצועיים, וכיום גם שר חדש וטרי, כמו מוטע גור, רמטכ"ל לשעבר, מוזעזת לאיפחות.

תגובה מוסדית כזאת אפשרית רק אם קיימת גם בדרג המינהלי והמיניסטרואלי מידה מחיריה של קהות יחוישים.

וכאן קבור הכלב (סליחה על הביטוי).

נרמה לי שהפרשה כולה, מן האקט הראשון של הרופא סוכי הכליות ועד לאייתגובתם של שריהבריאות, מהווים סימני פטום למצב הרפואה בארץ.

רפואה זו עומדת על הגובה מבחינה מכנית. המיכשור הולך ומשתכלל; הטכניקה הרפואית מחוללת פלאים. אך נרמה שככל שהטכניקה משתפרת, כן מידרדר היחס לחולה.

הרופא הופך לטכנאי מצויין ומאבד את יחסו אל החולה. בית החולים הופך לבית יחידה רפואי. ובבית יחידה רפואי החולה למוצר נטול-נשמה, שמטפלים בו, מתקנים אותו ומחליים פים את חלקיו.

אפשר לשאול: במה החולה מעוניין יותר? ברופא נחמד, המעניק לו יחס חם אך המפגר ביריעותיו הרפואיות, או בטכנאי רפואי מעולה, היודע את מלאכתו אך שאין לו יחס אנושי חם לחולה?

איני מסכים לעצם השאלה הזאת. אני רוצה אותה מכל וכל, מבחינה אנושית ורפואית כאחת.

כי החולה אינו מורכב משני חלקים — גוף ונפש. הגוף והנפש מהווים יחידה אחת. כל מחלה מורשעת מגורמים נפשיים, ואולי היא נגרמת עלייהם. רופא המטפל בגוף ומזניח את הנפש — יתכן ששכר מאמציו יוצא בהפסד, גם מבחינה רפואית.

רופא ידוע אמר פעם שחולה ישראלי מאבד צלם-אנוש בהיכנסו לבית החולים.

אני רוצה לשגות בהכללה. יש בארץ רופאים נהדרים, ברוח אלברט שווייצר. יש בארץ בתי חולים מצוינים. אני מסוגל להעריך אם אלה ואלה הם המיעוט או הרוב.

אך שמעתי תלונות ללא ספור על המתרחש בבתי החולים. יש בתי חולים איומים, שהפכו לבתי יחידה נפשית במובן הרע ביותר של המילה, אף שרמתם הרפואית נכונה. יש בתי חולים שבהם שוכנת מחלקה איומה לצד מחלקה מצוינת. הכל תלוי בכנייהם.

יש מחלקות בארץ שבהן נגזר על חולים לקיים עונש-מוות, בעורם זוכים במיטב הטיפול הרפואי. הם מתים מפגיעה-לחץ, שכל בית החולים של נזירות קאתוליות היה מתבייש בהם לפני מאה שנה.

המחסור בתקציב ובדוברים אינו יכול להצדיק מצב זה. והמחר סור הזה עצמו הוא, כמובן, סימפטום של המצב.

זהו העיקר. פרשת הכליות של תל-השומר מסמלת את הדרהומאניזציה של הרפואה, כשם שמצב הרפואה מסמל את הדרהומאניזציה של מדינת ישראל כולה. מדינה מאבדת בהדרגה צלם-אנוש. מדינה בלי מוסרי-כליות.

הרופא שהעלים את הכליות התייחס אליהן כאל כלי-עבודה, ואל החולים כאל חפצים שיש להכניס לתוכם חלקים נוספים. וזהו, בעצם, הצד המחריד ביותר.

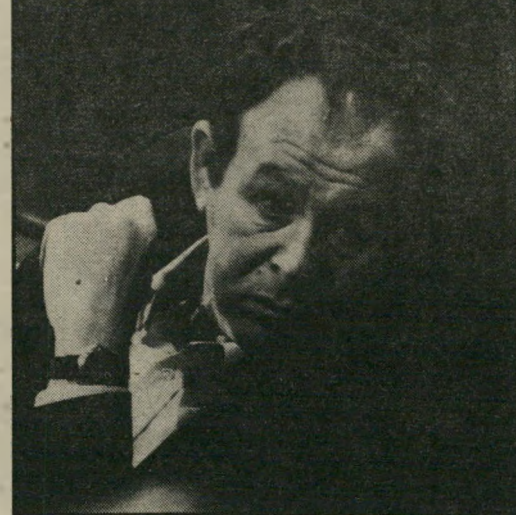
לא שמיקרה כזה קרה, אלא שיכול היה בכלל לקרות.

מתגלה כאן יחס בלתי-אנושי לחולים, יחס של התעלמות גמורה מאנושיותם, מעצם היותם בני-אדם. מתגלה כאן יחס של רופא הרואה את עצמו כטכנאי, המבצע פעולה מיקצועית מסוימת, כשהחולה אינו אלא אובייקט נטול-נשמה. מפרקים חלק ממכונה אחת, ומחברים אותו למכונה אחרת.

כמו גרזניק, המוציא סוללה מקולקלת ממכונת, ומכניס במקומה סוללה חדשה-יחסית, שנלקחה מ-מכונת אחרת.

אפשר לומר: קרה מה שקרה, רופא אחד איבד לשעה קלה את עשתונותיו, וזעמו בער בו להשחית. זה לא צריך לקרות, אך זה יכול לקרות. אין תופסים אדם ככעסו.

אין זה נכון לגמרי. כאשר הכעס הזה מוביל לרצח, למשל,

גור: השערוריה שמאחורי השערוריה

אנחנו תופסים אדם ככעסו ומעמידים אותו לדין. הכעס כשלעצמו אינו מוחק שום אישום. לכל היותר הוא יכול לשמש כנסיבה מקילה בעת גזירת העונש.

אך נניח לרגע לרופא שעשה מה שעשה. הבה נסתכל בתגובת המוסדות עלי.

וכאן התמונה חמורה שיבעתיים. אפשר לטעון שהשערוריה האמיתית התחילה רק אחרי המעשה המקורי, כאשר התגלגלו הדברים בדרגים הגבוהים.

קודם כל העובדות: העולם הזה גילה את הפרשה ביום ה-12 אחרי ההשתלות.

מה קרה ב-12 הימים האלה? האם רעדו אמות-הסיפים בבית החולים תל-השומר? האם פוטר מישור, האם הושעה, האם הוכא לדין? האם הועקו המוסדות המיפשיים של ההסתדרות הרפואית ו/או מנגנון המדינה, שלא לדבר כלל על המישרטה? שום דבר לא קרה.

מוסדות בית החולים, שידעו על המיקרה עוד בשעה שקרה (שהרי רק התערבותו של סגן מנהל בית החולים הביאה להחזרת הכליות, ואיפשרה את ביצוע ההשתלה), התייחסו אליו כאל סיכסוך רגיל ומצער בין שני רופאים. הם ראו את תפקידם בהשכנת שלום ביניהם. לשם כך קבע מנהל בית החולים פגישה עם שני הרופאים ביום השמיני אחרי המיקרה. אחד משני הרופאים סירב להשתתף בה.

נראה כי בשלב זה ראו מוסדות בית החולים את תפקידם העיקרי בהעלמת הפרשה בולה, ובמניעת דליפתה החוצה. ואכן, אף מילה אחת לא דלפה, עד שהחליט „העולם הזה“ לפוצץ את הפרשה.

כל זה מזכיר בצורה מובהקת את יחסם של מוסדות הימאות אחרי פרשת הנוסע הכושף הסמוי. הם לא עשו דבר נגד המעורבים, וכל רדתם היתה להבטחת אי-פירסומה של הפרשה. משמע: לא חשוב מה קרה, גם כשמדובר בדיני נפשות. חשוב מה מתפרסם.

אחרי שחשפנו את הפרשה, פירסם בית החולים הודעה מנוסחת היטב, היתה למנהליו שהות לחשוב עליה כראוי, כי

היכרתי את חיים שיכא. נפגשנו בהזדמנויות שונות. התר-שמת מאישיותו.

הוא לא היה טכנאי של רפואה. הוא ידע כי הי-רפואה נוגעת לבני-אדם. הוא היה אנושי.

נרמה לי שזה היה הרושם המידי. הבלתי-אמצעי, שעורר אצל כל מי שנפגש בו לראשונה: הנה אדם.

אילו שמע השבוע מה התרחש בבית החולים הנושא את שמו, היה מתהפך בקיבור.

המיקרה שנחשף עליידי העולם הזה בשבוע שעבר היה חמור מאוד כשלעצמו.

רופא בכיר התרגן על רופא בכיר אחר. הוא רצה למנוע בעדו מלבצע ניתוח של השתלת-כליות. הוא העלים את הכליות שנכרתו מגופה של אשה שנפטרה, ושעמדו להיות מושתלות בשני חולים שכבר המתינו לניתוח.

אחרי התערבות מלמעלה החזיר הרופא את הכליות, שנטמנו במכוניתו בצידנית. ההשתלה בוצעה באיחור ניכר. איש אינו יכול לדעת אם המעשה השפיע על טיב הכליות או לא. אחת מהן נדחתה מייד, והיה צורך לזכות אותה שוב מגופו של האיש שבו הושתלה.

חלק מן הוויכוח הקולני התנהל בנוכחותו של חולה שהמתין להשתלה, ובנוכחות מישפחתו.

הם שמעו שהרופאים, שבהם היו תלויים חיי החולה, רבים ביניהם כמו רוכלים בשוק.

אחרי מעשה הוסיפו שני האנשים ולגנות איש את רעהו בכתב ובעל-פה.

ל זה חמור מאוד. אין חידוש בקינאה בין רופאים. רופאים מתחרים זה בזה, שונאים זה את זה, מנהלים תככים זה נגד זה, כמו בני שאר המיקצועות.

אומנם, נעים היה לחשוב שאנשים הבוחרים במיקצוע זה הם בעלי אופי טוב במיוחד. לעיתים זה נכון, אך לעיתים זהו אשליה. טבע האדם אינו משתנה, גם כשהוא מחליט להיכנס למיקצוע שכולו הצלת חיי-אדם.

גם הרופאים הם רק בני-אדם, ולפעמים גם זה לא. לכן איני כותב דברים אלה מתוך נאיביות. איני נרעש למראה שני רופאים בכירים הנאבקים זה בזה. יכול רופא פלוני להאמין כי רופא אלמוני מסיג את גבולו, ויכול ד"ר אלמוני לחשוב כי ד"ר פלוני מנסה להצר צעדיו. אין זה מצב אידיאלי בבתי-חולים, אך זה נסבל, ואולי בלתי-נמנע.

הבעיה האמיתית נוגעת לשיטות — ולגישה המתחבאת בהן.

כאשר שני מהנדסים רבים ביניהם במיפעל, והאחד חוטף מידי השני מכשיר-עבודה, אין בכך אסון.

כאשר מתקוטטים שני עורכרדין, ואחד מהם מחביא את תיקו של השני שעה קלה לפני שעליו לקום בבית-המישפט העליון ולטעון את טענותיו, זה מעשה מכביש.

אך בשני המקרים האלה מדובר על ביזל ונייה. אך כאשר מתקוטטים שני רופאים, והאחד מעלים כליות כדי שהשני לא יוכל להשתילם בגופם של חולים — זהו מצב שונה לגמרי.

הכליות האלה נכרתו (או „נקצרו“, בלשונם המיוחדת-במינה של הרופאים עצמם) מגופו של אדם — ובמיקרה זה אשה — דקות מעטות אחרי שנקבע אצלה מוות מוחי. כלומר המוח חדל מלתפקד, אך הגוף עצמו היה עדיין „חי“. מישפחת הנפטרת שוכנעה להסכים לכריתת האבר. יש לשבח אותה בכל לשון של שבח. לא בנקל מסכימה מישפחה לכריתת אבר מגופו של אדם אוהב, שעה קלה בלבד אחרי מותו, כאשר גודל האובדן צורב את ליבו. למישפחה ערבית (כמו במיקרה זה) אין זה יותר קל מאשר למישפחה היורית.

רופא, המקבל לידיו סיקרן כזה, צריך להתייחס אליו ביראת-יכבוד, אם לא בהדרת-קודש. אין זה ברזל, ואין זה נייר. זהו אבר מן החי.

יחס רומה צריך להיות כלפי מקבל הכליות. חולייה-כליתם בין חיים ומות, בין תיקווה וייאוש. הם נשארים בחיים בעזרת מכונות, המונעות מהם לחיות חיים נורמליים. הם משתקקים להשתלת אבר כריא. הם כמחים לו.

כאשר הם מזומנים, סורסו, להשתלה, הם באים לבתי-חולים כדחילו ורחימו. הם יודעים כי חיהם מונחים על כף-המאזניים. הם זקוקים ליחס אנושי. הנושע בהם אמונה ותיק וזה. הם זקוקים לאמונה עיוורת ברופא, המצטייר בעיניהם כמלאך בלבן, כסמל החיים.

ק על רקע זה ניתן לעמוד על מלוא החומרה של פרשה מחפירה זו.

כך הלך שימעון פרס להתחנן לפני רבני
ש"ס וביקש רחמי שמיים על מעשלתו

לשלוט בנימה

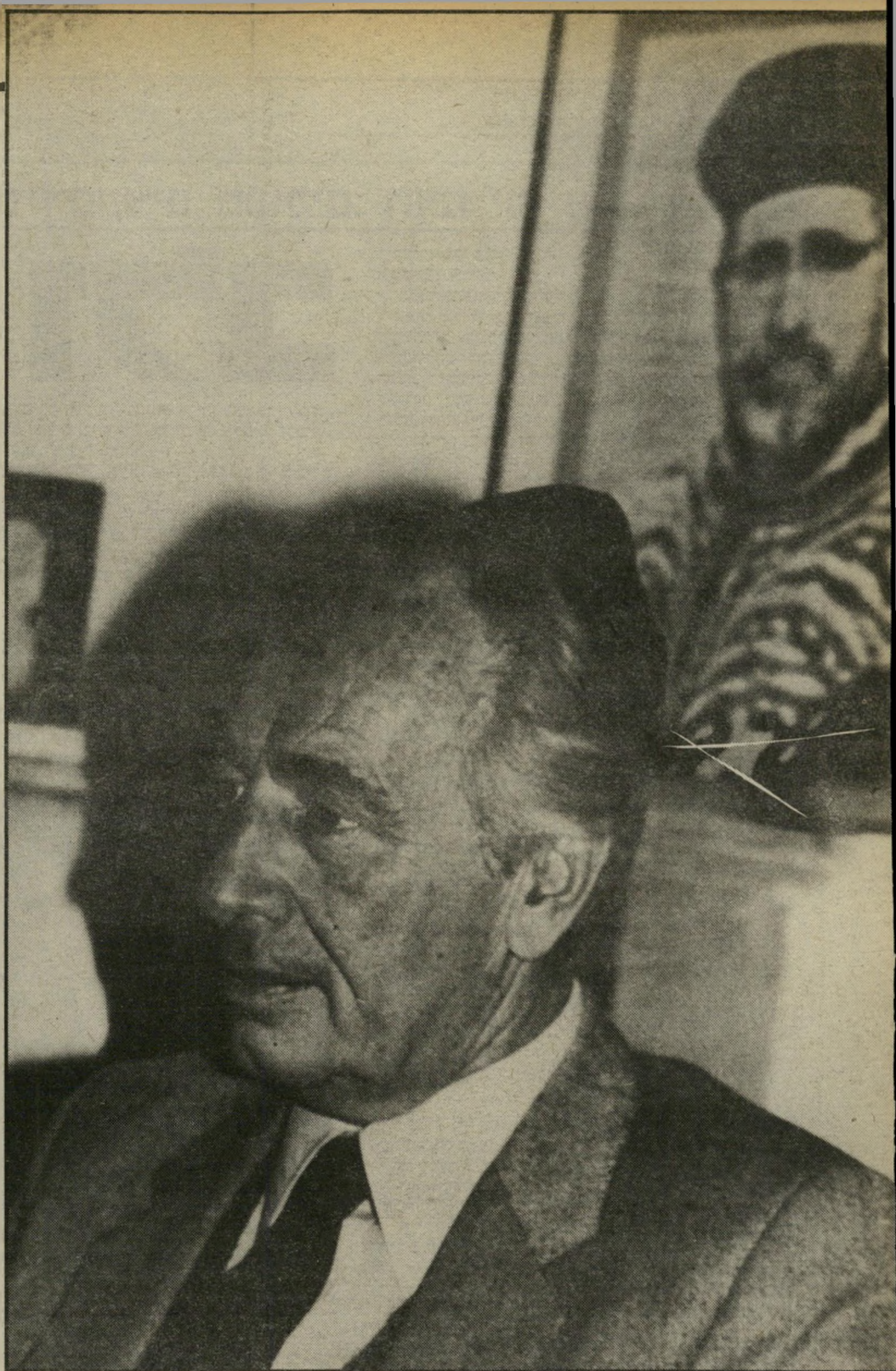
קאנוסה בקטמון

בעלי זיכרון היסטורי ארוך יותר העלו השבוע מתהום הנשייה את הקיסר היינריך הרביעי, שעמד בתורן 1077 את המסע הארוך למיבצר קאנוסה שבתרי איטליה. כדי לבקש מהאפיפיור גרגוריוס ה' להסיר מעליו את החרם והנידוי, ולמחול לו ובכך מתאר את הפרשה אחז ההיסטוריונים: לקיסר, שנאלץ לדכא מרד שני איכרי סכסניה מידי אחרי שעלו לכיסאו, היו אויבים רבים: איכרים נסיכים ואספסוף שונאי-גרמנים בערי לומבארדיה. האפיפיור ניצל היטב את נטיוו נתיניהקיסר לאמונות טפלות. הריג בין השניים החל בסגיעות הדדיות ובחרם הדדי, שסגע בעיקר בהיינריך. באסיפת הנסיכים הגרמנים הוגה להיינריך בלי עקסין, שאם לא יסלח לו האפיפיור עד האביב, הריחו מורד מכיסאו. לא היה בדעתו של היינריך לחכות להחלטתו של הרומאי. בתוך האווירה של המרדנות הגרמנית, הוא הבלג על עלבון גאוותו. הסם את רדחו, ובעברו את הרייחאלסים בעצב החורף הסוער. השכים לפיתוח של האפיפיור במיבצר החדש, במזעב תיסארתו. בקאנוסה אשר בהרים, לאחר שקיבל עליו שם עולי

ראשיהממשלה שימעון פרס שזה סך הכל כארבעים דקות בחברתו של הרב עובדיה יוסף ושאר הבמיתורה ועסקני ש"ס. הוא הגיה מדלת הבניין הצנוע ברחוב חזקיהו 5 בשכונת-קטמון הירושלמית, בחברת השיר יצחק פריץ. סניו של פרס היו חיוורים. חיוב דמה לעווית של אדם עייף מאוד, המנסה לשווא למצוא את מקומו בטריטוריה זרה לו.

פרס שוב קיים מסורת. אותה קיבל ממורו דוד בן-גוריון. החקן היה נהוג עלולת לרגל לבני-ברק, לקיים שיחות רוחניות עם החזן איש, דמות אגדית שהשפיעה רבות על הזרם הדתי-מיתרתי, המיוצג כיום על-ידי ש"ס.

בסופו של דבר הסתיימו תמיד השיחות. הרוחניות בחיתורים ממי שיים מאוד, בנושאי גיוס-כונות ותלמידים-שיבות, או בהקצבות שמינות למסדות ללימוד תורה. מני קדתי-מבט זאת אין כל הבדל בין שיעור התורה, שקיבל פרס בישיבת חזון עובדיה, לבין גיחותיו של בן-גוריון לעולם ההלכה. גם לשגישה של פרס עלולות להיות תוצאות. שקנה-המידה שלהן הוא מחיר פוליטי-כספי יקר ביותר.

כיפה מתחת למיצנפת כניסה שחורה לראשו, יושב מתחת לתמונתו של הרב

עובדיה יוסף, החבוש מיצנפת גדולה לראשו, בתמונה התחזוניה פרס. מימין, הרב יצחק פריץ, הרב רפאל פינחס ושמאל הרב עובדיה יוסף, לבוש גלימה.

מוכר פלאפל, שחנותו ממוקמת ליד הישיבה, חשב שיוכל להרוויח כמה לירות באותו היום והזדרז לפתוח את חנותו. מי שבא מוקדם באותו הערב לקנות פלאפל, ראה שלט גדול תולה

לרב יוסף האב יש שיעור שבועי קבוע בישיבה. שכנים ברחוב הציצו מסוקרנים מן החלונות, חיכו לראות את ראשיהממ" שלה בא באישון-ליל כדי לדבר עם רב.

יש לו בד גדול ולכן, שנמתח לרוחב הכביש, בישר על כואו של אדמו"ר גדול וחשוב לישיבה. הישיבה עצמה, ברחוב צדדי, היתה מוארת בחגיגות, זו ישיבה של אברכים חרדיים, השייכת לאגודת ישראל. ברחוב ירושלמי קטן בשכונת קטמון, כמה מטרים משם, בהמשך הרחוב, היתה תכונה אחרת, כמה שוטרים עסקו בחסימת חצרות-הבתים, מחסומי-מישטרה הוצבו על המדרכות הצרות. חרדים ספרדיים, לבושי מיקי טורנים שחורים וחבושי מיגבעות שחור רות, התחילו להתאסף מאחורי מחסומי המתכת.

מי שעבר במיקרה ברחוב לא הבין על מה ולמה המהומה, המחסומים וניידות-המישטרה. השעה היתה שעת-לילה מאוחרת של מוצאי-השבת, וראשיהממשלה, שימעון פרס, עמד להגיע לישיבת חזון עובדיה כדי להיפגש עם הרב עובדיה יוסף.

ישיבת חזון עובדיה, הקרויה על שמו של הרב יוסף, ממוקמת בבית-אבן ירושלמי פשוט, ישן וחסר-זוהר, והו כולל המקבל ללימודים רק גברים נשואים, המתגוררים במקום ביחד עם מישפחותיהם. את הישיבה מנהל הרב יעקב יוסף, בנו של עובדיה, שהוא גם חבר-כנסת מאז הבחירות האחרונות.

בפתח החנות, שהכריז על מחיר מנת פלאפל: 400 שקל. מאוחר יותר באותו הלילה, כשהרחוב כבר המה אדם, נעלם פיתאום השלט ומחיר המנה עלה, משום-מה, ל-500 שקל. המוכר הוריז הרוויח יותר כסף על-ידי הפקעת מחיר רים. בפתח בניין הישיבה עצמו, ליד דלת פשוטה שהובילה לחדר מדרגות צר, עמד איש-ביטחון של פרס וחסם את הדלת פנימה. לידו עמד אדם נוסף, אברך מן הישיבה, חבוש מיגבעת שחורה ועטוף במעיל שחור ובצעיף, וזיהה את האנשים המתגוררים בישיבה. רק להם הותרה הכניסה לבניין. נשות האברכים וילדיהם הצטופפו ליד הח' לונות הקטנים, המשקיפים למטה, הציצו וחיכו לבואו של ראשיהממשלה. מול דלת הכניסה עמדו הצלמים וכיוונו את מצלמותיהם. הרחוב הסמוך היה שקט לחלוטין בשעת-לילה מאוחרת זאת, והיה קר מאוד. ואז הואר הרחוב בפנסים המכוניות האמריקאיות הגדולות של ראשי הממשלה. אנשי-ביטחון פרצו פנימה, אל החצר הצרה, סילקו מדרכם כל

במדינה

תעופה

המראה החדש באוויר

עכשיו אפשר לראות

את התיסרוקת

של הריילות

900 דיילות-אוויריקרקע ישנו בי-חנכה את הופעתן ואת תדמית חברת אל-על. במראה החדש של המדים החדשים, שעוצבו עבורן על-ידי חברת בגיר, אחרי שהמדים הישנים שימשו את החברה יותר מ-10 שנים. המדים החדשים הם לא רק תוצרת

(המשך מעמוד 7)

בכנסת, בלטו הסערות סביב מאיר כהנא. הח"כ הגיוען, שביקש להוריד מעל סדר-יומה של הכנסת את הצעת ח"כ מתי פלד מהרשימה המתקדמת לשלום נגד טיפול הורמונלי לעברייני ניימין, פתח את נאומו במישפט: "מי יתן סוף-סוף טיפול הורמונלי לדיכוי היצר הלאומיני של העברייני הערבי הלאומני" חידושי-הלשון של כהנא, שנאמר בטון ובסיגנון נאציים מובהקים, גרר סערה רבת-י: "שולמית אליני: "ארוני היו"ר, לפי החלטת הכנסת צריך להפסיק הש-מצות גיועניות!"

דוגמנית-דיילת חן ודובר קלימן גם לקיץ. גם לחורף

כחול-לבן, אלא גם בגווני כחול-לבן. החליפה כוללת מיקטרון, חצאית ו-מיכנסים כחולים; חולצה לבנה, מותגיה כצבע בורדר ושני צעיפים וחלוקהגשה בצבע בורדרו לדיילת-האוויר.

הואקט הוא בסיגנון בלייזר צעיר. החצאית באורך אופנתי של מתחת לבי-רך ובגיוורה מתרחבת, כשקפל בחזיתה. גזירת החצאית נוחה, ומתאימה לכל גוף, ומה שחשוב במיוחד, מתאימה לעבודה ולתווזה מירכית. הכר לא מתקמט והצבע הכחול הוא גם אופנתי וגם ניטראלי. הכתמים אינם נראים בו בבהירות, וכאשר מורידים את סיכת דיילת-האוויר, נראית החליפה ככגד אופנתי לכל דבר.

אין זה החידוש היחיד במדי אל-על החדשים. הכובע, שאיפיון את המדים הישנים, יצא מן המחזור ועתה יהיה אפשר לראות שוב את תיסרוקות הדיילות.

בין הנהגות הראשונות מן המדים החדשים: שתי דוגמניות ידועות, שרי חן, מלכת-החן לשעבר, ובכורה טנגבי אום הבלוגרית, שסיימו בימים אלה קורס דיילות-אוויר.

מיבצע החלפת-המדים השאיר רק שתי שאלות פתוחות: מה יעשו במדים הישנים ומתי יוחלפו גם מדי הדיילים וישר ציוותי-האוויר הגבריים של אל-על. אבל דובר אל-על, נחום קלימן, ענה בלב קל על שאלה שלישית. מחיר המדים החדשים: 193 דולר למערכת, ובהתאם לרוח הזמן, זה רק שני שליש ממחיר המדים הישנים.

חזון עובדיה התגשם בתמונה פרס עם הגב כיפה לראשו. יוצא מושיבת חזון עובדיה

מעוטרת בריקמת-זהב, לראשו המיצ-נפת הגדולה, כחולה גם היא וגם היא מעוטרת בריקמת-זהב. שולחן עץ חסר ייחוד הפריד ביניהם והוא היה ריק מחפצים.

חינוך

ל צלמים ניתנה שהות של דקות מיספר כדי להנציח את הפגישה ההיסטורית, והם נשלחו בחזרה למטה, אל הקור, כשהם משאירים את המכוני-דים בחדר לבור את ענייניה החשובים של המדינה, בין רב לבוש גלימה וחור-בש מיצנפת לבין ראשי-ממשלה מתרי-פס, חובש כיפה גדולה. למטה המשיכה ההמולה. אברכים כשחור עמרו קבוצות-קבוצות ועסקו בניהושים: יסכים או לא יסכים? בחורה צעירה ירדה מאחת הקומות העליונות של הבניין וכירה מגש גדול, שעליו כוסות קפה חם. החילוניים,

הפמליה ראשי-הממשלה בצאתו מהפגישה עם הרב יוסף. כשהוא מלווה בפמליה הכוללת את הרב פרץ והרב פינחס. שימיעון פרס יצא. אחרי שעה של שיחה. לביתו. לחכות להכרעת ש.ס.

תשובה. היתר לו האספיור את החרם. לפני שניאות לכך, הניח האספיור לקיסר לעמוד יתף בחצר במשך שלוש ימים ושלושה לילות.

מלמיליאן קולקטיבי

ל שימיעון פרס לא היה מזל בזה. אחרי שעבר את ההשפלה הפומבית, וסגן בחוקר-המדינה בעצם סגר שותו הפוליטית עם דיון, שיש לו מעי-גד של שופט. ירדק הבמדיה-החדשה צפניו של ראש ממשלת-ישראל. פרס פעל בחסות-בונה, שהיא אגודת ההיסטוריה השילטונית שלו. בעיני יהודי-המזרח הוא הצטייר כעוד יהודי פולני, שבא להגות אותם בשורות המפד"ל האשכנזית, שהי-צאה. בעיני הליברלים במחנה שלו היא עבר על התקן השפיל את הדי-מדת המבצעת, ודין לשיבה הנדחת לתיקון חצות, שהעלה חרם.

הבמדיה-החדשה פעלו לא רק למען אינטרס פוליטי. אלא גם למען הכבוד. עשרות הצעירים המזרחיים, שהתי-אספו ליד הישיבה, קרנו מאושר. עבדום היו הבמדיה-החדשה מעין אורי מלמיליאן קולקטיבי. הפוגע שוב במד-עוד השנא, באחת ממכות-העונש המפורסמות שלו.

הב. וחנות-הפלאל הכמורה, ש-נשארה פתוחה עד חצות, היו המדורר-הים הראשונים מכל העניין. המפסיד היה שוב שימיעון פרס.

קאנוסה 1077. או קטמון 1984. ממוסגנה אחת אי-אפשר להתחמק: פרס יעשה הכל — ממש הכל — כדי להישאר ראשי-הממשלה.

חיים ברעם

אברך ועיתונאי שעמדו שם. שימיעון פרס. לבוש בחליפה אפורה. הניח כיפה שחורה גדולה לראשו וצעד פנימה כשהוא מחייך.

יצחק פרץ, הרב והשר, ירד למטה כדי לקבל את פניו. גם הוא חייד היוך רחב. לא בכל יום בא ראשי-הממשלה בכבודו וכעצמו אל ישיבה של רב גדול מדי להתחנף ולהתחנן לפניו.

את פרס ליווה אורי סביר, יועץ ראשי-הממשלה לתיק-שירות. גם הוא חבש כיפה גדולה לראשו. החבורה נעלמה במהירות בחדר-המדורגות הפ-שט.

הרב יוסף עצמו חיכה לשימיעון פרס בקומה השנייה של הבניין. בתוך חדר לא גדול ישב הרב על כורסה מיושנת. אחת משתיים שעמדו שם. פרס עצמו התיישב בכורסה השניה מול הרב. מתחת לתמונה שלו. על ספה צרה ליד הקיר ישבו הרב פרץ וח"כ רפאל פינחס סי. כל החבורה היתה כמו מבווישת ליד הוד כבודו וקדושתו הרב יוסף, שלבש לכבוד האירוע החגיגי את מחלצותיו המפורסות — גלימה כחולה גדולה.

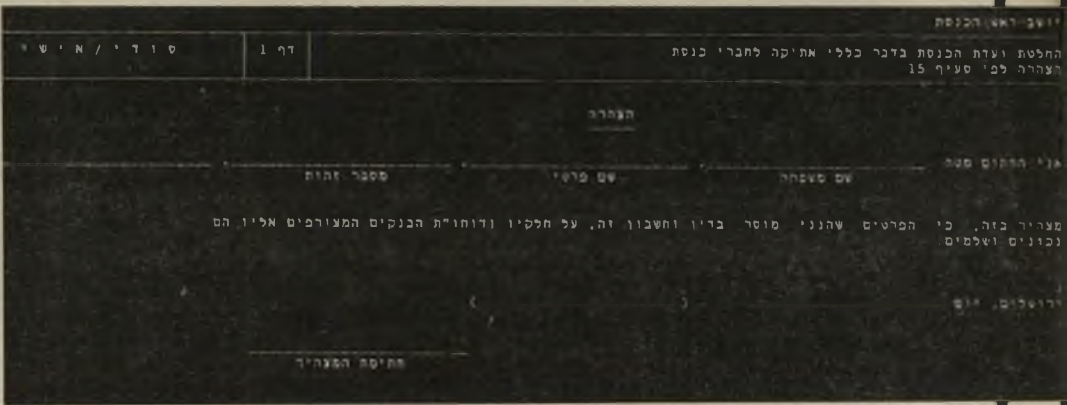
הח"כים ממלאים הצהרותיהן וטומנים אותן במעטפות סגורות. אלה נקברות בכספת של היו"ד. מה יש בהן — ומה אין? איזו ביקורת יש עליהן? למי מותר לפתחן?

הצהרות ההון של

הח"כים:

אבנים

שאינן להן הופכין!

טירחה סכום של 5000 דולר, ששינה, כמובן, את הקאזן השנתי שלו.

● חיסכון מחברת-דיוור

● **אריאל ויינשטיין**, ח"כ הליכ"ל, הוא ירושלמי. הוא גר בקסג' רר' מיספחתי משלו ברמות-ישראל, בגינת עתה-מיתר בבירה. בדירה יש שישה חדרים וחצי. הוא גר שם משנת 1970. ויינשטיין נשוי לצביה, עובדת בנק, ואב לארבע בנות. הוא אינו מחזיק כלל במניות. כי קופת-גמל יש לו סכום של כמה עשרות אלפי שקלים. הוננו מושקע ברוש מיספחתי שמוכשר ומופעל: חנות כי בירה, קיוסק ודירה נוספת.

במקצועו הוא שמאי-מקרקעין. הוא אינו פעיל בתחום זה. הוא יושב ראש בלתי-פעיל של חברת הריוור הסוכנותית עמיגור. וממנה הוא מקבל הוצאות הקשורות רק בפעילותו שם.

שקלים וקופות-גמל, שגם בהן סכום קטן.

רמון הוא עורך-דין פעיל, ולדבריו כמעט שאינו עוסק בעבודתו זו. ברוח האחרון שהגיש למסדה-הכנסה הוא ביקש החזר על מיקרומות ששילם כעצמאי. יש לו מעט לקוחות, אחת התקשר בפרויקט דיוור קטן, לפני שנכנס לכנסת.

הוא שותף בחברה פרטית, שפיתחה כלי-עזר לפירסום. חלקו בשותפות קטן ביותר והוא אינו חברה-הנהלה, אלא רק בעל מניות.

הכנסתו החודשית היא משכורתו כח"כ, פלוס משכורת אשתו, פלוס רווחים ממשרד עורך-הדין, שהם לדבריו בערך 500 דולר לחודש ברוטו, כלומר, כולל ההכנסות החודשיות של המימפחה הן בערך 1700 דולר בחודש. אך לא בכל חודש התמונה היא כזו. לפני שלושה חודשים קיבל כשכר

הזה — כוח-חדש, אורי אבנרי, שהח"כים יחוייבו למלא הצהרת הון מפורטת, שתהיה גלויה לציבור — מפני שאם היא חסויה אין לה כל ערך. רק על-ידי השוואה בין הצהרות ההון שנותן הח"כ בכניסתו לתפקידו ובין רכושו אחרי פרישתו ניתן לדעת בדיוקנות אם העבודה הציבורית העשירה את נבחרת-הציבור.

● החזר ממסדה-הכנסה

● **חיים רמון** הצעיר, ח"כ ה עבודה, נשוי לפנינה, העובדת בחברה המייצגת חברות-תעופה. הוא גר בדירה משלו, בת שלושה חצי חדרים, ברמת-השרון. הוא נוהג במכונית סובארו 1600 משנת-יצור 78, ואשתו בסור-בארו 700, שנת 83. לרמון, חבר פעלתן בוועדת-הכספים, אין לדבריו כל מניות ואף לא איגרות-חוב. יש לו, לדבריו, תוכניות חיסכון, בסכום זעום של עשרת אלפי

האם צודק שליטא! האם אין טעם בדרישה מנבחרת-ציבור ש יגלה לציבור מהן הכנסותיו. למי הוא קשור, כמה כסף יש לו ואיפה? אם רובם אכן חיים בקושי מ-משכורתם, מדוע הם מתביישים לומר זאת? קשה לדעת אם זו בושה. משרת הח"כים בחודש האחרון היתה בערך 840 אלף שקל ברוטו, כלומר 480 אלף שקל נטו. כלומר 800 דולר בערך, כולל גילום הוצאות-רכב.

מכיוון שההצהרות הנמסרות לידיו של הלל הן סודיות, החליט העולם הזה לפרסם דוח מפורט על הצהרות ההון של הח"כים, בעזרת הח"כים עצמם ובעזרת מקורות גלויים נוספים. בדרך זו מבקש העולם הזה לחשוף טפח ממצבם הכלכלי האמיתי של הח"כים. כבר בעבר הוצע על-ידי נציג סיעת העולם-

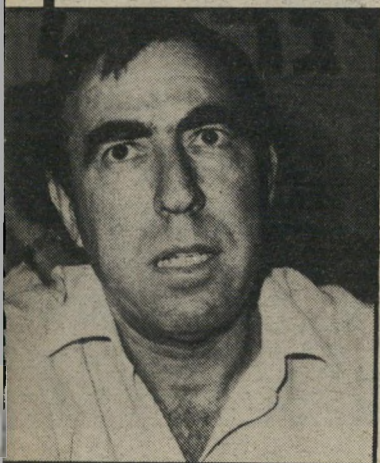
ח"כ הליברלים בני שליטא רתם מועם. אני מסרב למלא טופס הצהרת-הון ולהפקיד אותה בכספת של יושב-ראש הכנסת! שליטא התכוון לטופס המפורט, שהעביר שלמה הלל בין הח"כים. הם התבקשו למלא אותו ולהפקידו בידי יושב-ראש הכנסת, בהתאם להחלטת ועדת-הכנסת בנוגע ל-כללי-האתיקה של הח"כים. על-פי החלטה זו, חייבים כל הח"כים למלא הצהרת-הון בתוך חודשיים מיום היבחרם לכנסת. עד עתה מילאו את חובתם רק מחצית מחברי-הבית. יושב-ראש הכנסת מתחייב לשמור את ההצהרות בכספת בסודיות מוחלטת. כשהתבקש שליטא להסביר מדוע הוא מסרב, הבהיר שלא ייתכן כי בגלל כמה ח"כים, המנצלים את מעמדם לשם קידום האינטרסים הפרטיים שלהם, יחשך דו בכל הח"כים ויזרקו עליהם בוך.

ח"כ רמון
דירה ברמת-השרון

ח"כ זינגר
פרדס בראשון-לציון

ח"כ ויינשטיין
קיוסק בירושלים

המנוח אבא חושי, היא מנהלת בית-ספר בחיפה מאז שנת 1951. הם גרים בבית משותף ברחוב קלר. רק לו יש מכונית, לה אין. הוא נוהג להחליף את רכבו מדי שנתיים. עתה הוא נוהג במכונית סובארו 1600 משנת יצור '84. הוגו מושקע רק בתוכניות-חיסכון, בסכום שאינו עולה על שמונה מיליון שקל. בבית יש שלושה ציורים, היקרים לבעליהם, אך שווים כביטוח בטל כשישם.

לין עובד כעורך רין, ולדבריו הוא מקפיד ליצור הפרדה בין שליחותו הציבורית ועבודתו העצמאית. יש לו שותף במישר, ולדבריו הוא כמעט שלא מפעיל את המישר, אלא רק כדי שלא להפסיד. המישר עצמו שכור. אין לו עסקים פרטיים אחרים והוא אינו שותף בשום עסק.

ההכנסות החודשיות של המישפחה באות משלושה מקורות: ממשכורתו בכנסת, ממשכורת אשתו ומעבודתו הפרטית, הצנועה לדבריו, כמישר. על הכנסתו מעבודתו זו הוא אינו מוכן להרחיב את הדיבור. ההכנסה, אם כן, שלו ושל אשתו, היא בערך של 1500 דולר לחודש, פלוס הכנסה בלתי ידועה, של לפחות כמה מאות דולרים בכל חודש, ממישרו העצמאי.

חליפה בת 12

● **מאיר כהן-אבידוב**, ח"כ חרות, אף הוא חיפאי, נשוי לזוויק, שאינה עובדת, ואב לשלושה. הוא מתגורר בדירה בת שלושה וחצי חדרים ברחוב פואה בהדר. שכניו לדירה, שבה הוא מתגורר כבר 30 שנה, הם ערבים. "אחיו של תופיק טובי הוא שכן שלי", אומר כהן-אבידוב בחיור, "ואני חי איתם בשלום".

דירתו צנועה, הוא לובש חליפה שקנה לפני 12 שנה. הוא נוסע לעבדו רתו בכנסת באוטובוסים, לא משום שאין לו רכב. למישפחה יש סובארו 1600, שנת יצור '81, המשמשת את כל בניהבית.

כהן-אבידוב התרועע שנים מפני היספחות להימוריהבורסה. מסיבה זו הוא נמנע מלהחזיק מניות כלשהן, לדבריו, אך יש לו איגרות-חוב בשווי של 7 מיליון שקל, ובקופת הגמל תמור יש לו ולאשתו סכום של עשרה מיליון שקל. הוא חוסך בממשכורת גם לביטוח חיים. כהן אבידוב הוא מישפטן כחשך לתו, אך מאז שנכנס לקאריירה ציבורית הוא החזיר את רישיון עריכת-הדין שלו ללישכת עורכי-הדין. אין לו שום עסק פרטי, ולכן הוא מתנגד לקיצוץ בשכר הח"כים. אביו הוריש לו, לאחיו ולאמו כסף ובית וחצי בחיפה, וכן קרקע בקריית-חרושת.

● **בן-ציון ציטריין**
(המשך בשבוע הבא)

דירת שליטא צנועה. הריהוט הוא בן 20 שנה ואין שם חפצים יקרי-ערך. המשכורות הנכנסות בכל חודש לבית, שלו ושל אשתו, הן יותר מ-1100 דולאר, אך משכורתו של שליטא משועבדת לשנתיים וחצי הבאות: הוא מממן עתה את הוצאות עורכי-הדין על הטיפול בתיק-החקירה שלו, שנסגר ולא הגיע מעולם לדיון בבית-המישפט.

ריהוט עתיק בבית

● **מאיר שיטריט** (36), ח"כ חרות מיבנה, אף הוא ראש-מועצה. הוא נשוי לרותי היפהפיה ואב לילד. ילדם השני עומד להיוולד בכל יום. הוא מתגורר בבית פרטי ביבנה, שנבנה בשיטת בנה ביתך, ובו חמישה חדרים. רותי נמצאת עכשיו בחופשת הריון. אחרי הלידה היא תשוב למקום-עבודה הקודם, כאשר יחסי ציבור של רשת-המלוות של חיים שיף, במשכור רת המתקרבת לזו של בעלה. שיטריט נוסע במכונית אאודי משנת-יצור '84 ואילו רותי נוהגת בפיאט 131.

המועצה שקנתה לו את מכוניתו, משלמת לו חוקן מהוצאות-רכב גם הוצאות אירוח הקשורות כמועצה, אך אין הוא מקבל שכר ממנה. לראש המועצה הנמרץ אין נכסים נוספים, ומלבד ריהוט עתיק בביתו לא תלויים שם ציורים יקרי-ערך.

שיטריט אינו מחזיק כלל במניות, וההכנסות שלו ושל אשתו מושקעים בקופות-גמל. על-פי הערכתו, הסכום הכולל של חסכונות אלה הוא פחות מעשרה מיליון שקלים. כשתשוב רותי לעבודה סדירה, תסתכם המשכורת החודשית של בני-הזוג ב-1600 דולר.

סכום מבוטל במניות

● **נאווה ארד** (46), ח"כ העבודה, אינה נוהגת כלל. ברכב מסוג סובארו נוהג. בעלה, אריה, שהוא עובד-מדינה במישרד-התחבורה, היא אם לילד בן 13. מישפחת ארד מתגוררת בבית דרומישפחתי בשיכון-הצנחנים ברמת-גן. בדירה יש שלושה חדרים. לארד אין נכסים או עסקים פינאנסיים. לעומת זאת, היא יושבת ראש התנועה העולמית של נעמת והיא מקבלת שירותים ומישרד בחזרי בת-לאיבי. לבניה-הזוג ארד סכום מבוטל במניות הבנקאיות שבהסדר, חסכוני נות בסדר גודל של יותר מחמישה מיליון שקלים, וקופות-גמל בסדר גודל דומה.

יש שותף במישרד

● **אמנון לין**, ח"כ העבודה, הוא עורך-דין חיפאי, נשוי לרות ואב ל-שלושה. אשתו, בתו של ראש-העירייה

נות כמו קופות-גמל. הסכום הכולל שלהם הוא פחות מעשרה מיליון שקל. בעיקרון הוא אינו משחק במניות, לדבריו בגלל חוסר-זמן. לדיבריו, הוא מעדיף להחזיק במניות בטוחות, בסדר גודל קטן ביותר, של עשרות אלפי שקלים. הוא אינו מחזיק במניות בנקאיות שבהסדר. עיסוקיו הלא-ציבוריים של גולד-שטיין: הוא חבר מועצת-המנהלים בחברת הבניה של אכרהם גינדי, בשכר של דולר אחד לשנה. כן הוא משמש כיועץ בחברה כלכלית בת-חוסר-הביטוח, ומקבל סכום של 500 אלף שקל לשנה. הכנסתם החודשית, אם כן, של הגולדשטיינים, היא בערך 1200 דולר בחודש.

תמונות ותקליטים

● **גידעון גדות**, ח"כ חרות טרי, הפסיד מאז שנכנס לכנסת. לפני-כן הוא השתכר טוב יותר, כיושב-ראש מועצת המנהלים של מיפעל-הפיס. עתה הוא אינו מקבל שם שכר, אלא רק הוצאות-אירוח, הקשורות במיפעל הפיס בלבד. הוא נשוי לנילי, מורה בבית-ספר נווה-יעוז בפתח-תיקוה ואב לשלושה. הוא גר בדירה בת ארבעה חדרים בפתח-תיקוה ונוהג במכונית סובארו משנת יצור '79.

בדירה יש תמונות-שמן שונות של ציירים ישראליים וסיפריה עשירה של תקליטים קלאסיים.

גדות אינו מחזיק במניות ולא בחשכונות דולאריים שונים. לו ולי-אשתו יש קופת-גמל ומעט חסכונות לצורך רכישת דירות לילדים. אין לו שום עסקים פרטיים, למרות שבעבר היה איש-עסקים פרטי.

זינגל יודעו

● **בני שליטא**, ח"כ הליברלים, שלא הסכים להפסיד בכנסת מעטפה ושלה את הלל ליחירתו של בנימין זינגל ("שם יגידו לו מה לי וכמה"). הסכים לשתף פעולה עם העולם הזה. הוא גר במושבה מנחמיה, עם אשתו, עתליה, גננת במקום, ועם שלושה ילדים. יש לו מכונית פיאט 127 משנת יצור '78, שהוצאותיה משולמות מקופת המועצה המקומית, שליטא הוא גם ראש המועצה המקומית. מהמועצה הוא אינו מקבל שכר או הוצאות אש"ל. הוא מתגורר בדירה חד-קומתית של עמידר. בית זה הוא נחקר ביחידה סביב בית זה הוא נחקר ביחידה הארצית לחקירות הונאה, והבניה הופסקה. ציוד שרכש לצורך הבניה, מכילי-בניה ועד לאסלות, נגנב, ומכיוון שהציוד לא היה מבוטח הוא לא יכול היה לתבוע איש.

בהשכלתו הוא גם כלכלן, אך הוא לא עסק במיקצוע זה כלל. הוא נוהג במכונית רנו לה קאר משנת-יצור '84. מעמיגור הוא מקבל 30 אחוז משכרו כח"כ. סכום זה מופנה לחיסכון. הכנסת הוויינשטיינים בחורש היא בערך 1100 דולר, וזה אינו כולל את הרווחים המישפחתיים מהרכוש המושכר.

מטע אבוקרו שרוף

● **יצחק זינגר**, ח"כ הליברלים, הוא מישפטן שחיל את מישרד עורכת-הדין שלו, מאז שנכנס לכנסת בשנת '81. הוא ביקש למנוע בכך ניגוד אינטרסים, בעיקר בגלל חברותו בוועדת הכספים של הכנסת. הוא גר בבית פרטי בן חמישה חדרים בסביון, אשתו רליה, מישפטנית, עובדת בשכר כמורה ב-רשת ההשכלה תהילה. לבני הזוג שלושה ילדים, הבכור בן 17 והקטנה בת שמונה. זינגר נוהג במכונית פיאט 131 משנת יצור '81 ואשתו בסובארו 600 משנת '79.

זינגר משכיר את מישרדו, ששימש אותו בעבר, ברחוב לינקולן בת-לאיבי, וכן הוא משכיר אולם תעשייה בן 150 דונם בקריית-המלאכה בת-לאיבי. כבן למישפחת-איכרים, יש לו פרדס בן 80 דונם בראשון-לציון. בגלל חוסר ריזור חיות הוא עקר את הפרדס, אך לא מכר את השטח. כן הוא מחזיק ב-33 דונם מטע אבוקרו, גם כן בראשון, מטע הנושא הפסידים.

תיק ההשקעות שלו מנוהל בסניף של בנק-ההפועלים במרכז תל-אביב. רובו קרנות-נאמנות ויש בו מעט מאוד מניות בנקאיות שבהסדר. שיערוך התיק: שישה מיליון שקלים. את אולם התעשייה הוא רכש מפידיון אדמה חקלאית שמכר בעבר.

זינגר עוסק בפעילות ציבורית נוספת, ללא שכר, בהתאחדות-האיכרים. מהכנסותיו החודשיות ומהכנסות הרכוש המושכר הוא מקזז את ההפסדים ממטע האבוקרו, שנשרף לפני כמה שנים.

דולר אחד לשנה

● **מינחם גולדשטיין** (45), ח"כ רם למיפלגה של ויינשטיין וזינגר, גר בכפר סבא ברחוב רוטשילד בדירה בת חמישה וחצי חדרים. הוא נשוי לאילנה, העובדת בחצי מישרד במנהלת ספריית ילדים בעיר. הוא אב לשניים, המתגוררים עם ההורים. גולדשטיין נוהג במכונית פזו 505 משנת יצור '83. אשתו נוהגת במכונית דיהטסו קטנה, '82. בדירת ח"כ הליברלים אין תמונות וחפצים יקרי-ערך, מלבד רפרודוקציה של יעקב גאנץ.

גולדשטיין שם את כספו בחסכוני

הכנסת האחת עשרה

שם המשפחה	שם(ות) פרטי(ים)	מספר הזהות
במעטפה זו הכנסתי טופס ממלא כדין של	ה צ ה ר ת ו ו	
לפי סעיף 15 להחלטת ועדת הכנסת בדבר כללי אתיקה לחברי הכנסת		
התאריך	החתמה	
אישור		
הנני מאשר כי חבר הכנסת חתם לעיל בנוכחותי ומסר לי ומסר לי את המעטפה הסגורה.		
שם החותם		

מתחייב שלא לגלות שום פרט ממנה, אלא בהסכמת הח"כ או על-פי דרישה של בית-מישפט. בתחתית הטופס יש מקום ריק לציון מועדי תאריכים שבהם נפתחה המעטפה. הצהרת-ההון משתרת על-פני 12 עמודים, וחלק מהח"כים טוענים שהוא מפורט מדי.

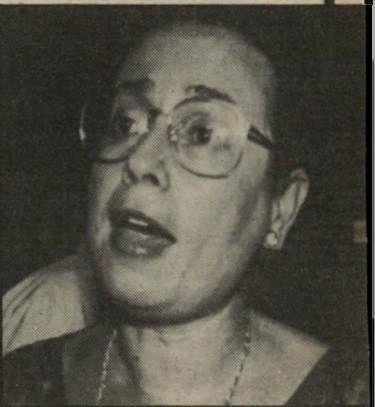
הטופס הביתה
של הצהרת-ההון שמתבקש הח"כ למלא. בטופס זה מצהיר הח"כ שהוא מילא את הטופס המצורף על-פי החלטת ועדת הכנסת לענייני-אתיקה. על-פי החלטה זו הצהרת-ההון היא סודית, ויושב-ראש הכנסת

קינאת

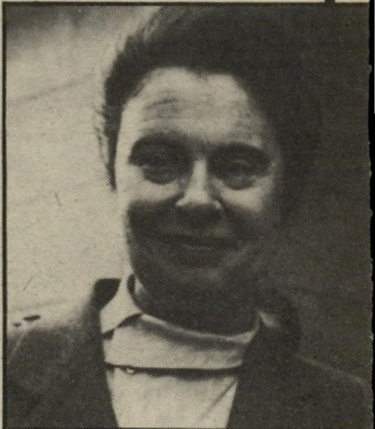
נשים

"קינאת נשים. את יודעת..." סיכם אחד מהגברים של מיפלתג'העבורה באוונטי את המתח השורר בין חב' רות'הכנסת **נאוה ארד ואורה נמיר**.

"בכל פעם" המשיך, "כשרוחשות השמועות בעניין מינויה של נאוה

ארד
נאום הגבר

נמיר
בעיה לאשה

כסגנית'שר במישרד'החנינוך נכנסת אורה ללחץ נוראי: המתח עולה. השי' מועות גוברות. מופעלים לחצים...

נשים!!! עד כאן נאום הגבר. אין לשכוח שארד נמנית עם מח' נהו של שרה'החנינוך **יצחק נבון** וגם **עוזי ברעם**, מראשי תומכיה. מקורב לנבון, עובדות אלה מגבירות את סיכויה.

לעומתה, נמנית נמיר על מחנה **יצחק רבין**, אולם מי שצופה מאבק בין'גושי — נכונה לו אכזבה קטנה. ממנה'רובין נמסר לי על מתיחות השוררת בין שרה'ביטחון (שאגב אינו מוצא זמן להגיע לכינוסי המחנה הקרוי על שמו) לבין חברת'הכנסת נמיר. מכאן שאין להניח שהמחנה, כמחנה, יירתם למאבקה של נמיר על התואר הנכסף — סגנית'שר.

באושר ובעושר

המיבנה המוזר של ממשלת'האחדות — זוגיות'זוגות — יצר מתח סמוי בין החתנים והכלות הכפויים. ניקה, לרוגמה, את הזוג **יצחק**

שיא החוצפה!

העבודה, "שרינו" קיבלו הוראה שלא לבקר בפומבי את מוקדי'הרגישות בממשלה — **יצחק מודעי** ושרון — ולכן הם נאלצים לפרוק את מרידותם המצטברת בפורומים סגורים או בלתי'רשמיים. שרון, הסתבר מדי'בריהם. התקשר פעמיים בטלפון עם ראשי'הממשלה, **שימעי'ן פרס**, במשך שעות ובהן דרש — פשוט דרש! — לדחות כל הכרעה חשובה עד לשבוע ארצה. תאריך שובו, כידוע, אינו ידוע. פרס הסכים. היתה לו ברירה: הסכים. פרס לסעיף אחר: "להפשיך" את התקציבים המיועדים לעיריות'הפיתוח. שאותם דרש שרה'הכלכלה'היתכונן גר **יעקובי**.

בסוף השבוע התבשרנו על ביקור ממלכתי. שרה'העשייה'המסחר של ניר'דורק, אני חושבת, מגיע לביקור קצרצר לישראל. השר מגיע עם פמליה הכוללת את יועצו הצמוד, אשתו העודדית'רצ'צמר דה ונכבדים אחרים. בביקורו יקיים שיחות עם אישים בישראל. בשיחות יידונו, בין השאר, בעיות הכלכלה של ישראל. והשר — **אריאל שרון** — ינדב מעצותיו הטובות.

עד כה נדב השר את עצותיו בשיחות'טלפון ארוכות ויקרות. על חשבוני וחשבונך. על דרגת חוצפתו וכוחו של שרון דיווחו לי השבוע שרים ממפלגת

בשתי שיחות'טלפון טרנס'אטלנטיות על חשבונך דרש שרון מפרס לדחות כל הכרעה בתחום מישרדו עד לשובו ארצה!

שריר ורנר נתפסו על חם כשסעדו יחדיו!

הליכוד קבע קונטרה ל"שרינו" — התכנסות שבועית של שרי הליכוד — בגלל ש"ס!

גברים משועשעים מדווחים על מתיחות בין'נשית במיפלתגה על התואר סגנית'שר!

השבוע בליברלים

את ה"גוש לתמורה", הכינוס נערך. כיאה לגרופר החקלאי, בבית'האיר כר בתלי'אביב. המשתתפים היו בעצם תומכי **יצחק מודעי** בחטיבה. המר כו והמועצה של הליברלים. הגיעו כ-90 איש (50 מהם היו חברי'מרכז), שהותירו נעלבים רבים. "מדוע לא הוזמנת?" תבע הסבר בכעס חברי'מרכז ממודעי, בליל שבת. "זה לא אני..." התגונן שרה'האוצר. "תשאל את פייסי. הוא אירגן".

גם חברי הקבוצה שכנגד אינם שוקטים על שמריהם. יום אחרי ה' כינוס הסגור נפגשו השר **אברהם (אבר'ה)** "שריר ווישבר'ראש איז גוד העובדים הליברלים **צבי רנר**, לארוחת'צההרים במיסעדה התל'אביבית טריאנה. הם הופתעו כהוגן בעת לעיסת הרג. כשיגילו את אחד מחברי'מרכזם סוער באותה המיסעדה ממש, בחברתה של חתיכה והורת. אף על פי שהתגלגל, הקפידו השניים לי צאת מהמיסעדה בנפרד. בהפרש של כמה דקות זה מזה. מה שבטוח — בטוח!

במיפלתגה הליברלית, שוחרת הר' כילות והפיקנטריה, יש להניח שהסיו פור התפשט במהירות, וכל שיתוף פעולה בין שריר לבין דנר בתקופה הנכונתית או הקרובה "נבחן כשבע עיניים" הבטיחו לי מקורבי מודעי.

עיסקת'חבילה

בתלי'אביב הואשם אדם במעשה מירמה. מאחר ששילם, לפני שנה, תמורת מכונת לארק ישנה, שעבורה ביקש המוכר 20 אלף שקל, בחבילת שיטרי'כסף זרים, אותה קבע כשוות' ערך לסכום המבוקש. הסתלק עם המכונת כשבירי המוכר נשארו 1500 פאונט ארגנטינתי, 1000 דראכמות יווניות ו-200 ליי רומניים. ששוויים, באותם ימים, היה 600 שקל בדיוק.

טעות בכתובת

בקרית'יים ביקש אדם לפרוץ לדירה. הופתע עליידי בעל'הדירה בעת שניסה לפצח את מנעול הדירה. זוהי עליידי בעל'הדירה כעברין שנמלט ממעצרו במישטרת נהריה, בה משמש בעל'הדירה כבלש. נעצר עליידי בעל'הדירה שהחזיר אותו לתא'המעצר בנהריה.

עפרשוו

בקרית'שמונה נדון קבלן לעבודות עפר, שהועסק בשירות צה"ל בלבנון, לעונש מאסר ולקנס כספי. מאחר שהבריה במכונתו מלבנון 750 חפיות סיגריות אמריקאיות, 200 בקבוקי ויסקי גוני ווקר, 25 מכשירי וידאו, 19 פחי שמוזיות, תישעה רמקולים וארבעה מצברים לרכב.

אבל הן לא מקבלות שמונה אחוז תוספת

בנהריה מחו מורות בית'ספר מקומי נגד שבועון נוער, אשר דיי רג את מיקצוע ההוראה, לפי הסיכומים שקיבל במי'שאל שערך. במקום הרביי עי בין המיקצועות בעל'הדירה הקט'נה ביותר (אחרי פועל'לינקיון, אוספיי אישפה ופועל'לינקיון) וגם פירסם מימצא שלפיו, "זנות נחשבת לעבודה יוקרתית יותר מהוראה".

תפקיד לשוטרי חרש

בתלי'אביב פנה אירגון כיבד'השמיעה והמתחרשים לענף התנור עה במישטרה, ביקש שיורו לשוטרים להתחשב, בעת ביקורת'רשיונות או ביקורת'מחסומים בשעות החשיכה, בנהגים הלוקים בשמיעתם. מאחר שאלה אינם יכולים לקרוא את שיפתי השוטרים בחשיכה וכתוצאה מכך נראות, לעיתים, תשובותיהם של הנהגים גימ ההרשיים לשוטרים כאילו הנגהים מהתלים בהם או מתחצפים אליהם.

לקידום החינוך והבריאות

בתלי'אביב גורש מן התחנה המר'כיות בעיר מקבצ'נדכות, שהעמיר פנים שהוא חרש ואילם, אחרי שהסביר כי זאת נראתה לו כדרך הטובה ביותר להתבסס בחיים ובמיוחד שהוא זקוק לכסף לרכישת כרטיסי חיש'גד של מיפעל הפיס ולתשלום אתנן ליצא ניות, שאיתו הוא מבלה.

עכשיו צריך תורן

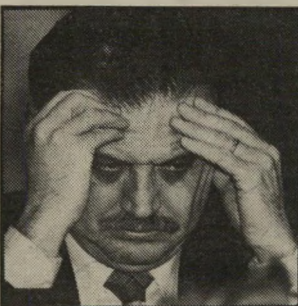
בירושלים הודיע יצרן'הרגלים שהכין, בשעתו, את הרגלים אשר קישטו את רחובות הבירה בעת ביקורו של אנוואר אל'סאדאת בירושלים, כי כבר רכש בדים ירוקים, לבנים, אדומים ושוחרים, כצבעי הרגל הירדני, כדי שיוכל לייצר מייד את דגלי ירדן, כאשר המלך חוסיין יודיע על ביקורו בירושלים.

הכל בגלל האהבה

בחא'יוונים, נעצר ישיב בן 77, משהחזר, כי יידור, בן 77 גם הוא, שלקה במעיו, הגיע למצב זה אחר שהואכל על ידו בתאנים מורעלות, עלי' מנת להוציא מן המירוצ על חסדיה של צעירה שכנה, בת 25.

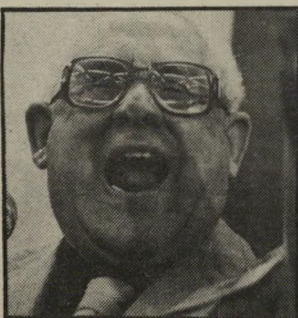
מכותבים נוספים: הנשיא **חיים הרצוג**, ראשי'הממשלה **שימעי'ן פרס**, ממלא'מקומו **יצחק שמיר**, יושבר'אש הכנסת **שלמה הלל** ומיספר שרים וחברי'כנסת, אשר זר' כים גם לציונים וכינוי'תואר ביחס ישר למידת קיצוניותם. כשאני אור' מרת קיצוניות, במיקרה זה, אני מת' כוונת לקצה'הקצה שלה. אפילו על **יצחק רבין** הגן נאמר כאן: "בי' תיקווה להתפכחות..." לעומתו קור' מו, **מהש' ארנס**, קיבל את הציוני: "בהוקרה רבה".

היונים וכו לקללות מעולם החי דווקא: כלבה, סוס וחמור. ממיסמך זה ניתן ללמוד לא רק על חריצותם של מעריציו של הרב כהנא, ודבקותם במ' שימה, כי אם גם על הרמה של כמה מהם, ואילו ועדת'הכנסת עורכת בנ' חת את ריוניה על חוקיות ישיבתו של כהנא בכנסת, לאור זרקורי התיק שורת.

שריר

היאכלו שניים יחדיו -

רנר

בלתי אם נועדו!

קונטרה ל"שרינו"

משכר ש"ס העלה על המפה הפוליטית את פורום "שרי הליכוד", שהחל מתכנס בקביעות מרי שבוע.

הפורום התכנס בצעה'היום הרביעי, בחדרו של שרה'מישפטים **משה ניסים** בכנסת. נושא הכינוס היה משבר ש"ס, שהתפוצץ ערב קודם לכן, עם הגשת' מיכתב ההתפטרות של הרב **יצחק פריין**. בכינוס לא התקבלה שום החלטה מהפכנית, פרט למחויבות הידועה לש"ס, אולם שרינו (מהליכוד) ראו כי טוב, והחליטו להמשיך להתכנס. קונטרה לשרינו מהעבודה, אישר באוונטי אחד מהם.

מורה, טוס חדש!

שבאו להגשים רעיונות אלה על אדמת המולדת — הקיבוץ, המושב, ההסתדרות, קופת-החולים ועוד ועוד. הכל בלי מדינה, תחת שילטון זר.

עד שהקימו היהודים את המדינה. ותוך 36 שנים קצרות התנדפו האידיאלים האלה כמו עשן ברוח. הם נרמסו כרגל גסה, כנעליים המסומרות של ישראל החדשה, הצבאית, הכובשת. מדינה יהודית? זוהי המדינה האנטייהודית בהא הידיעה!

אפשרות מפורפצ'ת

הסופרת יעל לוטן לימדה אותי השבוע מילה עברית שלא שמעתי קודם לכן: מפורפץ'. מפורפץ' הוא שם-פעול עברי הגזור מן המושג האנגלי FAR-FETCHED. אי-אפשר לתרגם אותו, ועל כן היה קיים חלל בשפה העברית.

למשל: השערה שאין לה תימוכין, אם כי אינה בהכרח בלתי סבירה. או ניחוש, שסיכוייו להתממש רחוקים. בקיצור: השערה מפורפצ'ת, ניחוש מפורפץ'.

לדבריה, המציא את המילה אביה, בנימין אליאב. הכריז את האיש הזה כשעל היתה עדיין ילדה קטנה (אני זוכר אותה במעומעם), וכאשר שמו היה לובוצקי. הוא היה רמות ידועה בישוב.

בנימין לובוצקי היה מנהיג רוויזיוניסטי. עיתונאי מוכשר, ממקורביו של זאב ז'בוטינסקי בלאטוויה, שעלה ארצה בשנות ה-20. בשנות ה-40 הראשונות דגל בדיעה שעל הרוויזיוניסטים לשים קץ לנתיקום מארץ-ישראל העובדת. הוא הציע להם להיכנס להסתדרות הכללית, שנואת-נפשם, לאמץ לעצמם דיעות מתקרמות יותר, ואולי אף סוציאליסטיות. הברית בין ז'בוטינסקי ובין הימין הישירי — הפרסנים ובעלי-הבתים — נראתה בעיניו כמישגה, וכך גם שינא ז'בוטינסקי להסתדרות («יא, כרעקני!»).

כאשר הרוויזיוניסטים סירבו לקבל את דעתו, ואף ראו בה כפירה בעיקר, פרש לובוצקי מתנועתם. ערב קום המדינה הקים מפלגה חדשה, שנקראה «תנועת העם». מכיוון שלובוצקי היה נואם מצויין, בעל מוח הגיוני וכושר-שיכנוע, עלה בידו במשך זמן-מה לשמש אליו אינטלקטואלים וצעירים. תנועתו היתה מעין שילוב של ד"ר, ר"ץ ושינוי. במהדורה רצינית יותר, וכמו שקורה לתנועות מסוג זה, עלתה במהרה ונשכחה במהרה. הקהל האופנתי, הנוהר לתנועות כאלה, הוא הפכפך.

לובוצקי הסיק מכך מסקנות מרחיקות-לכת. הוא החליט «לפעול מנפנים», והצטרף למפא"י. איש מוכר כמוהו, שבא ממפלגה ריבנה, יכול היה לעשות שם קאריירה. כך היה נדמה לו, והוא טעה. המפלגה קיבלה אותו, אך הוא נשאר בה נטע זר, חשוד ומוזר. כישרונו בוזבו בתפקידים מישניים במישר-החזק וברשות-השירות, ושם נמק עד שנפטר.

בנימין קיבלו חסידי-ז'בוטינסקי, בגילגולם החדש (תנועת החרות) את תורת האיש שהם ידו אותו. הם נכנסו להסתדרות הכללית, כבשו את הפרולטריון החדש ועקפו במידת-מה את מפלגת-העבודה משמאל, עליידי הפיתום לתנועה פופוליסטית, כפי שרצה לובוצקי לפני 40 שנה. הוא הקדים את זמנו במיקצת. האם ייתכן כי בבחירות הקרובות בהסתדרות ישתלט עליה הליכוד? זה קצת מפורפץ', אך לא בלתי-אפשרי.

לעשות גלים

יש לי בעיה לגבי גלי צה"ל. עקרונית, אני נגד עצם קיומה של התחנה. בחברה דמוקרטית אין מקום לכליית-קשות — מורפסים או משודרים — השייכים לכוחות המזוינים. אין להפקיד בידי גוף צבאי, שהוא שילטוני וסמכותי מטיבעו, כלי העלול לשמש לשטיפת-מוח פוליטית. אין בארצות-הברית עיתון הדומה לכוכב האדום הסובייטי.

תחנות צבאיות אמריקאיות ובריטיות היו קיימות רק כאשר נשלחו חילות-מישולוח גדולים אל מעבר לים, והיה צורך לספק שם שירותי-שירות בשפתם. כזו היתה התחנה הבריטית ששירתה במלחמת-העולם ביפו.

וזהי התאוריה. והנה הפראקטיקה:

תחנת גלי צה"ל תורמת משהו אמיתי ואותנטי להווי הישראלי. מאז פיקד עליה יצחק ליכני, אין היא מכשיר שילטוני. אני רואה את כתבית המתרועעים בשטח, ולא פעם יש להם מוטיבציה חזקה יותר, ודבקות רבה יותר במשימה, מאשר לעמיתיהם ברשות-השירות. ההתחרות ביניהם התחזקה, היא, בלי ספק, תופעה בריאה ומועילה.

עכשיו בא הרמטכ"ל, משה לוי, ורוצה לבטל את יומני-החדשות, ואולי את כל התוכניות המטפלות בבעיות ציבוריות. ושוב: עקרונית הוא צורק בהחלט. מניין לי שלא יבוא באחד הימים רמטכ"ל, מעין רפאל איתן מתוכם, יותר שיחליט להשתמש במכשיר זה לצרכיו?

אך למעשה, במציאות הישראלית כפי שהיא, שיתוק התוכנית האלה יוסיף לאפרוריות חיינו. ייווצר מונופול בלעדי של קול ישראל — ושום ברדעת, גם בקול ישראל — אינו יכול להיות מעוניין בכך. ושיא הפאראדוקס: הרמטכ"ל משתמש בסמכותו כדי לפסול תוכניות שבהן עלולה להופיע מילה שתעורר סערה ציבורית כלשהי. הוא פוחד לעשות גלים.

לוי

ובכל זאת — פעורה תהום בין היחס לשיעים והיחס לפלסטינים. אל השיעים אנחנו מתייחסים באופן רציונלי. אל הפלסטינים אנחנו מתייחסים כצורה בלתי-רציונלית לגמרי. השיעים נראים כבני-אדם, המגיבים בצורה טיבעית על מצבים נתונים. הפלסטינים נראים לנו כשרים. כבני-שטן, שמחשבותיהם זדון ומעשיהם תועבה.

וזהי שאלה לפסיכולוגים. מה מקור ההבדל בגישה שלנו? ההבדל נעוץ בטיב המילחמות. המילחמה בשיעים נראית לנו, לפי שעה, כמילחמת-חזק. אין היא מעוררת בעיות ריגשיות עמוקות, הנוגעות למעשינו במאה השנים האחרונות. אפשר להילחם בשיעים, ואפשר לכרות עימם שלום, מבלי שהדברים יעוררו בליבנו שאלות עמוקות לגבי עצם דרכה של התנועה הציונית.

הסיכסוך שלנו עם הפלסטינים עמוק יותר, מורכב יותר. הוא

מעורר בעיות מוסריות ומצפוניות, לא פחות מאשר בעיות מדיניות וביטחוניות. הוא ותיק יותר. הוא מטביע את חותמו עלינו מזה שלושה דורות ויותר. משום כך כרוכים בו רגשות עמוקים. כל זה נכון, וכל זה טיבעי. אך מוטב שנבין את עצמנו ואת ריגשותינו. הדוגמה השיעית עוזרת לנו להבין כי השינאה לפלסטינים ולאש"ף אינה נובעת, בעצם, ממעשיהם, אלא ממהות הסיכסוך.

אם נתגבר על עצמנו ונצלח להתייחס אל הפלסטינים באותה צורה רציונלית שבה אנחנו מתייחסים לשיעים בדרום-לבנון, יהיה לנו הרבה יותר קל למצוא פיתרון לבעיה. יש להניח שהוא יהיה די רומה לפיתרון שנמצא לבעיה השיעית בלבנון.

המדינה האנטייהודית

ראיתי בטלוויזיה כתבה נוגעת-ללב על מיפעל המשקם. מיפעל המשקם לוקנים ולקונות תוכן בחייהם, עיסוק ופרנסה. סגירת המיפעל הזה לחסוך לממשלה כמה גרושים — לא הרבה — והיא תגזור על הזקנים האלה בערוב ימיהם ניוון, יאוש וחרפת-דעב.

כל זה בזמן שהממשלה המיסכנה והעניה, על 25 שריה ומאה סגירייה וראשי-לשכותיה ומנכ"ליה וסמנכ"ליה, מקצצת בקיצנות הזקנים ושוללת מהם חימום בחורף ומוזון וטיפול רפואי. ככה זה. אנחנו מדינה עניה. צריכים לחסוך. והזקנים חשוכים לחברה הישראלית פחות מאשר כיבוש ג'בל-ברוך, פרוייקט הלבני והקמת ישיבת-ההסדר על-שם רחב הזונה ביריחו-רעילת. חברות הומאניות יותר פותרות את הבעיה בצורה אחרת. האסקימואים נוטשים את וקניהם בלב מירבר-השלג, כדי שהרובים יבואו ויהרגו אותם. היפאנים מניחים להם לקפוא בשלגים. אנחנו גורים עליהם מוות איטי יותר, משפיל יותר, בייסורים חמורים יותר.

אך מדוע נייחד את הדברים לזקנים? זה נכון לגבי כל החלשים בחברה הישראלית. האסירים והנכים. הילדים המפגרים והחולים הכרוניים. כל מי שזקוק ליד עזונית, לסעד, מקצצים להם. מקצצים אותם. וזקנים אותם לפחד-האשפה של החברה. אין כסף, הכסף דרוש כדי לסלול כבישים בלבנון, לייסד התנחלות ליד חיברת-מושב-ערף, להקים עוד אוגרה של טנקים. בסדר. זהו רצון החברה הישראלית, כפי שהוא מתבטא בבחירות. אין די כסף לחמאה ולתותחים. או צריכים להוריד את המרגרינה מפת-לחמם של זקנים.

יש לי רק שאלה אחת: מדוע מתעקשים לקרוא לזה «מדינה יהודית»?

אם יש דבר אחד, שציין יותר מכל דבר אחר את הרוח היהודית, הרי היה זה רעיון העזרה ההדדית, ההגנה על החלשים. ישראל ערכים זה לזה. כל ישראל חברים. היהודים רחמנים בני רחמנים. איש אל מת ברעב בקהילה יהודית. יהודי יורק שבכריטניה גייס בדרכו-בנינים אל הכסף כדי לפדות יהודי עצור בווינה. יהודי בריכו-מפנסק לניריוורק מצא מחסה ומוזון בכל קהילה יהודית בגרמניה. בתי-החולים היהודיים שימשו רוגמה לעולם כולו. מתנכסתר הוא מושג יהודי. שנאמר: «ואלמנה ויתום, גר ועני אל תעשוקו!» וגם: «אבי יתומים ודיין אלמנות!»

הישוב היהודי החדש בארץ הקים מערכת מפוארת של מוסדות,

רוצים בערוץ שני. וזה מזכיר את הכדיה היהודית העתיקה. יהודי מגאליציה גויס לצבא האוסטרי-הונגרי. שלחו אותו לחיל-הפרשים. הושיבו אותו על סוס, ויצאו לדרך בדרהה. הסוסים שעטו, ובכל קפיצה זו החייל היהודי קדימה על גב הסוס. כשהגיע אל ראשו של הסוס, וכבר ישב בין אוזניו, קרא בייאוש: «המפקד! המפקד! תביא לי מהר סוס חדש! הסוס הזה נגמר!»

להקים ערוץ שני? האם לא כדאי להקים תחילה ערוץ ראשון?

הגורו חי וגר בטלוויזיה

בתום מהדורת מבט בטלוויזיה חשתי באי-נוחות מוזרה. החוש שלי אמר לי שמשוה אינו כשורה. משוה היה חסר מאוד.

משוה — — —

ואו ידעתי. במשך כל המהדורה לא הופיעה על המירקע תמונתו של יוסי שריד.

לא ראו אותו יושב במושב במליאת-הכנסת, שקוע בהרהורים עמוקים על גורל האומה. לא ראו אותו גוזח על השולחן בחדר-הוועדה, כשהוא רושם באופן קדחתני. הוא לא עמד מול המצלמה כדי להכריז, להצהיר, למחות ולגנות. לא הובאה אף הודעה בשמו. האם קרה אסון? האם השיב הגורו של הטלוויזיה את נישמתו לבורה? האם אחזה מחלה מיסטורית בכל עשרות אנשי-הטלוויזיה השוחרים מדי יום לפיתחו, כדי לקבל מפיו את הבשורה? הרי לא יתכן שאנשי-הטלוויזיה אינם מעוניינים לדעת מה יש ליוסי שריד להגיד במשך יום שלם — אף לא על מוגיה-אוויר ולא על מצב הביוב בשיכון למד?

ישובתי תוהה, מחשבות קודרות עברו במוחי. מה קרה? האם הגשים מאיר כהנא את אימויו המחרידים. «לטפל» בזו האם חור יוסי שריד בתשובה? או שמא הצטרף למינור הטראפיסטים בלטרון?

כך עברו השעות. לא ראיתי מה מתרחש על המירקע. הסתיים מישיבת-הכנסת. אחרי תשרי-השירות היומי של גושי-אמונים הגיע זמן החדשות של חצות, ואז — — —

ואז אורו פניי. על המירקע הופיע יוסי שריד, מבריק וזוהר, כמו חדר. הוא הכריז, הצהיר, מחה וגינה. כרוך השם, הכל בסדר.

מי שונא את השיעים?

מי שונא את השיעים בדרום-לבנון? אף אחד לא. וזה די מוזר.

השיעים מנהלים נגדנו מלחמת-טרור. הם מנסים מדי יום לפגוע בחיילי-צה"ל, פוצעים והורגים. מבחינת ריבוי הפגיעות ויעילותם הם עולים בהרבה על כל האירגונים הפלסטיניים. אומנם, אין הם הורגים נשים וילדים שלנו — אבל זה רק בגלל חוסר-הזדמנות. פשוט אין נשים וילדים ישראלים בדרום-לבנון. אחרת היו בוודאי מטפלים בהם כפי שמטפלים לוחמי כל העדות בלבנון בנשים וילדים של יריביהם.

יתר על כן, אין השיעים אומרים שהם יפגעו בנו רק כל עוד אנחנו נמצאים בלבנון. כאשר נשאלו על כך בפירוש, סירבו להשיב. יכול להיות שיתפסקו בכך, ויכול להיות שמישיבו בטרור גם אחרי שצה"ל יפנה את כל הדרום-לבנון. הפגיעות שלהם עלולים לגלוש אל תוך ישראל.

אפשר היה לצפות לכך שמעשים כאלה יעוררו שינאה לוחטת בישראל. שמאיר כהנא-ירושלם ידרוש לרטש את ביטנם של השיעים ולנקר את עיניהם. שגאולה כהן תדרוש להפעיל נגדם את עונשי-המוות. שגושי-אמונים ידרוש להפקיע את אדמותיהם ולהקים עליהן התנחלויות. שמאיר כהנא יבטיח לבקר בנבטיה, כדי להסכים לתושבים שעליהם להגר לאיראן.

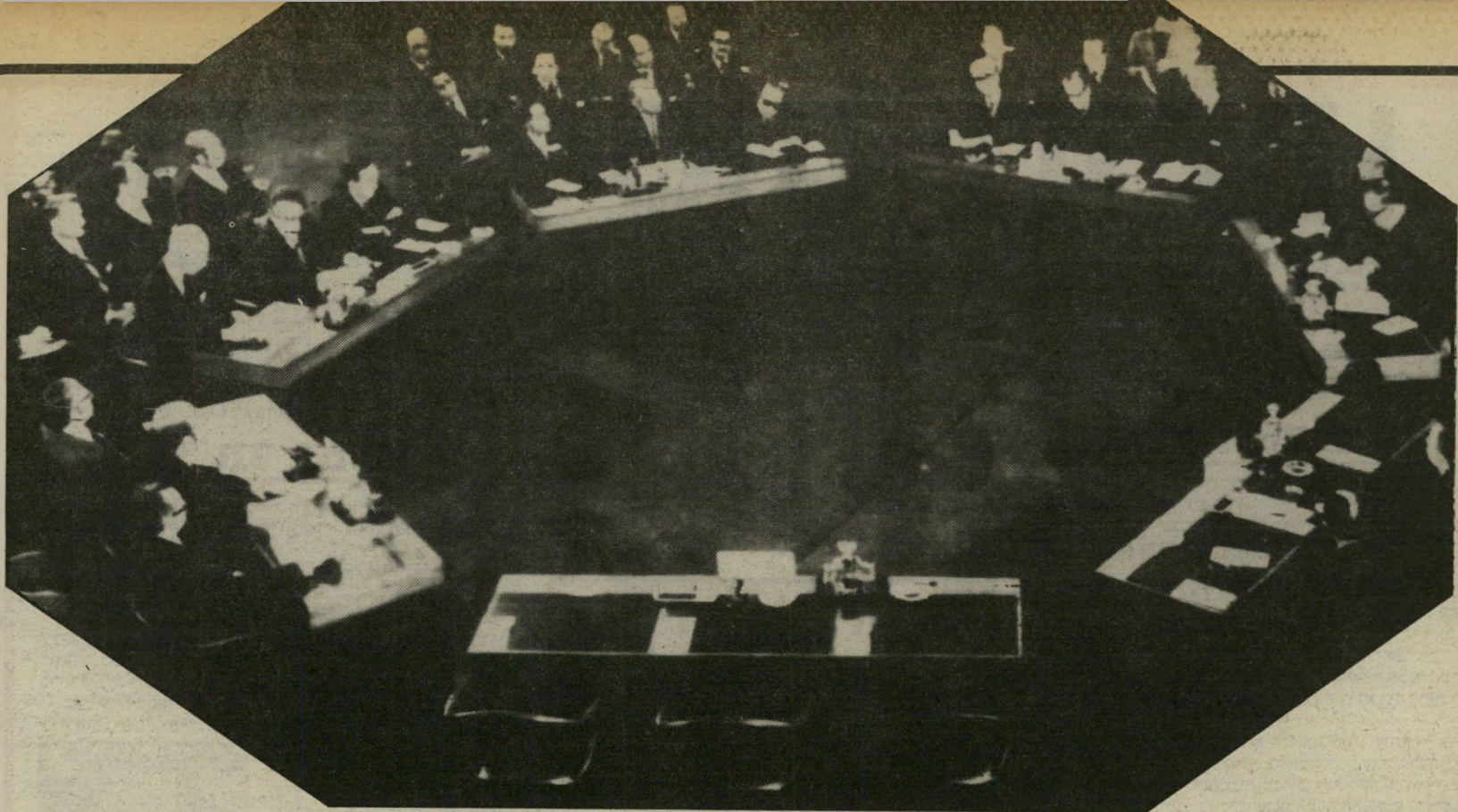
והנה — אין קול ואין קשב. יוק.

איש אינו מנגן את השיעים. איש אינו שונא אותם. להיפך, הכל מסכימים שהשיעים צורקים, בעצם, וכי מה אפשר לדרוש מהם. אחרי שפלשו לארצם ומקיימים בה מישטר של כיבוש? נכון, זה לא נעים, וצריכים להתגונן מפני הפגיעות, אך אפשר בהחלט להבין את מניעיהם. אף שאיש אינו אומר זאת בפה מלא, יש בארץ הרבה כבוד ללוחמים השיעים. הם נראים בחורים כארזים, שצריכים לכבדם גם כשלוחמים בהם.

יש קולות רבים — גם בחוגי הצמרת המדינית והצבאית — האומרים שבכלל היתה זאת טעות שהתעלמנו מן השיעים. היינו צריכים להכיר בהם מלכתחילה, להסתר אתם. לכרות עימם ברית. שהרי השיעים יחיו גם מאח ומאחריהם ליר גבולנו, ומוטב לפייסם ולהפכם לידידים ולשכנים טובים. ומנהיגם, נביה ברי, נראה כאיש סביר שאפשר לדבר איתו, כדי לשים קץ לפגיעות.

הנה מזון למחשבה:

הרי אותם הדברים בדיוק אפשר היה להגיד גם על הפלסטינים. המניעים שלהם אינם שונים ממניעי השיעים בלבנון. שהרי אנחנו מקיימים מישטר של כיבוש על אדמתם. הפגיעות שלהם אינם שונים מפגיעות השיעים (פרט למיגבלה שהוכרתי, שאינה פרי הרצון אלא פרי הנסיבות). בקרבות עין-חילוה, ראשיריה, צידון וביריות עמרו כוחות אש"ף בכבוד, וקצינים קרביים בצה"ל ריכרו עליהם בכבוד. יש דמיון רב בין אש"ף ובין אירגון א-ליאמל, מבחינת המיננה, הז מבחינת השיטות והמטרות.

כך נראתה ועידת ז'נבה לשלום במזרח התיכון, כאשר נפתחה בדצמבר 1973. זה היה גם סופה. עכשיו עלה הרעיון מחדש

מי צריך ועידה?

ומי מתנגד לה בתוקף — ומדוע?

חגג. הנהגת אש"ף הביעה את נכונותה לעלות על דרך השלום. היא פתחה בהיכרות ישירה עם המועצה הישראלית למען שלום ישראלי-פלסטיני, ובגישושים לעבר ארצות-הברית. **הבעיה היתה איך להתגבר על התנגדות ישראל למשאומתן עם הפלסטינים. הוצעו כמה וכמה רעיונות.**

בין השאר: מישלחת ערבית משותפת, שתורכב על-ידי הליגה הערבית. במישלחת זו ישתתף אש"ף, אך ישראל לא תצטרך להכיר בכך, מפני שהזהות הפוליטית של מרכיבי המישלחת לא תוכרז רשמית. רעיון אחר: במישלחת ישתתפו כמה אישים שיפעלו מטעם אש"ף ועל דעתו, אך לא יכריזו על עצמם רשמית כנציגי אש"ף. הוזכרו השמות של כמה פרופסורים פלסטיניים החיים בארצות-הברית, כגון אדוארד סעיד, ואליר חלידי והישאם שראבי.

לשיא הגיעו הדברים ב-2 באוקטובר, 1977, כאשר הפתיעו ושינגטון ומוסקוה את העולם על-ידי פירסום הודעה מדינית משותפת. המיסך, שפורסם בניו-יורק, כלל לא רק את הדרישה ל"פיתרון הבעיה הפלסטינית, ובכלל זה הבטחת הזכויות החוקיות של העם הפלסטיני", אלא גם קבע, בסעיף 2: "ארצות-הברית וברית-המועצות מאמינות כי הדרך הנכונה והיעילה היחידה להשגת פיתרון יסודי לכל היבטיה של בעיית המזרח התיכון, בשלמותה, היא משאומתן במיסגרת ועידת-השלום של ז'נבה, שתתכנס במיוחד למטרה זו, תוך השתתפות בעבודתה של נציגי כל הצדדים המעורבים בסיכסוך, ובכלל זה נציגי העם הפלסטיני."

הצהרה מדהימה זו הפעילה את סעמוני האזעקה בכמה מקומות. ממשלת-כנגד נקטה פעולה נמרצת, שלחה את שריהחץ משה דיין לווינגטון, הוציקה את השדולה היהודית והביאה לכך שתוך עשרה ימים התכנסה ממשלת ארצות-הברית לחלוטין למיסך ששריהחץ שלח חתם עליו זה עתה.

חשובה עוד יותר היתה תגובת מצריים. אנוור אל-סאדאת חשש שמא בוועידה כזאת תאבד מצריים את הבכורה בעולם הערבי. אילו קמה מישלחת ערבית משותפת, כפי שנחזה אז, היו המצרים מהווים בה רק חלק, ואילו סוריה ואש"ף יכלו להכתיב את המהלכים. סאדאת גם לא רצה בהחזרת השפעתה של ברית-המועצות למרחב. ככל צורה שהיא.

מיומחים רבים — וביניהם יצחק רבין ואיסמאעיל סאדאמי — מאמינים כי אחד המניעים העיקריים ליוזמת סאדאת היה לסוצץ את ההכנות לכינוס הוועידה. סאדאת רצה להחניק את רעיון הוועידה בעודו באיבו, ליטול את היוזמה לידי ולשאת במישרין עם ישראל, תחת חסות אמריקאית בלעדית. ביקורו בירושלים, פחות מחודשיים אחרי פירסום ההודעה האמריקאית-סובייטית, נעץ סכין בגב הוועידה.

התוצאה היתה קמפ-דייוויד וגירוש מצריים מן העולם הערבי המרוגז. וכל עוד שמצריים היתה מחוץ לעולם הערבי, לא היה כל ממש ברעיון הוועידה הבינלאומית.

את יכלה להיות שעה היסטורית. אבל זו היתה רק הצגת-תרמית. זה קרה החודש לפני 11 שנים.

בדצמבר 1973, כמה שבועות אחרי פרוץ מלחמת יום-הכיפורים, התכנסה בארמון המכוער של האומות המאוחדות בז'נבה ועידת-השלום הגדולה למזרח התיכון. הבסיס שלה היתה החלטת מועצת-הביטחון 338, שהתקבלה עוד במהלך המלחמה (22 באוקטובר 1973). היא קבעה בסעיף 3 כי "מיי, ויחד עם הפסקת-האש, יתחיל משאומתן בין הצדדים הנוגעים בדבר, תחת חסות מתאימה במטרה לכונן שלום צודק ובר-קיימא במזרח התיכון."

כאשר התכנסה הוועידה, סדרו שיבוע שולחנות נפרדים, שלא נגעו זה בזה, במעין מעגל. ישבו לידם, יחד עם עוזריהם:

- מזכיר האו"ם, קורט ולדהיים,
- היו"ר האמריקאי, שריהחץ הנרי קסינג'ר,
- היו"ר הסובייטי, שריהחץ אנדרי גרומיקו, שכיהן לצד עמיתו האמריקאי במעמד שווה,
- שריהחץ הישראלי, אבא אבן,
- שריהחץ המצרי, איסמאעיל פאחמי, שהתפטר כעבור ארבע שנים כמחאה על יוזמת-השלום הנפרדת של אנוור אל-סאדאת.
- שריהחץ הירדני, עכר-אל-מונעם ריפאעי.

השולחן השביעי נועד למישלחת הסורית, ונשאר ריק. הסורים החרימו את הוועידה. **לא היה שולחן שמיני, למען הנציגים של הצד העיקרי — הפלסטינים.**

האווירה היתה מרוממת. הכל קיוו כי הנה באה פריצת-הדרך הגדולה. אך האכזבה היתה מהירה ומוחלטת. הוועידה מתה עוד בשיבת-הפתיחה. ישבתי בישיבה-העיתונאים, ליד עמיתים מצריים (אויבנו ראו, שעם אחרים מהם, שוחרי-שלום, היו לי יחסים חשאיים). חרקתי שיניים. שריהחץ הירדני נאם נאום אנטי-ישראלי ארסי. המצרי היה סביר יותר, אך לא בהרבה. אבא אבן ענה להם כדרכו בנאום בומבסטי, מנוסח לתיפארת, חסר כל תוכן, מעליב בהתנשאותו.

קסינג'ר וגרומיקו נפגשו באופן פרטי, לא הגיעו לידי הסכמה, ובוזה נגמר העניין. היו עוד כמה מהלכים טכניים, אך הכל ידעו שהעסק מת.

הכל הבינו כי בלי הסכמה בין שתי מעצמות-העל אין בסיס להסכמה בינלאומית, וכי בלי אישור אש"ף אין המדינות הערביות יכולות לפעול.

אך מאז אותה ישיבה מהלך הרעיון של ועידת-שלום בינלאומית, בהשתתפות כל הצדדים הנוגעים בדבר, כרוזרפאים, נעלם וצץ מחדש עיתים לבקרים.

עכשיו הוא עלה מחדש. מדוע? מה גרם לכך? אילו סיכויים יש להגשמתו?

● הסכין של סאדאת

מאז ועידת-ז'נבה הכושלת של סוף 1973 עבר הרעיון נפתולים רבים. במשך כמה שנים הוא היה חי, אך הוחזק על אש קטנה. ארצות-הברית וישראל חיבלו בו בכל כוחן, אך הערבים דבקו בו, לפחות להלכה. הכל שילמו לו מס-שפתיים. ב-1977 הגיעו המאמצים השונים למען כינוס הוועידה להילוך גבוה. הדטאנט בין מעצמות-העל

● מי מעוניין בזה?

מי מעוניין בוועידה כזו? כמו בכל יוזמה בינלאומית, שיש לה צדדים רבים, משתדל כל צד לקדם בה את האינטרסים המיוחדים שלו.

גרומיק וקיסניגר נועדים בעת הוועידה
מעמוני האזעקה פעלו

בשיחות פרטיות אומרים מנהיגי אירופה בגלוי, כי ממשלת ארצות-הברית אינה חופשית לפעול במרחב, מפני שהיא שבויה בידי ישראל והשדולה היהודית. הם מקווים שבוועידה בינלאומית יוכלו ללחוץ על אמריקה לפעול בצורה סבירה יותר, לטובת האינטרס של המערב (כפי שהם מבינים אותו).
● **סין פועלת מתוך מניעים דומים.** בעת ביקורו האחרון של ערפאת בסין, פורסמה הודעה סינית, שהעניקה תמיכה מלאה לדרישה זו. בוועידה יהיה לסין מעמד עצמאי.
● **סוריה נאלצת לתמוך ברעיון,** לפחות בחציפה, כדי לפצות את כעלת-בריתה הסובייטית על הסיוע הצבאי הרב שהיא מעניקה לה. סוריה אינה מאושרת מן הרעיון, המעניק מעמד שווה ועצמאי לאש"ף, השנוא עליה, ומפני שהוא עשוי להוביל להקמת מדינה פלסטינית עצמאית ו/או קשורה בדרך, וסוריה מתנגדת גם לכך.

היעד: ארצות-הברית

שני הגורמים העיקריים המתייצבים נגד הרעיון של ועידה בינלאומית הם, כמובן, ישראל וארצות-הברית.

● **ממשלת ישראל,** על כל חלקיה, מתנגדת לחלטין לוועידה הבינלאומית. ועידה כזאת היתה מפרה את כל ה"לאווים", המאחרים את הממשלה, מאריאל שרון עד אמנון רובינשטיין, ולמעשה את כל המימסד, מיובל נאמן עד יוסי שריד. לא מדינה פלסטינית עצמאית, לא נסיגה לגבולות ה-4 ביוני, לא שינוי במעמדה של ירושלים, לא הכרה באש"ף ולא משאומתן עימו. ברור שדווקא נקודות אלה יהיו את הקונסנוס בוועידה כזאת. מי שאינו רוצה במדינה פלסטינית לצד ישראל צריך למנוע את כינוס הוועידה.

● **ארצות-הברית** מתנגדת גם היא, כיום, באופן מוחלט לוועידה כזאת. מצד אחד, אין ארצות-הברית מוכנה לתת לברית-המועצות כל דריסת-רגל במרחב, אחרי שהצליחה בעמל רב להוציאה משם.

מצד שני, כפופה ארצות-הברית — ובעיקר הקונגרס, כליתיתקשורת והבית הלבן — לשליטת השדולה היהודית, ואין לממשלת ארצות-הברית כל ברירה אלא לציית להוראות הבאות מירושלים. סיעה חשובה בצמרת האמריקאית סבורה גם כי שלום במרחב אינו משרת את האינטרס של אמריקה, וכי המצב הנוכחי של לא-מיילחמה-לא-ישלום מאפשר לרושניגטון למכור כמויות אדירות של נשק תמורת פטרו-דוללרים ולהחזיק את מדינות המרחב במצב של תלות מתמדת בה.

עמדתה של ארצות-הברית יכולה להשתנות רק אם ישתנו יחסיה עם ברית-המועצות, ויתחיל עידן חדש של רטאנט. יתכן שהרבר יקרה בארבע שנות הכהונה השניה של רונלד רגן. בבית הלבן עשויה לגבור הסיעה הסבורה כי שלום במרחב עדיף בכל זאת על המתחות המתמדת, מפני שזו עלולה להביא לנפילת כל המישטרים הפרו-מערביים ולהתלקחות המרחב כולו באש של מהפכה איסלאמית קנאית, נוסח חומיני.

על כל פנים, ברור כי הוועידה תלבש עור וגידים רק אם יקרה אחד משני המאורעות הבאים, או שניהם יחד: שינוי יסודי בדעת-הקהל הישראלית ו/או שינוי מהותי במדיניות האמריקאית.

לכן מופנים עתה מאמצי הציר קאהיר-עמאן-אש"ף-בגדאד-ריאד לעבר ארצות-הברית. שינוי העמדה האמריקאית הוא היעד המרכזי של גוש זה.

ציניקאים ערביים — בעיקר בקאהיר — מזלזלים בכל רעיון הוועידה. אחת מן השתיים, הם אומרים, "אוי ישראל וארצות-הברית ישנו את גישתן, ואז אין צורך בוועידה, או שישאל וארצות-הברית לא ישנו את עמדתן, ואז הוועידה לא תתבסס".

זה נכון, כמובן. אך רעיון הוועידה הוא בכל זאת בעל חשיבות רבה. ברור כי הבעיה הגדולה הראשונה היא שינוי העמדה האמריקאית, ובעיקבותיה שינוי העמדה הישראלית. אך אם תהליך זה יצליח, יהיה צורך לשתף בכך את ברית-המועצות בתהליך, ולוא רק כדי שלא תפריע. כבר הוכח כי כוחה החיובי של ברית-המועצות לקידום תהליך השלום הוא רב מאוד, אך כוחה השלילי — כושר-ההפרעה שלה — אינו מבוסס כלל וכלל.

יתר על כן, אם ייוצר — ולשם כך דרוש גם — מצב שבו כל הגורמים יהיו מוכנים לשלום, תוכל הוועידה לספק, בשלב מסוים, מעמד מתאים לקשירת הקצוות.

כיום מהווה הוועידה בעיקר סמל, יעד לכוחות-השלום, רעיון מנחה ומטרה מדריכה — וכל בר-דעת מתייחס אליה כך.

ברגע זה מקובל העניין על ברית-המועצות, מזכירות האו"ם, ירדן ואש"ף. קצת פחות מקובל על אירוסה המערבית, מצריים וסוריה. מתנגדות לו בהרסות ישראל וארצות-הברית.

לכל צד אינטרס משלו לקביעת עמדתו זו.

● **ברית-המועצות** היא הרוחפת העיקרית לקידום הרעיון. היא משתוקקת לקיום הוועידה בגלל סיבה עיקרית אחת: היא מכהנת בה כאחת משתי היושבות-ראש.

לסובייטים אין כיום כמעט שום מעמד בעולם הערבי. הם נפלטו מכל המדינות. יש להם ברית עם סוריה, אך זו משחקת מישחק עצמאי משלה. הם קשורים עם מועמר קדאפי, שהוא בלתי-יציב וקצת מטורף. יחסיהם העדינים עם עיראק מתערערים והולכים. דרוסיתמן אינה יכולה לתרום רבר לעניין. המיפלגות הקומוניסטיות בעולם הערבי קטנות ועלובות (החריג היחיד הוא מעמדה של רק"ח בציבור הערבי בישראל, וגם זה מתערער עתה במהירות).

ברית-המועצות סבורה כי נוכחותו של אנדרי גרומיקו כיו"ר-משותף בוועידת-שלום תחזיר אותה למרכז הבמה, ותבטיח לה חלק בסדר-היחלום, כאשר ייכונן.

● **מזכיר האו"ם** מעוניין, כמובן, בכל תהליך-שלום העומד תחת חסותו של האו"ם, מפני שהוא מחזק את מעמד האירגון. עצרת האו"ם קיבלה שורה ארוכה של החלטות למען העניין הפלסטיני, ואלה מעניקות למזכיר הכללי סמכויות רחבות לקידום העניין.

● **אש"ף פועל מתוך מניעים שונים לגמרי.** הנהגת אש"ף רוצה להגיע למשאומתן ישיר, פנים-אל-פנים, עם ישראל. מכל הדרכים האפשריות, ועידה בינלאומית כזאת היתה מספקת לאירגון את הדרך הנוחה ביותר לכך, מכמה וכמה בחינות. ראשית, עצם הופעת אש"ף ליד שולחן בוועידה כזאת היתה מהווה הכרה במעמדו כצד שווה וזכויות — דבר שהוא תמיד התביעה הראשונה והעליונה של כל ממשלה ומנית של מדינה-ברבר בשלב זה. שנית, עצם ישיבת אש"ף בוועידה ליד נציגי ישראל היתה מהווה, כמובן, הכרה דה-פאקטו, ברורה וחד-משמעית, של אש"ף במדינת-ישראל, על בסיס הדדי — דבר שכל ידידי אש"ף בעולם דורשים אותו.

כיום כבר יושבים נציגי ישראל ואש"ף ביחד כשווי-זכויות במוסד אחד: מועצת-הביטחון של האו"ם. כאשר מתכנסת המועצה לריון בעניין הנוגע לסיכסוך זה, מוזמנים נציגי ישראל ואש"ף, ונענים להזמנה. זהו תקדים חשוב, ומיוחד-במינו. לכן מקפיד יאסר ערפאת להדגיש, מדי פעם, שוועידת-השלום המיוחלת צריכה להתכנס "בחסות מועצת-הביטחון של האו"ם" ולא סתם "בחסות האו"ם". כשיש תקדים, יכולים שני הצדדים להעמיד פנים שאין בזה דבר חדש, ולהקהות את העוקץ של אופוזיציה פנימית.

שלישית, חשוב לאש"ף לשתף בתהליך את מערב-אירופה, מפני ששם דעת-הקהל נוחה לעניין הפלסטיני יותר מאשר בארצות-הברית. אש"ף מקווה כי המערב-אירופים יפילו לחצים על ארצות-הברית. אש"ף מעוניין גם בהשתתפות סין, התומכת בעניין הפלסטיני. ועידה המתכנסת תחת חסות מועצת-הביטחון — יש בה מעמד אוטומטי לחמש החברות הקבועות של המועצה, הכוללות, לצד ארצות-הברית וברית-המועצות, גם את בריטניה, צרפת וסין.

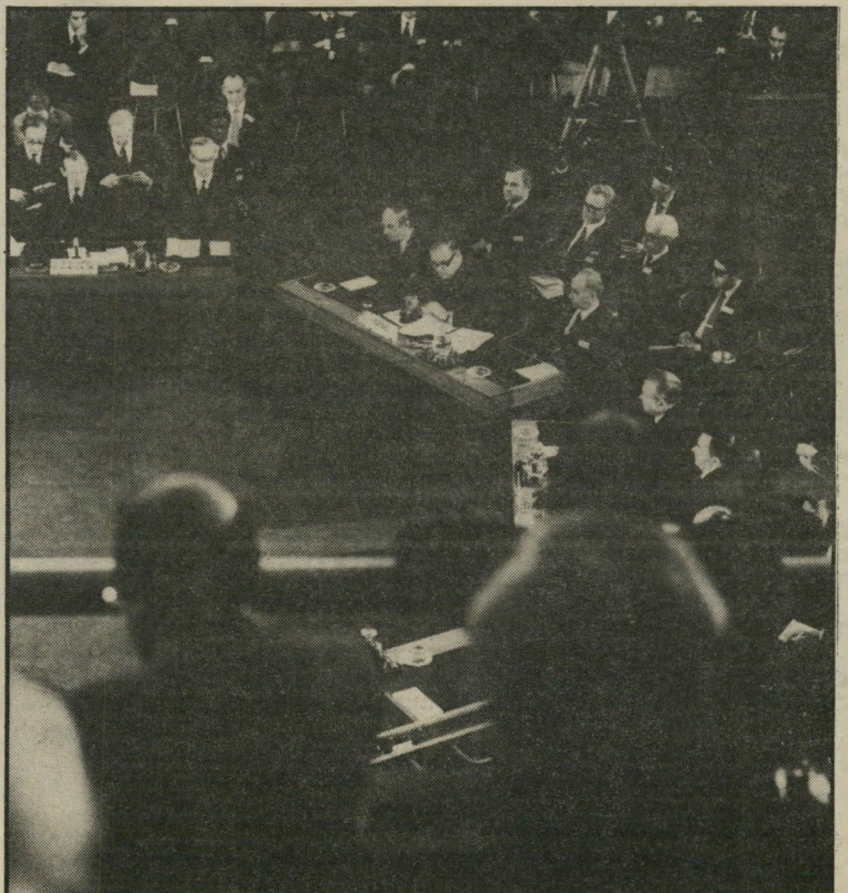
רביעית, בבואו להתקרב לארצות-הברית, אין אש"ף רוצה לשרוף את הגשרים עם ברית-המועצות. התביעה לוועידה בינלאומית מאחדת את ברית-המועצות ואש"ף.

● **ירדן** דוגלת ברעיון זה מפני שזוהי דרך נוחה לשתף את אש"ף בתהליך-השלום. המלך מואס בהסכמי קמפ-דייוויד, שהתקבלו מאחורי גבו, ותוך זילזול בו. הרעיון של ועידה בינלאומית מושך אותו גם מפני שזה בא במקום קמפ-דייוויד.

● **מצריים** תומכת ברעיון, מכיוון שהוא מקובל על ירדן ואש"ף, שני השותפים העיקריים שלה בגוש הערבי החדש. לעצם הרעיון מתלהבת מצריים פחות, מפני שהוא יוצר מצב עדין לגבי המחויבות המצרית כלפי הסכסוך-האוטונומיה של קמפ-דייוויד. מצריים יודעת שהסכם זה מת, אך אינה מעוניינת להכריז על כך בלשון חד-משמעית. מצריים מעדיפה תהליך שהוא כולו תחת שליטה אמריקאית. אין לה עניין בשיטת הסובייטים.

● **אירוסה המערבית** תומכת ברעיון הוועידה, מפני שהיא תסמל את הפשרת הקיפאון בין וושינגטון ומוסקוה, שאירופה המערבית מייחלת לה.

כמעט לכל אחת ממדינות-אירופה יש אינטרסים מיוחדים בעולם הערבי. לאחרות מהן, כמו בריטניה וצרפת, יש מסורת בת מאות בשנים של מעורבות במרחב זה. מבחינה פוליטית, אירופה המערבית היא כיום מושבה אמריקאית, כשם שאירופה המזרחית היא מושבה סובייטית. האירופים מודעים למצב זה, ומרוגזים עליו. מה גם שאמריקה חיבלה בכל יוזמה אירופית במרחב. ועידה בינלאומית עשויה לתת להם תפקיד עצמאי יותר.

אבן נואם (מלפנים ביציע: אבנרי והעיתונאי המצרי אחמד חמרזש)
דיין יצא לפוצץ

מדוע נפגש שימעון פרס עם יורם ארידור, איזה עיתון בוקר קוראים בחרות ועם מי בא מיכה רייסר למסיבה חברתית?

סנדרה גינסון הזמרת הוותיקה מותחת בקבוקיין לאורחים שבאו לברך אותה על ערב יחיד חדש שלה. ג'ונסון, בעלת קול איכותי מעולה, שרה בעברית, למרות ששפת-האם שלה היא אנגלית. במופע היא שיר אחד, השימלה הסגולה, של אלכסנדר (סשה) ארגוב. בתום ההופעה ניגש אליה המלחין, בירך אותה והעיר שהבניקורת היחידה שיש לו על הערב היא שהיא היתה חייבת להשמיע יותר משייר אחד ממפי עטו.

■ ביום השנה למותו של דויד (סבא של יריב) בן-גוריון יון, סיפר נכדו, יריב בן-גוריון, על קמפנותו הידועה של סבו. בן-גוריון, ר"ר לתיקשר-רתימנים, היה נשוי טרי, והוקן בא לבקרו בדירתו החדשה. בעוד החתן הטרי היה זקוק בדחיפות למקרה, אמר בן-גוריון שהוא יעניק לבן-גוריון מתנה כיכבו — ספר. בן-גוריון הנרגש רץ לפולה וביקש את עזרתה. "אין בעיה", היא השיבה, וקנתה את המקרה הדרוש. כאשר שאל אותה בן-גוריון מה קיבל הנכד לבסוף, היא ענתה: "קניתי לו אני ציקלופדיה".

■ מאמן הכדורסל הישראלי רלף קליין, השווה בגרמניה, גילה שם דרך מעניינת להשמיץ קללות. מכיוון שכל קללה הפוגעת בעובד הציבור גוררת בעיקר לשמוע ברחובות גרמניה אחד אומר לשני: "אני מקלל אותך ב-40 מרקו" קליין חיפש ומצא את מרדכי-הקנסות, ועכשיו הוא יודע על-פי הסכום, מהן הקללות שמטיחים הגרמנים זה בזה.

■ אהבת-הפירסום של נ"ש הוכיח לאיש הרדיו הוותיק שמואל (שמואליק) ש"ר רא"ר יון שערר עם כוכבת הקולנוע מולן דיטריך. היא סיפרה לו שהנאתה הגדולה היא להאזין להקלטות של מחיאות-כפיים שיש לה בביתה.

■ הר"ר מיכאל ברידורר מוצב במקום ה-51 ברשימת המערך לכנסת, אבל הוא כבר חושב קדימה. כאשר מדובר על גלריית האישיות שתחליף את ההנהגה הנוכחית של המפלגה, הוא ממנה לצרף את שמו אליה.

התיאטרון, שאינה נמנית עם תומכי הליכוד.

■ איש הרדיו יצחק אלון, עורך ומנחה יש שאלות. היה השבוע מתוסכל. כהרגלו הוא ראיין שלושה ח"כים: שולמית אלון מ"ר, נאווה ארד מה-עבודה ורייסר מחרות. בדרך-כלל שאלותיו הפרובוקטיביות גורמות לחימום האווירה. הפעם שמרו המרואיינים על קורדיירו יוצא-רופן, וכל ניסיונותיו של אלון למשוך אותם בלשונם עלו בתוהו.

■ בדיון בכנסת על המשבר בעיריית תל-אביב, אמר ח"כ מרדכי (מורליה) בריאון, שהוא חש שאי-אפשר להשוות בין תל-אביב וירושלים מבחינת הקדושה, החן, היופי וההיסטוריה. הפסיק אותו השר ללא-תיק יגאל הורביץ: "גם מבחינת נהיגה העיר אי-אפשר להשוות".

■ עשרה ח"כים נהממים שמעו השבוע כיצר שר-המישטרה חיים בר-לב מודה בעוברה שמישטרת ירושלים מאפשרת את קיומה של סירת אורחים נגד פרוצות, המאיימת על העוסקות

קנה שפרס דומה בהופעתו ל... מלך שוודיה.

■ לביטאון מפ"ם על המש-מר יש אהדה רבה בקרב חוגי הימין דווקא. השבוע התחיל לכתוב שם מאיר שיטרייט, ח"כ חרות, טור קבוע. אולי מפני שהוא ידע שעמיתו לסיעה מ"איר כהן-אבירוב קורא מדי יום את העיתון ומעריך אותו על פני כל עיתון-בוקר אחר.

■ למזכ"ל ההסתדרות ישראלי קיסר נותנים כבוד בכנסת. עד כדי כך, שוועדת-החברים של הכנסת העבירה מחרם בקומת הוועדות את דוברי מפלגת העבודה, ומישכנס הקודם הפך להיות חדרו של קיסר. המכלה בכנסת זמן מועט מאוד.

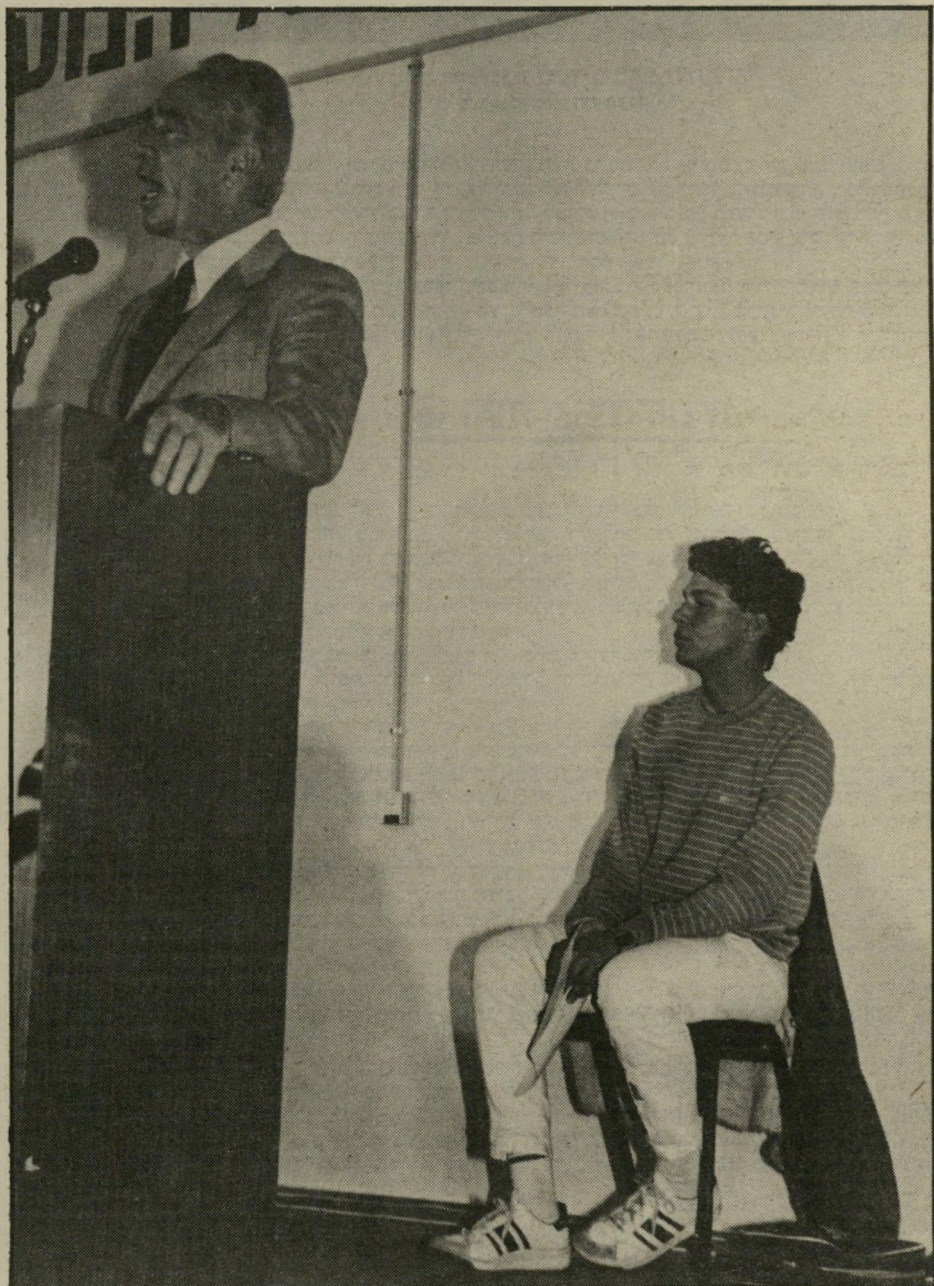
■ רוני מילוא, סגן שר-החוץ החדש, אירח בביתו חברים אישיים וחברים ממחנהו של יצחק שמיר, במסיבה צנועה שערך לרגל מינויו. קוסם שהווי מן על-ידי החברים, הפתיע בכניסתו וקרא בפני הנוכחים בירכת עלה והצלח. אך מי שהפיץ יותר מכולם, היה מיכה רייסר, שבא למסיבה בלויית הר"ר שוש אביגל, מבקרת

■ בכנסת התרגשו השבוע מהסיגרים היקרים והשמנים שהיגיש יושב-ראש ועדת-הכספים אברהם שפירא, לעוברי המדינה — אנשי מסיבה-הכנסה שבאו לדיון בוועדה. שפירא נהג כך עוד כשהיה חבר הוועדה מן השורה. אז היו המועדפים שלו עדי אמוראי, היום סגן שר-האוצר, ויגאל כהן-אורגד, שהספיק להיות שר-האוצר.

■ על פרשת הסיגרים הגיב ח"כ הוועדה יצחק (זיגי) זייגל: "מישהו כבר אמר שאת עובדי-המדינה בארץ לא תיקנה לעולם במיליונים, אלא בנוזי עדשים".

■ אמוראי נשאל השבוע אם הוא אינו מבוהל מהפגישה בין שימעון פרס ושר-האוצר לש"ע, יורם ארידור. אמוראי היה רגוע לחלוטין: "כפי שאני מכיר את שימעון, הוא נפגש עם ארידור כדי להשתכנע סופית שרולריאציה לא תהיה לעולם".

■ הגדרה חדשה להופעתו של פרס מצא השחקן יוסי גרבר. אחרי שראה אותו לאחרונה פנים אל-פנים, הוא הגיע למס-

יניב אורגד יושב מאחורי שימעון פרס. הנואם בכינוס של הקונגרס הציוני לנוער. אורגד בן ה-18. העומד להתגייס לצה"ל, הוא בנו של איש הטלוויזיה אריה אורגד, והוא נמנה עם מארגני הכינוס. שנערך ביום הרביעי האחרון בבנייני-האומה בירושלים. אורגד הינחה את הערב והשתדל לשמור על רמת קריינות גבוהה, משום שאביו בא לבדוק מקרוב איך משתלב בנו על התפקיד. אורגד-הבן נעזר באביו, שישב ליד הבימה, ומדי פעם הציץ לעברו כדי לדעת אם הוא משביע את רצונו.

משולם ריקליס אחוז בביטנה של אשתו הצעירה, זאדורה, העומדת ללדת בכל יום את בנם המשותף הראשון. היא כבר מצפה לתפקיד הקולנועי הבא שלה. מייד אחרי הלידה הצפויה. ריקליס, המיליונר הימני היורד החי בארצות-הברית, מבוגר ממנה בעשרות שנים. יש לו בת מנישואים קודמים שלו. המבוגרת מניה.

● השר יצחק סרינ: "אני

באמת נראה כמו נענעך?"

● ח"כ התחיה רסאל

(רפול) איתן: "כל חרוץ ובעל יד עובדת/ לא ממחר לנטוש ארץ מולדת/ וכל קל דעת שאינו חרוץ/ תמיד ימחר לארצות החוץ."

● אישיהעסקים אברהם

(בומה) שביט: "הם מקשקים בקומי פסורים: לומדים סינית עתיקה. זה לא נותן למדינה כלום."

● הנ"ל: "יש לי רגישות

לפועלים. אצלי פועל זה לא מי כונה שאפשר לזרוק."

● מזכ"ל ההסתדרות

ישראל קיסר: "נהפכנו למני קריהארבות של הליכוד."

● הברון דודן דותן:

"מאז שהוכרו על ההקפאה, אפי' לו הלילות קרים מבעבר."

● אלוף פיקוד הדרום

משה (בריל) בריכובא: "אני אוהב ערבים. את הנאמנות שלהם. ההגינות. הכנסת האור- חים שלהם."

● ח"כ רי"ן יוסי שריד,

למאיר כהנא: "ערפר, ערפר — לך מכאן!"

● יושב-ראש ועד עובדי

די (אתא, פינחס (מיני)) גרוב: "הרדיו אחת והובילו אותנו כמו שהובילו שישא מיל- יון יהודים לטבח."

● שר המישפטים משה

ניסים: "אין עוד מדינה בעולם שיש בה חופש-ביטוי כמו בישראל."

בשם מס"ד (מרכז סוציאל-דמוקרטי) מבוססת על חלוקה שווה של תפקידים לכל מרכיבי הגוש. כדי למנוע תסיסה עוד בטרם הכינוס הראשון מונו שלושה דוברים כדי ששום מרכיב לא יקופח. הדוברים הם צלי רשף, אחיו של רפי רשף מגליצה"ל ומהטלוויזיה הלימורית, המייצג את שלום עכשיו; בתיה קינן ממפ"ם; ומיכל רפאלי מר"ץ.

בסוף השבוע

● העיתונאי אמנון

אברמוביץ, על מימון שהייתו של אריאל שרון בינוריק: "את 30 אלף הרולר הוא עוד עשוי להחזיר. את 603 הבחורים הוא מסוגל להחזיר?"

● ח"כ הליברלים פינחס

גולדשטיין, לח"כ ר"ץ רן כהן: "צריך לעשות לך טיפול הור- מונלי, כדי לדכא את היצר שלך נגד שרון."

● ח"כ שינוי מרדכי ויר-

שובסקי: "כמו שהשר שרון גונב דעת — עכשיו הוא גונב כספי-ציכור."

לו, הוא סיפר שהוא אחיו של ירון השחקן. אז הביאו לו כיסא מת- קפל וירון יכול היה להיכנס לאולם.

■ כשאחד משמשיו של ראשי-הממשלה ושר-הביטחון בי- אותה תקופה, רודי בן-גוריון, שהיה ידוע בלשוננו החדה, אמר לו: "ידיו רוצה לרבר איתך", הוא שאל בסקרנות: "איזה ידיו — השחקן או הארטיסט?"

■ כשידיו השחקן הופיע בתפקיד הראשי במחזמר קזבלן. הוא נתן טרמפ לחייל מארוקאי. שוטר עצר את המכונית, ספר ומצא שיש בה נוסע אחד יותר מהמותר. לא עזרו תחנוני ירון, שהסביר כי אינו יכול להוריד את החייל בגשם שוטף באמצע הר- רך. השוטר רשם לו דוח. כשהי- גיעו למקום חפצו של הטרמ- פיסט החמישי, ירד החייל, לא לפני שהגיש לידיו סכום כסף כגובה הקנס. ירון ניסה לדחות אותו, אך החייל הסביר: "בזמן שהוא רשם לך את הרפורט אני כייסתי אותו!"

■ ההתארגנות החדשה של מפ"ם ור"ץ להקמת גוף חדש

■ ירדנה מלר, מזכירת סיעת הליכוד בכנסת, נראתה באחרונה באוניברסיטה העברית בימי פעילותה של הכנסת. היתה זו הפתעה למי שראה אותה, משום שבימי הכנסת העשירית היא לא עזבה את המישכן, בגלל לחץ-עבודה רב. הקואליציה הי- נוכחית מאפשרת לה מירווח נשימה, וכך היא יכולה להתחיל בהשלמת התואר הראשון שלה בהיסטוריה.

■ השרכנית הלנה עסירם

לא שכחה את ניצחונה בתביעת הדיבה נגד קריינית הטלוויזיה שרי רז. עתה היא מספרת שחלומה הגדול הוא להתעמת על כימה אחת עם רז.

■ הר"ר עמי צ'רנוב, רופא

עור ומין, סיפר שהוא למד סקסולוגיה בהמבורג. הזכירו לו שהעיר הגרמנית היא מרכז סקס בינלאומי. צ'רנוב הסביר שאת התיאוריה הוא למד באוניבר- סיטה, ולגבי הפרקטיקה הוא מעדיף שלא לענות.

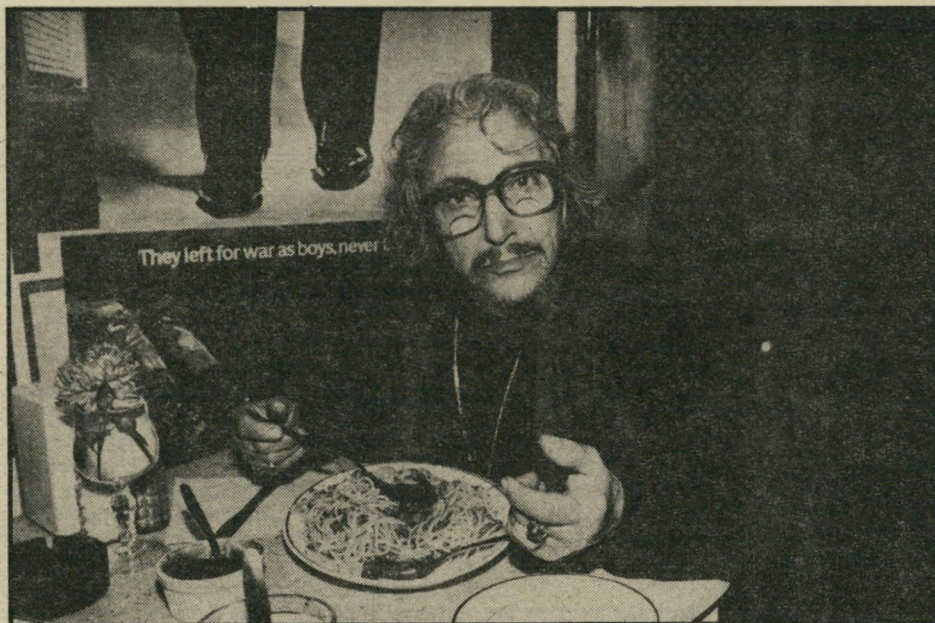
■ ח"כ העבודה מיכה

חריש נהנה לשחק כדורגל נגד בניו, והוא מרשה להם לנצח

שאל דושי הבימאי הישראלי הצעיר שב עתה משני מפטיבלי סרטים: האחד בריו דה-ז'נו שבברזיל, והשני בבילבאו שבספרד. שם הוא הציג את סרטו הקצר הסוף. דושי

הוא הישראלי היחיד שהופיע בשני הפסטיבלים ללא שום עזרה ממשלתית. בריו הוא פגש בשחקנית הצרפתיה ואלרי קאמריסקי. היא אמנם לא צפתה בסרט הסוף. משום שבאותה שעה הוקרנו סרטים שבהם היא השתתפה, אבל לעומת זאת היא נפגשה לשיחות ארוכות עם דושי מחוץ לאולם ההקרנות.

משה ברנשטיין הצייר נמוך הקומה בא לאכול ספגטי להנאתו במיסעדה, והופתע לגלות שצלמי-עיתונות ממתנינים במתח. הם לא חיכו לו. באותו מקום, באגף אחר, נערכה מסיבה לכבוד סרט שעדיין לא צולם. ברנשטיין, שמאחוריו תערוכות רבות שנושאן דומה — יהדות מיזרח-אירופה — העדיף הפעם אוכל ים-תיכוני על-פני המזון היהודי-אירופי.

אותו. מי שלא מכין אותו הוא ירדו יוסי שריד, שאינו מרשה לילדיו בשום פנים ואופן לנצחו. משום שהוא אינו מסוגל להפי- סיר.

■ הבימאי יוסף מילוא נזכר

בתקופה שבה פעל התיאטרון הקאמרי בבניין קולנוע מוג- רבי. באותה תקופה לא היה בתי-שימוש לשחקנים והם היו נאלצים לרוץ בהפסקה לחצר הקאמרי כדי לעשות שם את צרכיהם. מילוא פנה ליעקב מוגרבי וביקש שיטפל בעניין. אחרי חודשים, כשבא אליו שוב מילוא וביקש לדעת מתי סוף- סוף יוקם בתי-השימוש, אמר לו מוגרבי: "לא הצלחתי. אחי ת- מוסיף לא מכין באמנות!"

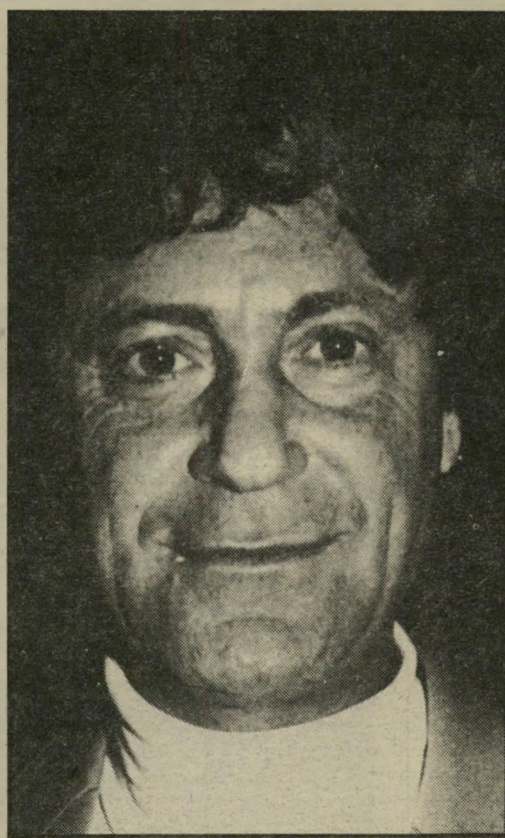
■ בשנים האחרונות נהג

השחקן יוסף ירון להציג את עצמו כאחיו של הפרופסור יג- אל ירון. אבל בתחילת הקאר- יירה הבימתית שלו המצב היה שונה. כשידיו היה רמטכ"ל, הוא בא לחזות בהצגה שבה השתתף יוסף. האולם היה מלא מפה לפה וגם לרמטכ"ל לא היה מקום. רק אחרי שמריו ודרגותיו לא עזרו

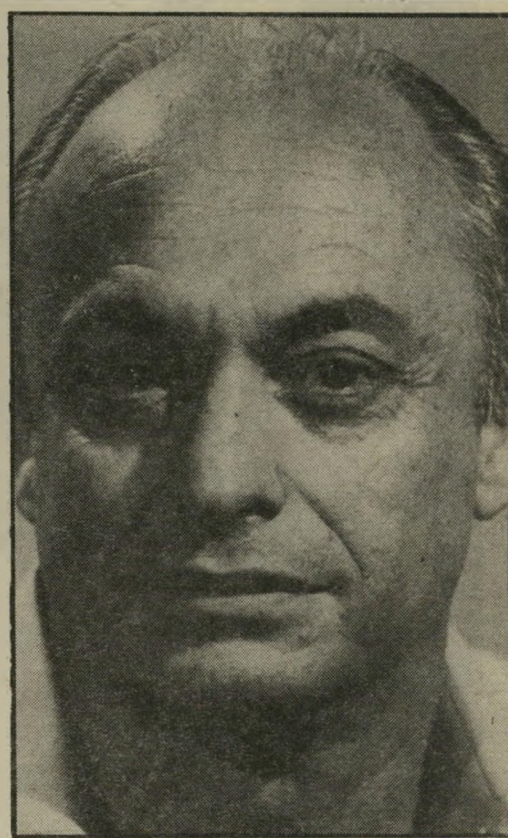
זיווה להט:

„בעניין הזבל בעלי יוטר לחוץ ממני!“

עוזר תאומי:

„אני בטוח שרומא מקבלת יותר מבולוניה!“

אהרון הראל:

„חששו מבגיעה בחסינות של כל חברי הכנסת!“

השביתה בתל-אביב נגמרה. אבל לא הבעיות הכספיות של העיר הגדולה בארץ. כמה מתושבי תל-אביב חתמו על מודעה גדולה בעיתון. שבה נאמר כי לתל-אביב מגיעים כמיליון איש ביום. וכל השרותים הניתנים להם עולים כסף רב. לכן צריך לעזור לתל-אביב לקבל מעמד של עיר מיוחדת.

שאלתי את עוזר תאומי, אחד מהחותמים על המודעה, מה עם הכספים שאותם מיליון נפש מכניסים לעיר דרך חנויות, מוסדות, בתי-קולנוע וכו'.

זה כסף שלא הולך לעירייה. צריך שהממשלה תכניס כסף לעיריית תל-אביב לכיסוי ההוצאות המיוחדות שלה.

● ככה זה בכל עיר גדולה בעולם. לרומא מגיעים מהמרבירים, לסאריס מגיעים מהמרבירים, ללונדון ולאמסטרדם. האם ברקתם איך נוהגים שם?

אני בטוח שרומא מקבלת יותר כסף מבולוניה, אבל לא ברקתי את זה. אני פשוט חושב שצ"ץ הוא ראשי-עירייה כביר, ואני אחתום על כל מודעה שיבקשו ממני לחתום.

● כלומר, צי"ץ ביקש ממך לחתום על המודעה? לא.

● אז מי יזם אותה?

אני לא יודע בדיוק.

● מי שילם עבור המודעה?

אני לא יודע.

המערך מנע החלטה להסיר את חסינותו של מאיר כהנא. שלוש כותרות לא גדולות ביותר בעיתון וזהו. מי שלא עבר לסדר-היום על העניין הם דווקא כמה מחבריי, שהצביעו למערך. שלא מבינים למה הם עשו את זה. ואם לאזרח, שרק נתן את קולו למערך. לא נעים. מה מרגיש חברי-כנסת של המערך? שאלתי את ח"כ אהרון הראל.

אני, כמוכן, בעד צעדים נגד כהנא. הבעיה שהתעוררה היתה איך לא להגיע למצב של פגיעה בחסינות חברי-הכנסת בכלל. אבל גם כך, אם אני צריך לשקול פגיעה בחסינות של כולם מול הנזק שעושה כהנא, אני מכריע ללא היסוס בעד צעדים נגד כהנא.

● מה ההרגשה שלך לגבי תוצאות הדיון, שייערך בשבוע הבא, בנושא זה?

אני מקווה שכולם יגיעו לדיון וכמעט ברור לי שהרוב יכריע בעד.

הבית הפרטי שלי נראה כמו מזבלה עירונית. בקצה המטבח עומדות שש שקיות-זבל סגורות וקשורות ומחכות לגאולה. פשוט לא נעים לי להוריד את הזבל ולצרף אותו לערימה הענקית. שכבר ממילא חוסמת את כל המידרכה למעבר הולכי-רגל. שאלתי את רעיית ראש עיריית תל-אביב, זיווה להט. מה היא עושה בזבל הפרטי שלה. זה היה כמוכן. כשהשביתה עוד היתה בעיצומה.

אני סובלת, כמו כולם. אבל כדי לפתור את הבעיה איכשהו, קניתי עוד פח אחד גדול, ואני מסתדרת בינתיים.

● את מנסה ללחוץ על בעלך בעניין זה?

הוא הרבה יותר לחוץ ממני.

אליענה ידוב:

„יש לנו הרגשה שלספרים תהיה פריחה!“

גלי הוס:

„לצער, בעל המאה הוא גם בעל הדיעה!“

רודה מנס:

„מתייחסים אל ההורים כאל ציבור בטלני!“

אין יום שבו אני לא מבחינה, תוך כדי לכתי ברחוב, בשתיים-שלוש חנויות שנסגרו. אין ספק שהמצב הכלכלי גורם לכך. ובכל זאת, פה ושם יש מישהו חדור-תיקווה לטוב, שפותח חנות חדשה. בלב דיונגוף פתחו שתי נשים צעירות, מאני הירשנזון ואליענה ידוב, חנות-ספרים בשם „תולעת ספרים“. נכנסתי לחנות ולא יכולתי להתאפק מלשאול אם הן השתגעו לפתוח חנות חדשה בדיוק עכשיו. לשתינו יש הרגשה שבגלל המצב הכלכלי הגרוע תהיה פריחה גדולה לספרים. זה אחד הדברים האחרונים שאנשים מוכנים לוותר עליהם. אפילו אני בעצמי הייתי קונה פעם מתנות לחברים ולחברות שלי בסכומי כסף די יפים. היום עברתי לספרים בלבד. ספר הוא המתנה הכי זולה והכי מכובדת שאפשר לקנות.

● במרחק 100 מטר מימינכם מצויה חנות הספרים הוותיקה „פרוזה“ ובמרחק 100 מטר משמאלכם יש חנות „ספרי“. מה הסיכויים של חנות קטנה וחדשה להחזיק מעמד ליד שתי הגדולות והוותיקות האלה?

הכוונה לא היתה לפתוח עוד חנות-ספרים. נכון שנחזיק בחנות גם ספרים שאפשר להשיג בחנויות אחרות, אבל אנחנו רוצים להתמחות בעיקר בכתיבי-עיתון מכל העולם. לקוח יוכל להיכנס אלינו, לראות עשרות כתיבי-עיתון בתחומים שונים כמו ארכיטקטורה, עיצוב, תיאטרון, סיפורות. אם הוא ירצה משהו שאיננו בחנות אנחנו נזמין כל כתבי-עיתון שהוא ירצה, מכל מקום בעולם.

● כמה ספרים צריכה החנות שלכן למכור ביום כדי שתתחילו להרוויח?

100 ספרים ביום. ברור שזה לא יקרה בהתחלה, אבל ברור לנו שעסק טוב צריך לבנות לאט-לאט. ואם בחודשים הראשונים לא נרוויח, אלא רק נכסה את ההוצאות, לא נתייאש.

● ראיתי שאתן מקבלות הזמנות בטלפון. נכון, החלטנו להציע שירות יוצא-דופן. לקוח מוכר יוכל להזמין ספר, או כתבי-עיתון, ואנו נראה להביא את זה לביתו או למישרדו, אם אין לו אפשרות להגיע אלינו. לא תשמעי אצלנו את המישפט „תבוא בעוד שבוע ואז יהיה הספר“. כשיהיה הספר שהוא רוצה, הוא יקבל אותו הביתה.

תערוכה ראשונה מסוגה בארץ נפתחה השבוע בגלריה הלבנה בתל-אביב. בתערוכה מצוינים 11 גרפיקאים את עבודותיהם הדחיות. כלומר, עבודות שהוזמנו כדי לפרסם מוצר ואחר-כך נדחו על-ידי המזמינים. יוזם התערוכה והאוצר שלה הוא הגרפיקאי גלי הוס. שאלתי אותו כיצד נבחרו העבודות הדחיות הכי טובות בארץ. לפי דעתו.

אני לא בחרתי עבודות. פניתי לגרפיקאים הטובים, לפי רעתי וקיוויתי שלכל אחד מהם יהיו כמה עבודות דחיות. הם לא איכזבו אותי ויש תערוכה.

● לצד העבודות הדחיות בתערוכה, מוצגות העבודות שהתקבלו. באיש העוסק בפירסום — אתה חושב שהדחיות נדחו בצדק והאחרות אכן היו ראיות לפרסום את המוצר?

לגמרי לא. אני חושב שחלק מהעבודות הדחיות הן הרבה יותר טובות. לא רק מבחינה אסתטית, אלא גם מבחינת פירסום. מהעבודות שהתקבלו לבסוף.

● מי הוא האיש הקובע איזה עבודה תעשה פירסום טוב יותר למוצר שלמענו הוזמנה?

לצערי, בעל המאה הוא גם בעל הרעיה.

● הנושא הזה, של גרפיקה לשרות הפירסום, מפותח מאוד בשנים האחרונות בעולם. מה המצב אצלנו?

אצלנו העסק פחות מפותח מאשר בארצות מערביות אחרות. אבל לא רחוק בגלל האמנים עצמם. יש כאן בעיה של גורל אוכלוסיה. בארצות-הברית, למשל, חברה מיסחרית תזמין עבודה מיוחדת לעיתון המיועד לקהל מסוים ועבודה אחרת לעיתון אחר, המיועד לקהל אחר. אצלנו, המזמין רוצה להשתמש באותה עבודה לכל העיתונים הקיימים, ואז אין ברירה אלא לדבר אל מכנה משותף, שבדרך-כלל הוא לא גבוה. וכאן יש השפעה הרדית. זה מה שנותנים לקהל וזה מה שהקהל מכיר. לכן הרמה אצלנו עולה לאט מאוד, ויש פער קבוע בינינו לבין העולם המערבי.

כבר בשיחתו השניה בטלוויזיה הצליח בומה שביט לעצבן אותי עד מוות. בענייני אינפלציה וכלכלה אין לי ויכוח איתו. הוא בטח יודע יותר ממני. אבל פרשנות כלכלית, כנראה, אינה מספיקה לו והוא מרגיש צורך נפשי להטיף מוסר להורים. אדון שביט בשום אופן לא מבין מדוע ההורים לא מתארגנים והולכים לנקות את בתי הספר. מה הבעיה לארגן 40-30 הורים שיעשו נקיון? הוא שאל. לצערי, אינני יכולה לראות את עצמי במדור זה. ולכן פניתי לכמה מחברותיי ושאלתי אותן מה דעתן.

רודה מנס, העובדת בשתי משרות בחוף ועוד אחת כעקרת-בית בבית, אמרה לי:

אני אשמח מאוד לנקות בת-יחסר כדי שלילדים שלי יהיה נעים בהם. רק הייתי מבקשת ממך שביט שיגיד לי בדיוק מתי לעשות את זה. כשאני כמה בבוקר, אני הולכת לעבודה ולא לבית-קפה בדיונגוף. מהעבודה הזאת אני נעדרת כשיש חופשות לילדים, כשיש שבתות-מורים, ולפני שנתיים, כשהילד היה בגן, גם בזמן שבתות-עיריה.

אני נעדרת כל חודש וחצי, כדי לשמור בבית-הספר, אני נעדרת גם כשהילדים חולים, כמובן. אם אתיישב ואעשה חשבון כמה ימיי-עבודה לא עשיתי בגלל הילדים כגן ובבית-הספר, ואם אלך עם הפתק הזה לבומה שביט כמעסיק, אין לי צל של ספק שהוא לא ישמח לקבל אותי לעבודה במיפעל שלו, ועוד פחות מזה ישמח לתת לי ימים נוספים לניקוי בת-יחסר.

מה שהכרימגזי אותי זה שמתייחסים אלינו, ההורים (ואני יודעת שכולם חושבים על אמהות בענייני חופשות, שבתות ונקיונות), כאל ציבור בטלני, המבלה את ימיו בשתיית קפה בשמש.

שיטת הניקוד פועלת

לו היו מעמידים מיכמנות מהירות במשרדי הרבנות, לנישואים ולגירושים מהירים, היה עורר הדיון שימחה זיו חוטף רפורטים. בבית הדין לעבירות תנועה מביאים לשופט לפני גורדין את גיליון ההרשעות הקודמות של הנזה. לגליונות של רבים מהם קוראים טפטים, הם יכולים לכסות קירות שלמים.

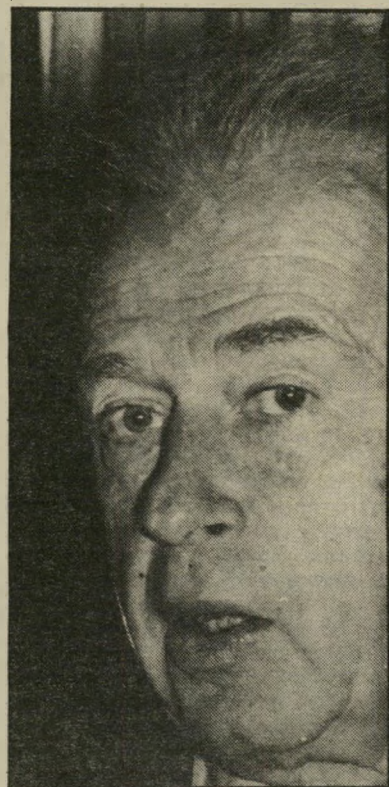

שימחה זיו ועירית סרנק
ושוב - בוס טראח - לרבנות

להסתיים כשהתגרש לראשונה. ועדיין, במהלך הפעולות העויניות מצד השיעים בדרום, נשא זיו את עירית סרנק השחקנית לאשה, ושוב בוס טראח, ולרבנות. מה קורה שם? השר יודע. אין שוטרי תנועה לנישואים, וזה מה שקורה. אילו היה חוטף רוח אחד על מהירות, היה חושב פעמיים לפני העבירה השניה. אגב, בא לי רעיון: אם יש מיכמנות ויש טפטים, מדוע שלא יהיו שיטת הניקוד, ברירות קנס וקורסים לנהיגה מונעת, או אמצעי מניעה לנישואים בחופה ומתגרשים בחיפזון?

לידה בתיאטרון

מעריצות את יצחק רבין? רוצות להצטרף למועדון? אין בעיה: פעם בשבוע מתכנסות החברות באולימפיה המיסעדה היוונית, ומרס' קסות את נושא הערצתן. יושבת ראש המועדון היא, כמובן, לאה רבין

יצחק רבין
כינוס במיסעדה

עצמה, והחברות מהשורה הן ניבה לניר, עוזרתו של רבין מזה כמה שנים, ועליזה וולך, הכתבת לענייני מילגות של דבר. הייתי מצטרפת בעצמי, אך לפני 20-30 שנה, כשאני עוד הייתי כגן, וליצחק היתה בלו' רית.

שחקן תיאטרון חיפה עמי ויינברג מופיע בשני תפקידים בשני מחזות, המשובע בבוצ'ה והבובה בגיטו. בין הצגה להצגה הוא הספיק להיות השבוע נוכח בהצגה האישית החשובה ביותר שלו. ויינברג השתתף בחוויה של אשתו, שוש מרציאנו, שילדה את בתם הבכורה בבית החולים רוטשילד בחיפה. שוש, שחקנית התיאטרון הנמצאת בחופשת הריון ולידה, קיבלה את מלוא העזרה מוויינברג לפני הלידה ובמהלכה, ולכן היא נתנה את הסכמתה המלאה שהבת תיקרא דניאל, על-שם אחיו של עמי, שנפל במלחמת יום הכיפורים.

לשעבר, מרים תמיר, לסקר של שבועי-שבו' עיים. מעניין לאיזה מסקנות יגיע.

מי בדרך? מנחם גולן ורחל אשתו, לקצת נופש והריוני, וקצת עיסוי שונה מזה של שיטת פלדנקרייז, שבה עוסקת רחל.

קצת מתנות

הכל הלך שם בקטנות — כחתונה של יסה כפיר ואורי גרבנאו. בומבסטיות אינה הסיגנון שלהם. הבוידן אצלם הוא באנדר-סטייטמנט. את החתונה לא ערכו, חלילה, באולם גדול ומפואר, אלא בוילה הצנועה שלו בהרצליה. פיתוח. לא הומינו אלף אורחים, אלא קצת, קצת מכל תחום — קצת תעשיינים (דויד מושי' ביין), קצת אמנים (צביקה סיק), קצת עיתונאים, קצת מישפחה, קצת אנשי עסקים וקצת חברים.

דקה לפני החופה הגיש אורי (יבואי צוא) ליפה מפתחות של קצת מכונית (פיאטו). שעליה חלמה, ודקה אחרי החופה קצת טבעת עם קצת יהלום (5 קרט!).

ירחירבש? שום דבר מיוחד. סתם, נוסעים קצת לסאן-מוריצ בשווייץ, לעשות שם קצת סקי, ולפגוש את כל המיזמי, המתאספים שם כמו עולי-רגל, מכל קצווי העולם לפני חגיהמולד וראש-השנה האזרחית החדשה, להילולה השנתית המפורסמת.

אגב, יפה ואורי בוודאי ייפגשו שם את עירית פרידמן (לנדאו), אחת מ-10 הנשים האלגנטיטות ביותר בעולם. בתו של בעל מלון דן, המגיד עה לסן-מוריצ בכל שנה, כשתגיהויהו הקבוע שלה: מעלימניק לבן משגע, שבו היא יוצאת להחלקה.

אחרי ירחירבש, תצטרף יפה לאורי בעיסקו, וחסל סדר דוגמנות.

על האוטובאן

איפה תמצאו עוד מדינה שבה אוסר החוק במפורש לקלל נשים נהגות? רק בגרמניה, ירדן, רק בגרמניה. שם לפתוח את הפה, ולשלוח את הנהגת החולפת על פני מכוניתך לכל הרוחות היא עבירה חמורה, וקוני סיס שם את האשמים ב-40 מרק על כל עבירה. איזה עם! איזה אלגנטיות!

מאז יצא החוק, כשחולפת נהגת באוטובאן במהירות הבזק על פניך, או סתם מעצבנת אותך ברמזור, אתה מוריד את החלון, ובמתק שפתיים מטיח: בגללך, מותק, אני מוכן לשלם 40 מרק! אך נהג לנהג נשאר ככלב לכלב, או כזאב לזאב: "זנב-שור ארוך שכמותך, חוזר לחיק אמך הפרוצה..."

למחרת קמים כולם, והולכים להתענג על מיגון העיסויים, כשהנשים מתחרות על טיפול מידיו של כושי חסון בעל ידי זהב, והגברים מתיישבים בכריכת-ה'קווי ומצפים לכך שאיזה עלמה צעירה וחטובה תסיר את חלוק הרחצה, ותצטרף עירומה כביום היוולדה לחבורה העלילה. אצלנו לא ירשו מתירנות כזאת, על פי חוקי ישראל, וכדי לבדוק את הנושא וללמוד כיצד להילחם בתופעה, הגיע ניצב אברהם תורגמן, ראש המחוז הדרומי, בלוויית בתידורתו ואשתו

יסה כפיר ואורי גרבנאו
קצת מכונית וקצת שווייץ

גרייטו IS IN

על חוות-ההרזיה בגרייטו שבאנגליה כבר סיפרתי לכם בקצרה ובמרומז. מדוע אני מכנה את גרייטו חווה, ולא ארמון, אינני יודעת. אך זה כינוי מקובל למקומות-ההרזיה שונים.

גרייטו הוא ודאי המהודר והיוקרתי ביותר, וכמו בכל תחום אחר, אחינו בניישראל ממלאים את חריריו, ובכללם נציגות כמעט קבועה של ישראלים.

כמו הישראלים, כך גם בני-דורינו בעלי בארות-הנפט. גם להם נציגות רצינית, ולא פוסקת. אנשי הצוות מקדמים כבר אוטומטית את הישראלים בשלום, ואת הערכים במרחבה רחב וחיכני.

בחדרי-העישון יושבים נציגי המיזרח התיכון ומאזינים או משתתפים בנושא-השיחה הקבוע שם, גורלו ועתידו של המרחב שלנו. האורחים האחרים נוטלים חלק בשיחה, ומנסים לגשר על פערים — אם נוצרים כאלה — אך השיחה תמיד נעימה ותרבותית והאוירה תמיד נעימה. הסיגנון האנגלי העצור שולט גם כאן. איש אינו מתפרץ, ואיש אינו מרים את קולו. חווה-שלום בינינו לבין שכנינו יכול להיחתם כאן תוך שעות.

עד כאן חדרהעישון. על מה שהולך ביתר חלקי הבית חלוקות הדעות. המקרימים לישון, טוענים שהכל מתנהל שם על מירמנוחות. המאחרים בנושף טוענים שאין כמו גרייטו לאימוני קפיצה — קפיצה הצידה, בחשאי... גם אלה וגם אלה נעלמים. לפעמים, ויוצאים לחטוף ארוחה רשנה באיזה מיסעדה קטנה באיזור, ללא עין רואים.

רחצה מעורבת בגקווי

עשירים וישראלים ועשירים ערביים בסיגנון בריטי מאופק

רחל מרחלת על כל העולם

זהירות! ברונטית!

עולם קטן

רחל שרון עם ברוך לינרמיר
פעם בשגרירות - תמיד בשגרירות

רחל שרון הכירה את בעלה הראשון כשעברה בשגרירות ישראל באנקרה שבטורקיה, כשהצטרפה לצוות כלידת המקום. בעלה עובר קול ישראל במחלקה הספרדית. **משה סליווה** והיא חזרה ארצה לפני שש שנים, בלוויית בתם הקטנה. העניינים בין השניים לא התנהלו על מיינחות, והסתיימו בגירושין. אחריהם חיפשה רחל עבודה הולמת, ולבסוף התחילה לעבוד כעובדת מקומית בשגרירות אוסטרליה בישראל. בשגרירות הכירה את היועץ המיסחרי והתעשייתי, **ברוך לינרמיר**, וכשזה נפרד מאשתו, שחזרה לאוסטרליה, תפסה רחל את מקומה. עכשיו מתכננים השניים את נישואיהם בפברואר הקרוב. עולם קטן.

כל הסיפור התחיל בשיגרה, סתם סיבוב ברחובות השכונה, והסתיים באירוע מסירטי **באסטר קיטון**. ארכה יצאו לשווק ורק שלושה חזרו. הרביעי ראה ברונטית והופ, כמו כלב מיוחס התחיל לנורה גל וליעקב בן-הרצל יש אוספי אמנות וריהוט נהדרים, ואוסף כלבים. משהו משהו.

נירה גל
יצרים בהמייס

ביום השישי יצאה נירה לסיבוב היומי עם שלושת כלביה. כלב הרים פירינאי וזוג אפגני, זכר ונקבה. הכל הלך כשורה, עד שחתיכה משי געת, ברונטית מגוע זאב, ומריפה יחות נחות, נקלעה למסלול. שני הזכרים שבחבורה לא עשו חשבונות לנקבה שבחבורה, והתחילו בדרה מ' טורפת כסימטאות נווה-צדק. נירה ניסתה ללחוץ על הברקסים, אך עד מהרה הוטחה ארצה ונגררה אחרי הזכרים העליזים, כשהיא אוחות ברצועות עד כלות כוחה. לבסוף נכנעה ליצרים הבהמייס של הזכרים והניחה להם לרצועות, לא לפני שנחבלו רגליה ונשרטו כלכה.

נירה חזרה הביתה, וכמוה גם הנקבה האפגנית והנער הפירינאי. אך הפלייבוי האפגני נעלם בסייבוב, ולא שב. אחרי סיום הופעותיה במועדון המערה ואחרי שהתאוששה קצת מההלם, יצאה נירה לסיור באשמות הקטנה של הלילה בסימטאות תל-אביב העתיקה, ועד לגן צ'ארלס קלור הגיעה, הלון וטפוף ושרוק. אך **ברוך** האפגני, בעל לב של אבן ויצרים של זכר בוגדני, נעלם כלא היה. עתה יושבות שתי נקבות וצמות מצער, כמו בפעמים קודמות כשהחתיך נעלם. והפירינאי מבטי, ועיניו כלות.

דלת אמות

קצת על התיאטרון, ומשהו על האופטיקאים? יש משהו קטן, אך נשמע מלבב, ואיך אפשר למנוע זאת מקוראי? **עדה טל**, שחקנית הבימה, התאלמנה מבעלה המהנדס לפני כמה שנים, ומאז הסתגרה בדלת אמותיה. נקודה. **יצחק גור** (גורובובסקי) האופטיקאי התאלמן לפני כמה שנים מרעייתו **לאה פורת**, קריינית קול ירושלים וקול ישראל. ואח"כ יו"ר המועצה לתרבות ואמנות. גם יצחק, כמו עדה, הסתגר תקופה ארוכה בדלת אמותיו. נקודה. עכשיו באים ומספרים לי שדלתות האמות נפרצו, וכי השניים נראים יחדיו, ואולי, אולי... שלוש נקודות.

הסינים משחזרים סכינים

ברגע שהשמש תחמם את כדור-הארץ. היי! רגע, לא להפסיק לקרוא, ההמשך מעניין פי כמה! אני לא יודעת מה עושה לכם שמו של המחזה, למשתתפים בו גרם השם להשתוללות שלוחות רסן של הדימוי, בקיצור — כולם משחזרים שם סכינים, ועוד איהו! באופן די מפתיע, ובו זמנית, נכנסו להיריון נשותיהם של שניים ממשתתפי המחזה. יעל, אשתו השנייה של דליק ווליניץ, וחמדה, כוכבת הסרט חמסין. אשתו של שלמה ברי אבא. משחזרים סכינים, אבל, אנה, בזהירות!

אתם זוכרים את הפסקת-החשמל הגדולה בניר-יוק? עד כמה שאני זוכרת, הרי ששיעור הלידות, אחרי תישעה חודשים, היה בסימן עליה תלולה.

דליק ווליניץ
איהו

שלמה בריאבא
— סכינים!

מדוע נזכרתי בסיפור? תמיד אני מתפעלת מחדש מהסיבות שבעטיין אנחנו נכנסות להריון. בתל-אביב מועלית עכשיו הצגה חדשה, משחזר הסכינים הסיני, שכתב **ניסים אלוני**. המחזה עוסק בסיני, הטוען שהעולם יתפוצץ

הוא מתנחם, כך לוחשים שם, בחברת עוזרת הפקה נחמדה, **ערגה**, והיא בחברתו של צלם סטילס בשם מיכה. זהו, שמעתי אומנם מילמולים על עוד פרידות וגירושין, אך לא קלטתי בבהירות. עבדך הנרצע, ש'

בצבון הרחוק

רוצים לפגוש בי משוטט? אל תחפשו מיוזחה לאיבן-גבירול, דרומה לשינקין וצפונית מרחוב ירמיהו. על החוטאים מחוץ לטריטוריה שלי שתכתובנה הנמושות. לאילו אני מתכוונת? בחייכם — כולן מלבדי!

אך מה שעושה החורף במדינת רחל, לא עליכם: כולם מתכרבלים בתוך הפרנס (שמיכות פוך, בלעז) ומתכסים — אם אין כאלה — אשה כבעלה, ובעל באשתו. משעממים, מוות! באין ברירה, שלחתי שפיונצ'יק אל מעבר להריחושוך, לרמת-אביב, שיאסוף קצת סיפורים. תחת לפנות לעבר האוניברסיטה, מקור לא-אכזב לסיפורים עסיסיים, טעה הטמבל בסיבוב והגיע לטלוויזיה הלימודית. להלן המילים האחרונות שהעלה על הכתב, לפני שהידקתי את החבל על צווארו: רחל,

לקחתי סיבוב לא נכון ברמת-אביב, והגעתי לבית-ספר לרפואה, פחד אלוהים: גם החיים דר' מים שם למתים, על אקשן אין מה לרבר. לך ותכתוב סיפור עסיסי על רופא או סטודנט לרפואה. ביזבזתי שעה וברחתי. מעבר לעיקול ראיתי כתובת גדולה ושילוט של הטלוויזיה הלימודית. נכנסתי.

חיטטתי בפניות אפלות, אפס כלום. אף אחד לא שולח יריים לאף אחת, אין פיתח-מיומנים, אפילו במחסן התפאורות, שום דבר! אפילו לחישה לוהטת באוון יפה לא נלחשת שם. התעייפתי, חיפשתי את המחונן, ותאמיני או לא — כל האקשן הולך שם דווקא במיונו, התאוה שם היא לסנדרויצ'ים ועוגות. תאוות בשרים: הס מלהוכיר!

על מה מדברים שם? על הסיבוב האחרון של מיקרי הגירושין בין עובדי הטלוויזיה. מסתבר שכל דבר בא שם במחזורים. היה מחזור של פטירת קרובים, לא עלינו, והיה מחזור של הרינונות. פיתאום היו חצי מהנשים בבניין קורנות מאושר כשכרסן תופחת. לאחרונה יש סיבוב של פרידות וגירושין. ליקטתי קצת שמות, אולי את מכירה אותן.

חוזה כפרי, למשל, שהיתה בשנים האחרונות לחווה אוסטרובסקי, אשתו של **אבי אוסטרובסקי** המנצח, חוזרת לסטטוס הקודם שלה, גרושה, אך תחת +2, הפעם +3. חווה היא מאפרת ותיקה שם.

שימעונה טל, עורכת סרטים, נפרדה מבעלה, בנו של הפירסומאי **אליהו טל** (טל-ארוז לשעבר), הבנות טוענות שהיא פורחת מאז גירושיה.

גירלדין, את שם מישפחתה לא קלטתי, התגרשה בפעם השנייה, אך עשתה סינדרון עם בנה הגדול. הם תיאמו שעונים. והתגרשו בעת ובעונה אחת. **אילנה ורוד צ'חובל**, שניהם עובדי הטלוויזיה, הוא בימאי והיא גרפיקאית, נפרדה.

מיהו האלמוני?

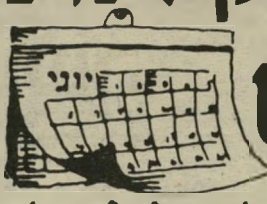
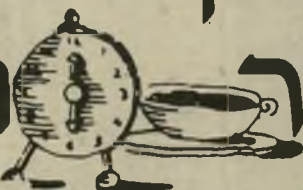
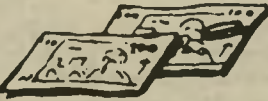
במיגרלים שברחוב ריידה-מלך הכל עוסקים בשאלה אחת: מיהו האיש הנראה כל הזמן לצידה של **אסתר רובין**, אלמנתו של הצייר הרגול **ראובן רובין**?

אסתר רובין
תעלומה במיגדלים

עובדי הבנק שואלים, בצרכנית הקורא-אופ שואלים, בקונצרט בהיכל-התרבות שואלים, במעלית, במדרגות. האם יהיה כאן נישואין? בחיי שאני לא יודעת. שאלו גם אותי, בדקתי ולא קיבלתי תשובה חד-משמעית. או אני פונה אליהם, שפיונים קטנים שלי: אל תאכזבו אותי — מיהו האיש ומתי יכרר הרבי?

מתנה כל בוקר..

רק צלצל 824261 שלוחה
540 ואנו נדאג לספק את
העיתון משך חודשיים
בשעות הבוקר המוקדמות
לכתובת שתמסור לנו,
תמורת 8,280 שקל בלבד
(מחיר מוזל למתנה
במקום 17,560 שקל) עם
העיתון הראשון ישלח כרטיס
ברכה עם פרטי שולח השי.

לפני ששמתם לב שנסעתי, כבר חזרתי. חוג הסילון כלב לירי. הם נוסעים להם ל־8 ימים לפאריס, ל־6 ימים ללונדון ול־10 ימים לנייורוק. לי אין זמן לשטויות האלה. אני, ארבעה וחצי ימים בנייורוק, שלוש שעות באמסטרדם והופ — הביתה.

תיכּ כשחזרתי כולם שאלו אותי...גו... מה ראית?" והם התכוונו, כמובן, לקולטורה. כלומר, איזה תיאטרון ראיתי, איזה באלט, אולי איזה תערוכה מעניינת על האימפרסיוניזם, אולי איזה קונצרט סימפוני. אז תרעו לכם שכלום. אני תיאטרון אחד אני לא ראיתי, אף באלט, אף קונצרט ורק תערוכה אחת. לעומת זאת ראיתי מיליוני אנשים, מאות בתיקף, עשרות סנדרוויצ'ים, כמה חנויות וכמה מיסעדות וכמה חברים. גם ראיתי חדשות שבהם לא הוזכרה המילה "ישראל ולא הוזכר השר מודיע ולא ש"ס ולא שבת"מורים. התכוונת דווקא לראות יותר, אבל מי יכול להספיק בקצב זה?

בוקר אחד, תוך כדי שתי ביצים עץ עם בייקון מטוגן, טוסט וקפה, החלטתי לנסוע ולראות איך השר שרון מגן על שמי ועל כבוד עמי. ישבתי לי לבד במסעדה, לעסתי את הטוסט ובדמיוני כבר הייתי שם, בבית המשפט. תיכף ומיד התעצבנתי עליו ואמרתי לו שהוא צריך להתבייש לשבת בניוירוק כל כך הרבה זמן כשהם בישראל קפוא. אמרתי לו גם שיש בבל לדולרים שהעניינים הפרטיים שלו עולים למשלכמים הישראלי. חשבתי לעצמי גם שאולי אני בכלל אתבייש שם בגללו. בכיס האחרון של הביצה והבייקון החלטתי שאני לא רוצה איתו שום קשר ולא מעניין אותי לראות אותו בבית הדימשפט. קמתי ברוגז מהשולחן, שילמתי למלצר הנדהם להמגיע לו, בכעס מופגן, ויצאתי לרחובות בניוירוק כדי לשכוח את שריו ואת המישוחים שלו. ככה גמרתי את המשפט.

צל"ש לממלא המקום

כשחזרתי הבית, כמו כל אבא טובה, התעניינתי בלימודים של הילדים. הילד הגדול סיפר לי שהייתה להם בחינה בערבית. במקום להתעניין אליה חומר של לומדים את זה הוא נהנה מהשפה החדשה וכל השאר — ישר, בלי בושה, שאלתי אותו איזה ציון קיבל בבחינה. הילד הלך לחזר הבית ואיה חיון קיבל בבחינה, שאלתי המורה במעט טוב מאוד. וככה, בשבירי של שניה לתיימבוקות, אמרתי לילד, אתה רואה, אילו היית מתכוון לבחניה היית מקבל יותר. כעל והילד יצא מהחורר בהבעה של גועל-נפש. מידי אחריהם גם אני נגעלתי. אני מספרת לכם את זה כדי שתלמדו איך לא צריך להתנהג.

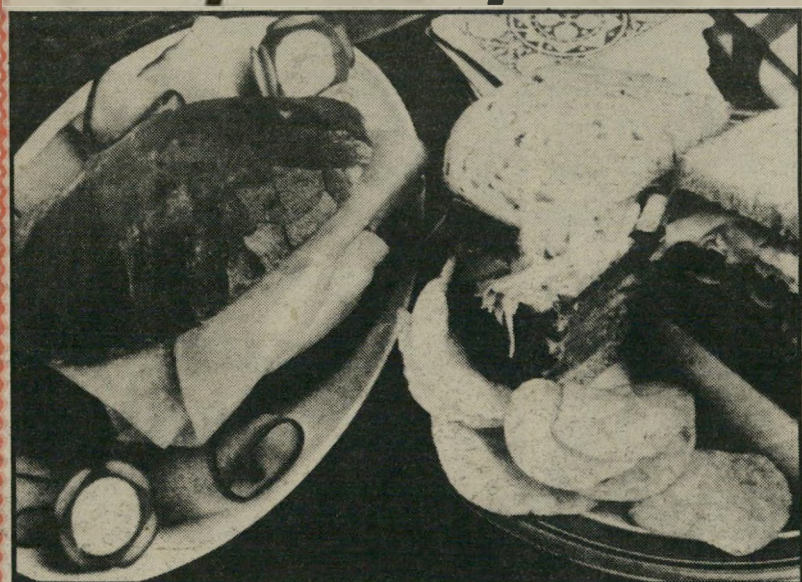
אתם יודעים מה זה החשאי? בעל ושני ילדים קטנים. לבר בבית? בדרכי לחו"ל עצמתי אצל המורה של הבן הקטן והסברתי לה, שתרע שהילד ישאר כאן ללא חשגות אמא. כלומר, אם הוא לא יעשה שיעורים, או אם יגיע לבוש באופן מצחיק, לכיתה, או אם יישכח להביא את האוכל — שחסלתה לו. כמה כבר אפשר לסמוך על אבות? היה ברור לי שבסוף השבוע כבר לא יהיה להם מה ללבוש, כי הכל יהיה בכניסה, וכמובן ידעתי שהאוכל שהכנתי ייגמר לפני שובי. ניסיתי לא לחשוב על הדברים האחרים שיתרחשו בבית שאין בו אמא.

כשחזרתי, כבר כנניסה לרירה הרגשתי שמשהו לא בסדר. הדירה היתה מסודרת לגמרי, הילדים היו לבושים יפה מאוד. הגרול שיחק עם חבר בחדרו והקטן שיחק עם אבא שלו בסלון. מישחקו. טאקו. במקרה היו המון אוכל. בשארית תיקווה ששאלתי אם הם כבר הכינו שיערים. "מזמן" כולם יענו לי במקהלה. בשקט־בשקט, בלי שאף אחד יודיע, הסתכלתי לתוך סל־הכניסה, וראיתי ששהוה ויקר לגמרי. הכביסה מוכונסת, יבשה, מקופלת ומסודרת בארוחת. ארוחת־הערב היתה מוכנה במיטבה, לרמות שהשעשה הייתי רק 6.

בערב, כשהילדים נרדמו ובעלי יצא מהחברה, טילפנתי לחברה שלי וסיפרתי לה על המיקרה של הישרדות בלי אמא. החברה שלי אמרה לי שזה כלום. כי אחרי שהיא חזרה משבועיים בחו"ל, פגשה אותה הגננת של בנה ואמרה לה שמעולם הילד שלה לא היה כליכך נחמד ורגוע כמו בשבועיה האחרונים.

אני מזהירה את משרד החינוך: שאף מורה לא תגיד לי דבר כזה, כי אני לא אחזיק מעמד.

סנדוויץ' עם קולות

אני לא הולכת לשבח לפניכם את המיטבח האמריקאי. למי שהמציא את ההמבורגר, הצ'יפס וחסאת-הבוטנים לא מגיעים הרבה שבחים. לפי דעתי.

אבל בדבר אחד הם גדולים. בסנדרוויצ'ים מאלה יש להם מאות סוגים והם יפים וטעימים קלים להכנה, ובאמת אני אף פעם לא מבינה למה אני תמיד עושה אותם רק שלושה ימים אחרי שובי מארצות-הברית ואחר־כך אני שוכחת מהם לחוורת לשניצל עם פירה.

אחד הסגנוניזמים הכי טובים הוא זה של הבייקון המטוגן. מה שצריך בשבילו, חוץ מאי-שמירה על כשרות, זה: שלוש פרוסות לחם ורצוי לחם פרוס או חלה פרוסה, מיונז, שתי

רצועות ביקון מטוגנות. עלה חסה, שתי פרוסות
עגבניה.

עכשיו לעבודה: מורחים שתיים משלוש הפרוסות-הלחם במנה נדיבה של מיונו. על הראשונה מניחים את הבייקון המטוגן ועליו עוד הפרוסה מרוחה. על הפרוסה השנייה הזאת מניחים מלח של חסה ושתי פרוסות של עגבניה. משמים על זה את הפרוסה השלישית. עכשיו, ביד אחת לוחצים את הסנדוויץ' הגבוה הזה, כאשר ביד השנייה, בעזרת סכין, חותכים את הפרוסות לשני משולשים. לפני שמשחררים את היד הלוחצת, תוקעים לתוך כל משולש קיסם-עץ אחד. כרי

אני לא יודעת איך כותבים את הקולות
שיוצאים מהפה כשנכנס לשם הסנדרוויץ' המשגע
הזה.

חג שמח

לא שכחתי שהשבוע חנוכה. העניין הוא שאין לי מה להגיד כל שנה על אותם המקבים ואותם היוונים ואותן הסופגניות. די, החלס. וככל זאת, יש נסיחונכה. בקונדטוריה ליד הבית שלי נמכרות הסופגניות ב־230 שקל

דניאלה שמי

סרט שמצלמים בלילה ★ אבירים שאוכלים שימורים ★ בירה ששוחים בחוץ

שוש אלוני אחותה של הזמרת מי-רי אלוני היא ספורטאית. לכן היא שותה רק כוס בירה אחת.

בירה

ביום ו'

ג'וליאנו מר (במרכז) משחק בסרטו של הבמאי מר הוא כוכב עולה בקולנוע הישראלי. הישראלי. בארצות-הברית הוא כבר י

יום שישי נערכות ברחובות מסיבות מוקדמות. שירה בציבור של שירים ישראליים, והרבה נקניקיות מתערבבות בהרבה בירה. ברקע מנגן על פסנתר הזמר דויד אורן. יש המבקשים בקשות לשירים מיוחדים.

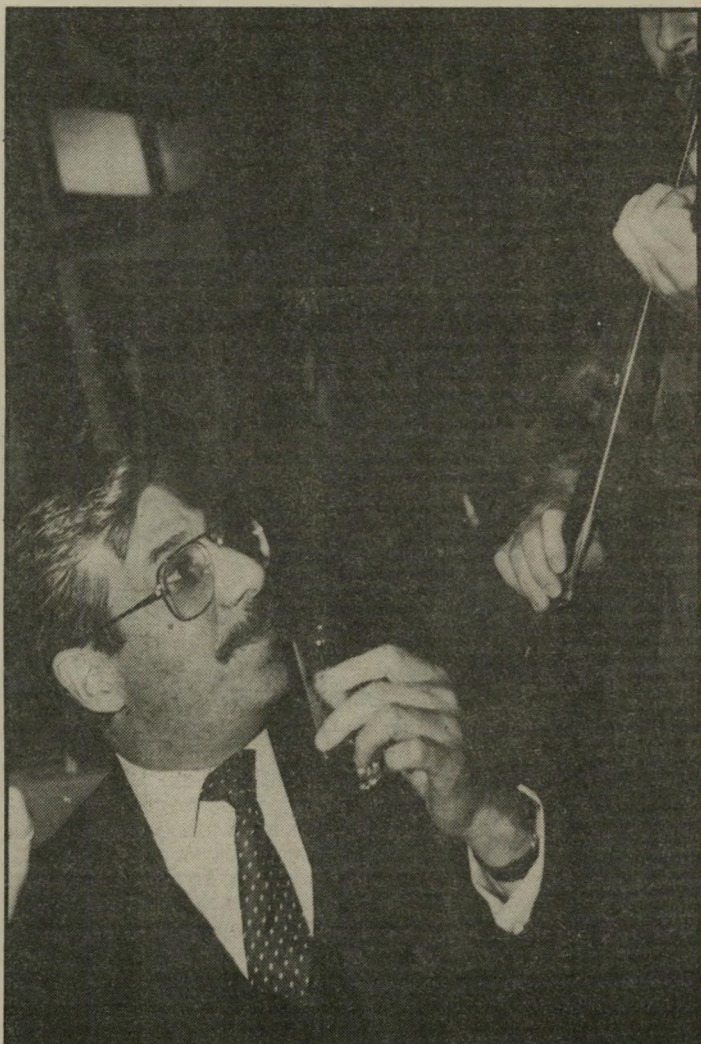
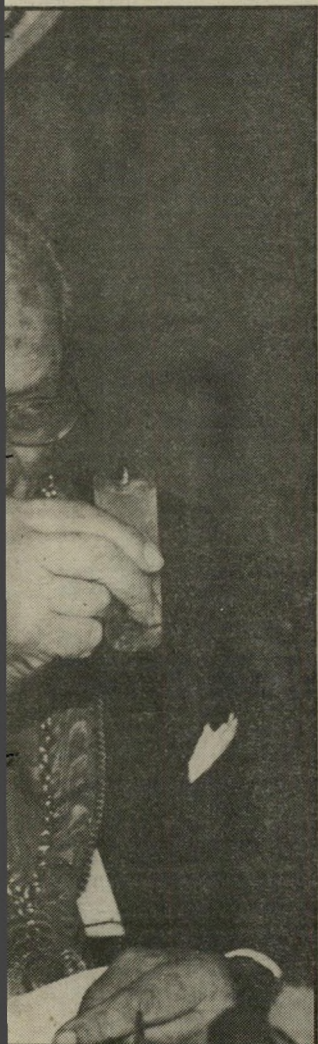
אריק סיני הזמר מגיע מדי יום שישי ללגום את הבירה האחרונה של השבוע. יחד עם חברתו הרקדנית, טלי. הם אוכלים את ארוחת היום השישי לעיני הציבור, בתל-אביב. מדי

אבירי הגריל אוכלים

הכוסות שבהן הוגש המשקה שכבו יממ במקרר. את המשקה יש לשתות קפוא כך אומרים המומחים. אחרי שעה הוגש בורשט רוסי ע שמנת, ופירושקי ממולאים בפטריות

הצילוי היה חצי רוסי וחצי צרפתי. אך כהתאם לשם המיסעדה רוסלקה, הת" חילה הארוחה במשקה רוסי. היתה זו וורקה תוצרת הארץ, שהוכנה מבעוד מועד ושכבה שעות רבות במקרר. גם

ארבע וחצי שעות ישבו אבירי הגריל מסכיב לשולחנות וטעמו אוכל. זה קרה השבוע במיסעדה תל-אביבית, המדרגת כאחת המיסעדות היוקרתיות. האוכל שהגישו לאבירים של הבשר

מורים בנין האביר הראש בשנות החמי במצריים. הארוחה עלתה 15.000 בתצלום: בנין מרים כוס וודקה בת

אלי מפר מנהל חברת-הנסיעות האוסטרית בארץ ויושב-ראש איגוד משרדי-הנסיעות בישראל. הוא חבר במיסדר אבירי הגריל כבר 10 שנים. הוא אוהב בידו כוסית וודקה וממנה ראשו לנגן הכינור, שניגן כל הערב, במשך ארבע שעות הסעודה. מוסיקה רוסית לכל באי המיסעדה רוסלקה. | בתצלום: בנין מרים כוס וודקה בת

מוניק הדוגמנית שותה את כוסית היין הלבן, האחרונה של השבוע. היא באה עם חברה וישיבה בשולחן הדוגמניות ומעצבי האופנה. בתי-הקפה של תל-אביב מלאים באדם בימי השישי. דיזנגוף נעשתה קטנה על האנשים, והם מחפשים מקומות חדשים, סגורים.

רפי יעקובסון מעצב האופנה התנגד לצילום. הוא מרגיש שהוא השמין קצת. אם זה נכון, זה קורה לו רק מנחת: הוא יצא בשבועות אלה עם דגמים מעוצבים, שהם מהיפים ביותר בארץ. הקהל פשוט ממלא את האולמות, לראות את הדגמים שלו.

סמדר קלצ'ינסקי שחקנית ודוגמנית-צילום, בתו של אנדרי קלצ'ינסקי, איש מרכז חרות. תשחק בסרט בתפקיד אחותו של ג'וליאנו מר. רוב הסרט יצולם בלילות בתל-אביב - כמעט שאין בו צילומי-יום. זהו תפקידה השני בקולנוע.

עדה טל היא מנהלת בר לפרנסתה, וזה גם התפקיד שתגלם בסרט. הרבה צילומים ייערכו בכל מיני בארים בתל-אביב, ורוב הצילומים יהיו צילומי-לילה. השחקנים חגגו את התחלת הצילומים בפיצות, בין ובבירה. למחרת התייצבו ליום הצילום הראשון.

שם לסרט

עדנה מזיא כתבה יחד עם גוטמן את התסריט לסרט חסר-השם. היא בתו של רפאל קוטלוביץ.

בסרט המתופפת הקטנה. בצד ימין: אביר, אחיו הצעיר של ג'וליאנו, הנוטה יותר לכיוון המוסיקה. בצד שמאל: ספרטקוס, האח הבכור, המגדיר את עצמו כאנרכיסט. ספרטקוס גר בלונדון, אבל שלושת האחים נולדו בחיפה.

תפקיד הראשי של עמוס גוטמן. לו הסרט השני מהשתתפותו

חני פרי הדוגמנית עזבה את ניו-יורק לטובת ישראל, אחרי שהייה של הרבה שנים שם. אחרי חודש בארץ היא כבר מלאה בהצעות-עבודה כדוגמנית צילום. היא נשענת על בובה המונחת במיסעדה תל-אביב הקטנה. הבובה הזו עוברת כל יום לשולחן אחר.

בסרט משחקים סמדר קלצ'ינסקי, שהיא גם דוגמנית-צילום ומפארת הרבה ירחוני אופנה ופוסטרים התלויים בתחנות אוטובוסים של דן. האח שלה בסרט הוא ג'וליאנו מר, הסטאר העולה של הקולנוע הישראלי. הוא קופץ מסרט לסרט ועכשיו הגיע לסרט הזה.

אם יש לכם שם לסרט החדש של עמוס גוטמן, אז תקפצו לאתר-הצילום מים ותגידו לו. השבוע הוא כבר התחיל לצלם את הסרט החדש שלו, המספר על יחסים בין אח ואחות. זהו סירטו השני של הבימאי. הסרט הקודם שלו עסק ביחסים בין הומוסקסואלים.

קופסה

הפטריות היו מקופסה, למרות שעכשיו זאת עונת הפטריות, ואפשר להשיג אותן בארץ בכל סופרמרקט. האם זה יאה שבמיסעדה יוקרתית לא יהיו פטריות טריות? ועוד באמצע העונה?

של מיסדר אבירי הגריל הקים את האגודה. הוא יליד עדן שבדרום תימן והתחנך על לאיש, כללה שלוש מנות עיקריות ויין. לט הארוחה. הוודקה היתה תוצרת הארץ.

פאטש'ים

Ein Pullover von Melisurhand? Welche der gleichen Luster ganz rasche geschichte werden werden stimmungsvoller verpackt - das kenne durch Sie: Modell 87 Gr. 38 + 42

Modell 87
Gr. 38 + 42

Hier sind die neuen Pullis **Die Natürlichen**

קל לביצוע סוודר בסריגת שתי וערב בכמה גוונים תואמים. פיסות צמר ארוכות ומחברים אותן בשתי וערב. סוודר מקורי ואופנתי.

הפרוות, למעט חום כהה. אפשר גם לשלב פיסות עור בין הפרוות או להסתפק רק בפיסות עור. לדוגמה, על סוודר אפור ניתן לשלב עורות בלבן, שחור ובורדו. על סוודר לבן — עורות בשחור, אפור ואדום. על סוודר אדום — שחור, לבן וצהוב.

אחרי הלבטים, הניסויים וההחלטה, המלאכה פשוטה. תופרים את הפרוות והעורות בתפר מכונה ביד, כמו כן בחלק הפנימי של החולצה או הסוודר. מצרפים חגורת עור תואמת, כובע ועיגילים, ומרגישים רעננות וחדשות.

אם נשארו פיסות עור, אפילו לא גדולות, גוזרים את העורות למרובעים, מרביקים את הפיסות אחת לשניה, בדבקי מגע, בסיגנון הטלאים. עד שנוצר רת חתיכת עור גדולה, שתשמש כחזית הבגד. סורגים גב לסוודר, מוסיפים שרוולים גדולים, רחבים ואופנתיים, מרביקים על חזית הבגד כמה פרוות והרי סוודר חדש.

ואם נשארו עוד פיסות עור מיר תמות, אפשר לעשות לפי אותו עיקרון של רבועים וטלאים. חגורת עור צרה או רחבה, כשמוסיפים לה אבזם גדול ומעניין, אותו רוכשים בחנות לצורכי תפירה.

לתחוב את הג'ינס במגף ★

מגפיים ארוכים שחורים, חומים, או בכל צבע אחר, שנימאסו, אפשר לשפץ גם כן, עלידי עיטור בפיסות עור. מתחילים מחלקו העליון של המגף כלפי מטה ומעטרים אותו בעורות ובפרוות לפי הטעם האישי והרי מגף חדש ושונה לחלוטין. ומן

אסתר גם אחרת. לא חייבים לקנות — אפשר גם לשפץ, לרענן, לשנות, ולחדש את הבגד בעזרת שתי ידיים, ראש חושב, רצון טוב ומיגוון רב של פאטנטים. למי אין בארון בגדים מן השנה שעברה או משנים קודמות, בגדים שהם עדיין טובים ושלא לובשים אותם?

נתחיל מהנושא החורפי המחמם ביותר, הסוודרים והסוטרטים, שנמ' אסו בגלל ציבעם, גיזרתם או המראה הכללי שלהם. אפשר, כמובן, לצבוע אותם ולשנות את הגוון. אפשר להוסיף עליהם פאייטים, פרחים, סרטים ותחרות למיניהן. ואפשר גם אחרת:

שלב א' — לצאת לציד עורות ופרוות. המלאכה קלה. לבקש יפה, בבית חרושת או בחנות לביגדי עור או פרוות, את השאריות. זה כראי, גם אם צריכים לשלם.

אחרי כך ממיינים את הפרוות והעורות לפי צבעים וגדלים. לוקחים את הסוודר, או הסוודרים, שאותם רוצים לרענן, מגיחים אותם על המיטה או על השולחן ומתחילים להתאים להם את הצבעים.

לסוודר בגוני החום יתאימו פרוות בגוני אדמה, פרוות לבנות ומנומרות. לסוודר שחור יתאימו כמעט כל סוגי

סוודר מוארך ההופך לשימלה. אם יש סוודר שנסרג ביד ורוצים לחדשו ולרעננו, אפשר להפכו לשימלה. עלידי כך שמתירים את אימרתו וממשיכים לסרוג עד מתחת לברך.

טלאים מחוברים רעיון של ליאת סידס (למעלה). סוודר מריבועי עורות מודבקים המשמשים כחזית. סריגת שרוולים וגב והוספת פיסות פרוות. דוגמה נוספת. משמאל.

לא חייבים לקנות. אפשר לשכנ, לרענן, לשנות, לגוון ולחדש את מה שיש בארון הבגדים

החצאית ותדמיתה שונתה ללא הכר. ומכיוון שעכשיו רואים את הרגליים — גרביים צבעוניים עבים ותואמים בצבע, מגפיים חצאיים או גבוהים — והרי מראה מושלם ואופי נתי, כמעט ללא הוצאה כספית.

וזה הפיתרון לחצאית יפה ואופנתית מבד משובח, אבל קצרה, שהמכפלת אינה מספיקה כדי להאריכה: קונים פיסת בד צמר, בצבע התואם את החצאית, חלק או משובץ. ואז קיימות שתי אפשרויות: הארכה כסיגנון הוואי לון או במראה השכבות. ואלון — מוסיפים פיסת בד ברוחב הרצוי, בתפירה מכווצת ביד או בכוננה. זה מתאים לחצאית צרה, מתרחבת או קלוש.

במראה השכבות מוסיפים את פיר סת'הבד מתחת לאימרת החצאית, בתפירה ישרה. וכדי שהתוספת לא תיראה כטלאי, דואגים לפיסת בד נוספת, בארי

הראוי לנעול אותו עם מיכנס ג'ינס תחוב בתוכו וכך לזכות במבטיהש" תאות ובמחמאות.

גם למגף קצר, באורך עד הקרסול, שרוצים להאריכו, יש פיתרון. מרבית קים עליו, מאיוור האימרת, פיסות עור כפולות, וכאשר מגיעים אל האורך הרצוי, מקפלים אותו קימעה וגם מצי" רו השני תיראה דוגמת עור יפה.

ברישול

★ על הכתפיים

ח צאית קלוש חסרת שימוש מבד טוב אפשר להפוך לאופנתית. עם סממן סקסי, בדרך הבאה: משתי פיסות בד רבועות או פיסות עור יוצרים שני כיסים, תופרים אותם בחזית החצאית, קונים שני אבזמים, רוכסים את אימרות החצאית משני הצדדים כלפי מעלה, לכיוון הכיס, וקושרים לאבזם.

לשנות ולהפוך לאופנתי וחדשני על-ידי תוספות של כמה שאריות פרוות או פיסות עור קטנות, שאותן ניתן לרכוש במיפעל או בחנות, זה בטוח לא יקר.

שיכים לסרוג עד מתחת לברך. באורך הרצוי. בתוספת חגורת עור רחבה, כך בע צמר או קסקט, נראים ספורטיביות, אופנתיות ומאוד מיוחדות.

ומשאריות צמר בכמה צבעים ניתן לסרוג סוודר מקורי. סייירים כמה רצוי עות'צמר, משלבים או כצורת שתי וערב ותופרים אותן זו לזו. שתי פיסות כאלה יהיו את חזית וגם הסוודר, וכל מה שצריך זה להוסיף שרוולים.

המסקנה: כל דבר אפשר להפוך לאופנתי, לרענן ולשנות. לשם כך רק דרושים קצת רצון, סבלנות ומודעות לחסכון.

רד של 120 סנטימטר לפחות וברוחב מינימאלי של 30 סנטימטר. יוצרים שאל מוארך, שבו עוטפים את החולצה, הסוודר או ה'אקט, כשמניחים את השאל סביב הכתפיים, או, ברישול, על הכתף.

★ קצת רצון וסבלנות

לבסוף — כיצד סורגים שמלה מסוודר ישן. תנאי הכרחי הוא שאותו סוודר יהיה סרוג ביד. קונים צמר תואם, פורמים את האימרה וממי

מדגימה סיגל פרידמן רייד, כל חולצה חלקה. סוודר, סוושטירט, חולצת עור ואפילו ז'אקט, אפשר

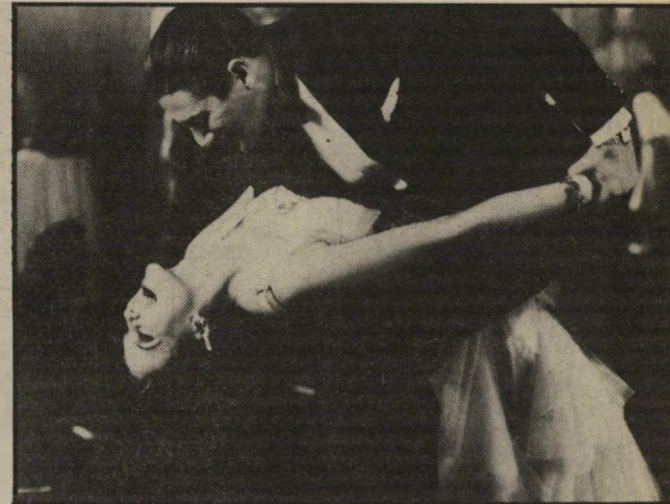
פירה מכווצת. מפיסת בד נוספת עושים צעיף, היכול לשמש גם כחגורת בד להדגשת המותניים. בתצלום משמאל: חצאית קלוש ארוכה, שהפכה לסקסית.

חצאית משוכפת חצאית קלוש ר- חבה, הקצרה מדי לאופנה הארוכה, בתוספת בד תואם: מאריכים בת-

„כותון קלוב“, השערוריה החמה ביותר בהוליווד, הוכתה אח „קליאופטרה“ ואת „האדומים“ לסרטים זולים

מילחמת הסנדקים

ריצ'ארד גיר בתפקיד דיקסי דוואיר, נגן חצוצרה ממוצא אירי, המציל את מעבדיו הגאנגסטר, דאץ' שולץ, וזוכה לקידום. הוא מסכן את עורו כשהוא מתאהב בנערת הבוס.

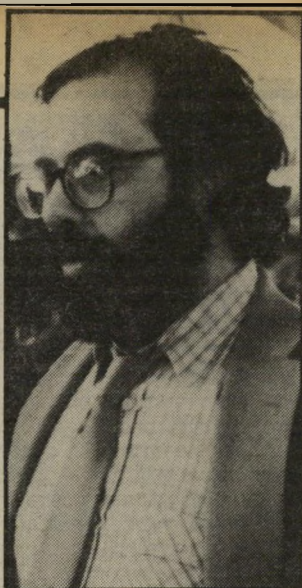
זה התחיל ב־1979. בוב אוואנס, מפיק קולנוע בעל עבר של שחקן, השואף לעתיד של בימאי, קנה זכויות להסרטי סיפורו של כותון קלוב. הוא ניסה לפתח משקיעים, בהבטיחו להם „אהבה, גנגסטרים ואלימות“, כתוב כי

דיאן ליין היפהפיה שכיכבה גם בנערי הכרך ובראמבל פיש של קופולה. מגלמת את החתיכה של הבוס. ורה סיסרו, שאהבתה האסורה לדיקסי דוואיר עשויה לעלות לה בחייה.

אוואנס הוא מפיק שמנסה לשמור על מעמדו כנסיך החלומות של הוליווד.

קופולה הבימאי המנסה ל־ החיות קאריירה צפוי לאוסקר או לאפוקליפסה.

וגאס. לשם כך הסכים חאשוגי לשלוח את המטוס הפרטי שלו, בואינג 727, לג'וריוק, כדי להביא לפגישה. ברגע האחרון עטה בוב אוואנס פוזה של פרימדונה, כדי להרשים את חאשוגי, וביטל את הפגישה.

הוא הודיע שהוא מוכן לטוס ל־ ווגאס רק אם המטוס יחזירו לג'וריוק באותו הלילה עצמו. חאשוגי הסכים. אבל גם אותו לא עשו באצבע. הוא שיחק אותה עד הסוף.

בדרך בחזרה מחאשוגי לג'וריוק, כש־2 מיליון דולר מיקרמה בכיסו, הגישה לו דיילת אישית חטובה שאמר פניה. היא החליפה את המדים לג'י ליוז'ה, ובלי הרבה חוכמות הציעה לו את עצמה. אוואנס התגונן: „הרגליים שלי רועדות...“

חאשוגי איש חכם, סיפרה מליסה פרופט. „הוא הגיש לי קאסטה ובה הקלטת הסצנות במטוס. תמורתן הבטיח לי אוואנס קרייט של עזרת הפקה.“

● **סיפור מס' 2, או — איך שיכנע אוואנס את קופולה:** „באותה השעה, כך סיפר קופולה, הייתי שקוע עד צוואר בחובות של יותר מ־20 מיליון דולר. הרביקו לי שם של גאון שנטרפה דעתו. ואז טילפן אליי אוואנס וסיפר לי שיש לו ילד חולה הזקוק לרופא. הבטחתי לו שאקריש שבוע לרפוי הילד.“

זה היה, כמובן, התסריט של כותון קלוב. שאוואנס היה תקוע איתו. קופולה, שראה בכך הזדמנות להרוויח חצי מיליון דולר, אמר שהתסריט בלתי־אפשרי וכתב גירסה משלו, שבה שילב את הרנסאנס של הארלם כי מיצעדי־מחאה למען זכויות האדם ובקטיע־קריאה מפי משוררים כרי שיים.

אחר־כך אוואנס הצהיר: „כולנו יתעבנו את התסריט. מי צריך שיעור (המשך בעמוד 34)“

פראנסיס פורד קופולה, ומפיק מפונק בן 53 בשם בוב אוואנס סיבכו בקלחתם את איל־הנפט הידוע עדנאן חאשוגי, את האחים רומאני, סוחר־פרי לבנור־ניים שהשתלטו על חלק נכבד מטרי־טוריות ההימורים הווהרות של לאס־וגאס, כמה בנקאים ממולחים ואפילו אחד ממנהלי חברת הכימיקלים יוניון קארבייד (האחראית להרעלת ההמור־נים כהור) ולהבדיל — ויליאם קנרי, סופר מכובד חתן פרס פוליצר.

להלן כמה דוגמות מיומנם האישי של כמה מנפגעי הסרט, שיוצא בהצגת כבודה בארצות־הברית, לכבוד חג המור־לד.

● **סיפור מס' 1, או — פרי שות מליסה פרופט, לשעבר מיס־קליפורניה:**

כותון קלוב — מה זה היה?

כותון קלוב היה מועדון הג'אז המפורסם ביותר בהארלם. ברחוב 142 פנת שדרת לנוכס, שפרח בין השנים 1923-35. וכונה „הקרבנל השחור“, על מישקל „הדרך הלבנה הגדולה“ — הלא היא ברודוויי. באומן אירוני ביותר, היה למועדון מיבנה זעני אכסלוסיבי. בעליו היו גאנגסטרים לבנים בלבד, שהעבדו מוסיקאים ושרתים שחורים. הלכותות שהורשו להיכנס היו לבנים בלבד, חוץ מכמה יוצאים מן הכלל בעלי עור שחור, שהיו קרובי המוסיקאים שהופיעו במקום או דמויות מובילות במאמיה השחורה.

לקוחותיו הלבנים של המועדון, שיכלו להרשות לעצמם לשלם דמי־כניסה בסך 2.50 דולר לאיש — הו־תועפות באותו זמן — נהנו לבוא בביגדי־ערב מיובאים, בדרך־כלל מאירופה, ונמנו עם העילית החברתית, בין אם בפוליטיקה או בעולם התחתון. במועדון זה התחילו את דרכם מלכי־הג'אז דיוק אלינגטון, קב קאלוואי, לינה הורן ואחרים.

היפהפיה, שחקנית מתחילה, סיפרה לאוואנס, הרעב למימון, על קשריה עם איל־הנשק האמריקאי־סעורי עדנאן חאשוגי. אוואנס התלהט והבטיח לה תפקיד בסרט.

היא סידרה לו פגישה עם המיל־יארדר, ונוכרת מאוחר יותר: „אוואנס היה צריך לפגוש את חאשוגי בלאס־

פיטורין כמעט בכל בוקר, כשהתש־לומים לא הגיעו; שלושה שותפים בהפקה לקו בהתקפילוב; אחד נרצח; ולפתות תריסר ממשתתפיו, כיניהם כמה מפיקים ידועי־שם, עזבו את ה־הסרטה בפאניקה, בהצהירם: „מעולם לא התנסינו בטרומה כזאת!“ כיצד קרה שבימאי מבריק, כמו

סנין ביד אלימות גוררת אלימות, קינאה ונקמה. אחד מאנשיו של המאפינור דאץ' שולץ מנסה לרצוח גאנגסטר יריב מכנופיה מתחרה באמצעות סנין. על גבי אחד משולחנות המועדון המפואר (בו צמחו והתפתחו נגני ג'ז גדולים ונוודעים).

בגרזן ביד אחת הסצינות האלימות ביותר של הסרט השערורייתי כותון קלוב מתרחשת על שולחן במיטבחו של המועדון. מאחורי הקלעים של עיסקי המוסיקה מסתתרים מאבקים רבים של פוליטיקאים ומאפינורים על רקע גיועני.

יומן החדשות מלאכית במיטה בוערת

**פארה פוסט בקאריירה מתחדשת
ומבקרית הסרטים בלונדון
בחרו ב"פאריס-טכסאס"**

● כולם זוכרים את ביקורה של פארה פוסט בזכות שווארש השקט והישראלי ושיחות הטלפון

כוכבת בהריון פוסט עם ראיין אוניל
פירסומת לשאמפו

הביקורת בשיתוף עם הבעל לשעבר, לי מייג'ורס. אף אחד לא זוכר אותה כשחקנית. רעמת השיער הבלונדית שלה מתקשרת רק עם פירסומת לשאמפו, ותו לא.

אבל נראה שהגברת עשתה צעדים רציניים בעת האחרונה. מי שהיתה המלאכית של צ'ארלי נטלה על עצמה תפקיד דראמטי, לא זוהר בכלל, בסרט טלוויזיה בשם המיטה הבוערת. שזיכה אותה ברמת צפיה גבוהה ביותר, אף שהקהל הופתע לגלותה כאשה מוכה, הנוקמת בבעלה, תוך שהיא מציתה את מיטתו.

וכאילו להוים את ההנחה שאכזבה מנישואין ומקאריירה בגילגול הראשון הפכה את הכוכבת לשחקנית קשוחה, מציגה פארה פוסט את הרינונה המתקרם לשחקן ראיין אוניל. לשחקן יש כבר שני ילדים מנישואין קודמים, טייטום (21) ופטריק (19). בעולם הקולנוע מתבררים אדם תהיה זו בת, יקראו לה "בתו של ראיין" (כשם הסרט).

● הביקורת האנגלית חילקה פרסה היוקרה תיים לסרטי 1983. היא בחרה בפאריס-טכסאס כסרט הטוב יותר, ובחארי דין סטנטון כשחקן הטוב ביותר.

תדריך

חובה לראות

תל-אביב: צרות בג'עדן, האחים בלז, כרמן, דנטון, העדר, פאריס-טכסאס, מאחורי הסורגים.

ירושלים: כרמן, מאחורי הסורגים; **חיפה:** מאחורי הסורגים;

תל-אביב

★★★ **צרות בג'עדן** (דקל, ארצות הברית) - ארנסט (גהות) או לא להיות) לוביץ טוען, שמבחינה סיגנונית זהו סרטו המושלם ביותר. ומאחר שנועד כבעל מגע'הקסם, כדאי להיווכח כמה מדובר, זוהי אחת המהפלות האלגנטיות, הפיזיות, המצחיקות והנקיות ביותר שנעשו אי פעם על הגד. כל דקה היא שנייה. ואם יש מוסר השכל, הרי גם זה מפוכח: את הגרמניקה אפשר לנצח כפזת ראש בריא, שותף שווה-כוח ושכר כצידו.

כל-כך מצחיק שבא לבכות

דני רוז האיש מברודוויי (שחקן, תל-אביב, ארצות-הברית, מוצג גם בכפיה ירושלים) - אחרי ניתוח אינטלקטואלי ורציונאלי מזהיר

של וודי אלן את עצמו. את החברה ואת מושגי-היסוד של מציאות, דימיון וטישטוש הגבולות ביניהם בזליג הגיע תור הגל הקל. שהוא למעשה הקשה ביותר - אותם מושגים עומדים הפעם במבחן על דרך הרגש. ללא התייחסות והסבך האינטימלי שלקטואלי, ובפשטות שאין דוגמתה. מי שמחד או השתעמם בזליג מי שעיף ממנו מבריק של אינטלקטואל יהודי והיפוכונדר, ירווה רוב נחת מדני רוז.

בדני רוז מספר וודי אלן סיפור פשוט ונוגע ללב על ממסידן - שלומיאל טיפוס. הוא עושה זאת בדרך בה הפך דיימון ראניון את המיסבאה של מינדי למקום מרתק. ומכיוון שלא דני רוז הוא המספר, כי אם "החברים מספרים על דני רוז". אפשר גם לצחוק מכל מה שקורה לו. שהוא בעצם עצוב מאוד. דני רוז הוא האמרגן שנותן את חיון למען הצלחת אמניו. בין אם זה עיוור המנגן על כסילומון או גברת מתבגרת המנגנת על כוסות. ואלה, כדרך האמנים, עולים אל גוויתו, וברגע שרק מוריק הדשא אצל השכן - או כן לפחות נדמה להם - הם מורשים כנפיים ועפים ממנו. עיסקיהששועים הם המרתקים ביותר והאכזריים ביותר, ומי שיש לו קצת נשמה יישאר לעד מאחור. עם המיקרים הסוציאליים של הענף, כמו דני רוז.

ניקאפולו פורטה - מחווה למי שלא הצליח

המגיש מדי חג הודיה תרגול-הודו קמא לאמנים שבטיפולו. המשל העגום הזה מסופר בלשון עבר. עם הפיאנז ועם הרבה אהבה לכל מי שכמעט הצליח בעיסקיה-הידור. אבל גם אם לא הצליח לצמרת - אינו יכול אחרת. עם צילום מרתק של גורדון (זליג) ויליס. עם תגלית עולגלה. המהווה מחווה לכל מי שלא הצליח להיות דין מארטין. בשם ניקאפולו פורטה. ועם תגלית-חוזרת ומפתיעה בשם מיה מארו.

אינטליגנציה מלאכותית

חלום אלקטרוני (אסתר, תל-אביב, בריטניה-ארצות-הברית) - צילום של סטאנלי קובריק רובץ בכל רובו על הסרט הזה, ואינו מניח

לצופה אף רגע אחד של הנאה. כי נדמה שהצאצא של האל 9000, המחשב העצמאי שנטל יוזמה באודיסאה בחלל השתטה לגמרי בסרט הזה, וכל מה שיש לו בראש זה להתאהב בנערה. אהבה שכמובן אינה יכולה לבוא לידי מימוש. בשל בעיות פסיכולוגיות מסויימות.

אם על גבי הנייר יתכן שיש לעלילה כזאת גללים, הרי המימוש על הבד הוא קלוש למדי. כי כל מי שמדבר היום אל מחשב, יודע כבר שבישרונו הגדול של הכלי הזה מתבטא בהפעלת ההיגיון. המחשב בסרט הזה לא גילה עדיין מה הן תכונותיו האמיתיות, הוא מתנהג בקפריזיות של פרימדונה מפונקת, משתולל ומשתעשע מעל ומעבר לגבולות היכולת שיש היום למחשב. שלא לדבר על עצם העובדה שהגיבור הזה הוא בסך הכל מחשב בתי צנוע, ולא מי יודע איזה מוח ענק המפעיל מישחקי-מלחמה.

מה הפלא שאדוניו הצעירים של הדבר הזה נמצא במצב מתמיד של מבוכה. מה עוד שלא ברור כל-כך מדוע הוא מתעקש שלא לספר לידידתו המיועדת שיש בביתו מחשב! אולי אינו עושה זאת משום שזה היה פשוט מבטל את התירוץ היחידי שיש לעלילה להמשיך הלאה.

לני פו-דולן - מצב מתמיד של מבוכה

למען האמת. סרטים מן הסוג הזה היו פעם המומחיות של אולפני דיסני, אלא שהם היו מקפידים קצת יותר בענייני הסבירות של הסיפור. הנחמה. לכל מי שמתקשה לבלוע את כל הלוקשים כאן, זה צרור פיומונים מפי להקות-צמרת נוסח מועדון התרבות. מה הפלא! הבימאי סטיב בארון עשה עבורם כל-כך הרבה סירטוני וידיאו, שהם היו חייבים להחזיר לו טובה תחת טובה.

סופר- מנוריס

מיבצע בעורף האויב (תל-אביב, ארצות-הברית) - הדרך היחידה לתאר סרט זה היא לומר שזה "סרט של צ'אק נוריס".

כלומר, סיפור שעיקרו הסופרמן החדש של "סרטי הבית האמריקאים". עלילה שכל מה שיש בה תפור כדי לאפשר לו מכסימום של פעילות במינימום של זמן.

הפעם יוצא המומחה העילאי לקרבות-מגע לא רק נגד פושעים, כנופיות וסתם עבריינים, אלא נגד צבא שלם, צבא ווייט-נאם, אשר עדיין מחזיק בידיו שבויים אמריקאים, למרות כל ההכחות הרשמיות. נוריס - הלובר הפעם מדי קולונל אשר מסרב להשלים עם העובדה שהמלחמה בדרום-מזרחית אסיה הסתיימה. לפחות במה שנוגע למעורבות האמריקאית. שלא כדרכו. נעזר נוריס הפעם לא רק בידי המחסלות, אלא

גם בכל מיני כלי-נשק, שאותם הוא מפעיל ביעילות רבה. מפוצץ לחבטה, מפגז ליריה, הולך כוחו ומתעצם, ואין מי שיוכל לו. אילו היו לצבא ארצות-הברית עוד שניים כאלה, חומיני לא היה נשרד אפילו יום אחד, ואפילו ברית-המועצות היתה יכולה להכריז על כניעה.

במילים אחרות, זהו סרט שאסור להתייחס אליו ברצינות. יש בו פעילות, וכשזו מסתיימת היא מתחילה מחדש. וחוזר חלילה. אין צורך בתסריט. יש אפקטים מיוחדים ואלה דחוי סים זה ליד זה.

צ'אק נוריס - להרים את המוראל של האומה

בעידן רגן אין פלא שסרטים מן הסוג הזה זוכים בהצלחה כבירה. צריך שיהיו אמריקאים חזקים, בלתי-מונחים, כדי להרים את המוראל של האומה. אם לא במציאות, לפחות בקולנוע. לצורך האשליה הזו שיתפו פעולה כמה ישראלים - מנחם גולן, יורם גלובוס, אבי קליינברגר וגדי אמיר (השניים האחרונים עבדו על ההפקה-בכוח). מי יציל את אמריקה, אם לא הישראלים!

מדוע ברחת שרון?

„התולעים כירסמו בחי“, טוען הבימאי אבי נשר, המספר לרחל המרחלת על הרומן המיוחד במינו שהיה לו עם שרון הראל, שנאמר בצורה דרמאטית

דרינג. דרינג. את הבימאי אבי נשר, בבקשה.
„מרב“,
נודע לי שלשרון הראל, ידירתך לשעבר, יש חבר חדש בניו יורק. „יכול להיות, אני פשוט לא יודע. מה שאני יודע זה שהיא עובדת על סרט ומפיקה אותו.“
מה קרה ביניכם?

„מה שקרה בינינו זה עצוב. אין לזה שום קשר לבחורה אחרת. מעולם לא אהבתי בחורה חוץ משרון. היו לי אחרות, אבל זאת לא היתה הפואנטה. אנשים ריבירו על רומן שלי עם חלי גולדנברג. אמנם היו לי איתה יחסי קירבה, אבל הם לא איימו על חיי עם שרון.“

„מאז שנפרדנו עברה שנה. היו לי בחורות אחרות, אבל בלי אהבה. מה שנשאר זה סיפור כמו מהקולנוע. עם הרבה כאב בין שני הצדדים, כשכולם פגועים, פצועים ונעלבים.“
אתה באמת נשמע עצוב ופגוע. מה דעתך שניפגש?

„אני לא יודע מה קרה לי, ולמה אמרתי את מה שאמרתי דווקא לך. אבל לא איכפת לי להיפגש.“

הגעתי לדירתו של אבי, ברחוב עמוס בתל-אביב. דירה צנועה, שכורה. מקושטת בכרזות של סרטים, כשהי בולטת ביניהן היא כרזה לסרט קז

שרון בבית. לא ידעתי שהיא עשירה!

שרון ואבי בהצגת הבכורה בניו יורק חתונה - לא לעניין

עוד פחות. ברחתי לסרטים ולספרים.

בחורה יושבת על המדרגות

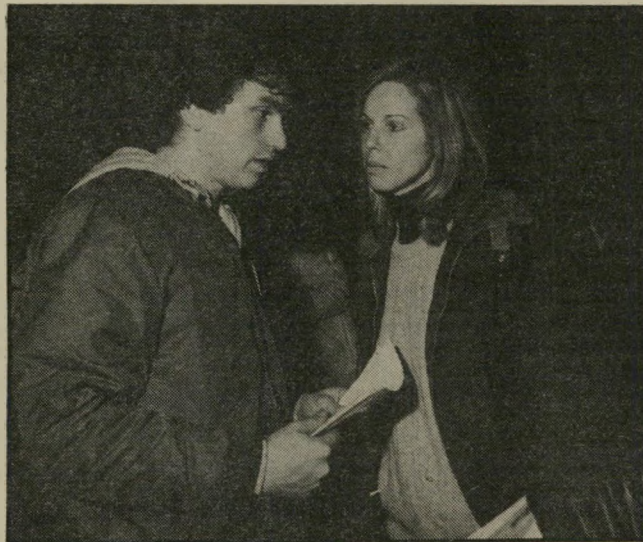
דרינג. דרינג. חל עוד כשלאו לי 11. אבי התנדב לשליחות, למרות שהוא מאוד הצליח, מאז שהוא הועף ממפא"י ופתח עסק לייצוא כלכלי בארץ והיתה רווחה בבית. הוא יצא בשליחות לאמריקה, כדי להקים שם שרות-לעם של יהודים. הרעיון היה שצעירים יתנדבו לעלות לשנה ולשרת את המדינה.

גרנו בניו יורק. הייתי הולך ורואה סרטים במשך שעות. 30 סרטים בשבוע. זה היה בתחילת שנות ה-60. מאחר שאני שונא להיות בינוני, הפיסקתי לנגן בגיטרה. התחלתי להתאמן בכדורסל. הגובה עור — 187 — והתאמנתי ימים שלמים. הייתי חזק פיסית.

היו הרבה חתיכות בתיכון הא-מריקאי. החיים היו טובים. התחלתי לכתוב סיפורים קצרים שהתפרסמו. התקבלתי לקולג' של קולומביה. קיי בלתי רחיה מהצבא בארץ, כי אבי היה עובד-מדינה. אבל התחלתי להגיש שאני ממחר מדי, וכותב על ריק. הרגשתי שאני לא יודע מספיק על החיים, חוץ מאשר על תרבות. החלטתי, למגינת ליבם של הוריי, שאני חוזר לארץ לשרת בצבא. שירתי שנה באחת הסידורות, ואחרי-כך הייתי קצין במודיעין.

אני טיפוס לא סנטימנטלי, ולא אוהב להפגין רגשות. אני משתעמם נורא מהר, ורואה בבנינויות שיעמם. העלבון הכייקשה בשבילי זה שיאמרו שאני משעמם.

באותה שנה שבה חזרנו לארץ, כשאני מונה כסגן-נשיא אוניברסיטת חיפה, התחילה שרון ללמוד בניו יורק באותה הכיתה שאני למדתי בה. אחרי שנה אבי השתעמם באוניברסיטה,

שרון ואבי בהסרטה רומנים עם שחקניות

אריה נשר, הוא כלכלן וסוציולוג, אדם בעל ריעות מתקדמות מומנו. הוא היה מבני-טיפוחיו של רויד בוגוריון, שהיה עז לטעון בכינוס של מפא"י שאי-אף שר לפתור את בעיות המחר באמצעות כלי-האיתמול. גולדה נוכחה בכינוס, וראגה שהוא ישלם את המחיר. הוא עף ממפא"י והוחרם. האמא, לילי נשר, רר סיה יפה מאוד, היתה מוכירתו של זלמן ארן. חברה בחוג של אינטלקטואלים רוסיים.

הייתי הכי-ביישן בשכונה. לא מדבר. ילד ספורטיבי. תלמיד טוב. ילד מתפקד, אבל מאוד סגור. עם כללים של עצמו. יום אחד התבקשתי לקרוא בקול רם חיבור מהמחברת. קראתי עד שכל הכיתה התחילה לצחוק. התגלגל שקראתי מדף ריק. המורים לא הרשימו אותי. המציאות היתה מרשימה

בלנקה. ממולו ממוסגר במיסגרת, פרוטט של הבימאי אלפרד היצ'קוק. שולחן-עבודה גדול ופשוט. מערכת סטריאו משוכללת, עשרות קסטות וכדורסל. אבי נוהג לכדרר בו תוך כדי שיחה.

סיפור אבי נשר:

לפני שנתיים הגעתי לאיטליה כדי לביים את הסרט שי (היא). כשהי געתי, לא האמינו שאני הבימאי. שם הבימאים הם בני 50, לבושים בהידור, בעלי כרס וזקן. ואילו אני בן 31, לא יושב בכת-יקפה. לא מגדל זקן. לא כרס. לא מתחבר עם האנשים הנכונים. לא מתעסק בדברים נאותים. אין לי חברים עיתונאים ואין לי תרמית אי-שית שאני מפתח.

כי מי אני? נולדתי ברמת-גן ולמי רתי בבית-הספר המתמיד. אבי, ר"ר

וחזרנו לניו יורק, ושרון בדיוק חזרה לארץ. היא שמעה על בחור ישראלי ואני שמעתי עליה, כך שהאחד ידע על השני תקופה ארוכה לפני שהיכרנו זה את זה. היא שירתה בצבא בדיוק באותו מקום שבו שירתתי אני, ועזבה שבועיים לפני שאני באתי. זה היה כאילו משהו הכין את ה"בקרוב" לסרט.

אז פרצה מלחמת יום הכיפורים. הייתי מתוסכל על שמונתי לתפקיד כמטה, והתנדבתי לתפקיד של סויר שטח בסיני.

ישבתי בכניין המטכ"ל וחייכתי לפקודות. על המדרגות ישבה בחורה בעלת שיער חום. היא כצאה חן בעיניי, אבל אני לא מתחיל עם בחורות. התחלתי להסתובב, לעלות ולרדת. התחלנו לדבר זה עם זה.

על מה? על מנהיגות המפלגה הקומוניסטית הסינית. וזה בזמן של קרבות, כשבחורים נהרגים.

התברר שהיא למדה באוניברסיטה פילוסופיה סינית, ואני למדתי על תורת הלחימה שלהם. דיברנו ודיברנו, ופיתאום פלטה מילה אנגלית. כשהתברר לי מה שמה, הייתי בשוק מוחלט, גם היא. ידעתי שיש לה חבר. ככלל, מה שקשור לחיזורים — קשה לי. אז נפרדנו. היתה מלחמה. נשארתי בי חיים. עשיתי בצבא סרטים. גמרתי את הצבא וחזרתי לניו יורק. התחלתי ללמוד באוניברסיטה.

עברו שנתיים. היכרתי בחורה אמריקאית יפה מאוד. גרתי אצלה. שוב חזרה הבינוניות לחיי. השתעממתי נורא.

פיתאום צילצל הטלפון. דיברה בחורה, שאמרה: "אני לא יודעת אם אתה זוכר אותי, אבל אני שרון הראל." (המשך בעמוד 38)

שרון ויוסי הראל (בהצגת בכורה בניו יורק)
כל ההשקעה הוחזרה

שרון על שפת הירקון
היינו עושים את הדברים המשוועים ביותר!

מילחמת הסנדקים

(המשך מעמוד 30)

בהיטוריה? מי ישלם כרי לראות אותו?

גם האחים דומאני התחלחלו מן התסריט של קופולה וסגרו את הברו. משקיע ערבי אחר, שכטה בשמו של מאריו פוזו כשותף לתסריט וראה שלהרס, יצא מן העסק, יחד עם עשרה מיליון הרולרים שהבטיח.

● סיפור מס' 3, או — כיצד נעלם ונרצח ג'ק רדין:

גם בסיפור זה מעורבת גברת, אחת בשם קארן גודמן, אך ששמה האמיתי הוא אילן ג'ייקובס, ושהקאריירה שלה, אליאב דמיטרט מיאמי, קשורה בדרך שיירות-הקוקאין מקולומביה ללוס אנג'לס.

אחד משותפיה של גודמן ג'ייקובס, מפיק וודוויל צולע בשם ג'ק רדין, אמור היה לקשר בין אוואנס ובין בנקאי בשם חוזה אלגריה, שניהן לצורך המיקרה כבאיכוח של ממשלת פורטרריו. הממשלה מעוניינת ל"השקיע" טען רדין בשם אלגריה.

העיסקה נחתמה. לפיה היו אוואנס ורדין שותפים ב-45 אחוזים כל אחד, בהפקה, ולאגריה הובטחו עשרה אחוזים. עיסקה מזוהה זו לא מומשה מעולם. מן הסיבה הפשוטה: כמה שבועות אחרי החתימה נמצאה גופתו של ג'ק רדין בקניון, 30 קילומטרים מלוס אנג'לס.

● סיפור מס' 4, או — איך מצליחים לבזבז 250 אלף דולר ליום צילום אחד:

ויליאם קנרי, הסופר, וקופולה ערכו "תיקונים" בתסריט. שעה ששש מאות אנשי צוות בנו את הסט, עיבדו מוסיקה ותירגלו רקדנים. כל השחקנים כבר הופיעו לעבודה מדי יום ביומו, כולל הכוכב ריצ'ארד גיר, המופיע כנגן חצוצרה ממוצא איירי, אך ידיהם ריקות מתעסקה.

סיפר קנרי: "עברנו 15-16 שעות ביום. את המתח אפשר היה להתיר בסכין. בכל בוקר הופיע ריצ'ארד גיר על הסט ושאל אם עוד לא פיטרו את כולם. ביום שבו התחילו הצילומים היו בידי תריסר תסריטים אפשריים. עם עוד חמישה רדיוויים. קופולה ערך ניתוחים קוסמטיים בתסריטים. הוא העביר את השיא מן הגלגל החמישי לשני, וכך נשאר לו חור בגלגל הד שלישי. הוא הסתבר כל-כך, שאני כתבתי ביומני: אם ההשתלה החדשה של המעמד הזה בתסריט תיקלט כהצלחה, יהיה זה נס שיעיד על גאוניות".

● סיפור מס' 5, או — גם יוליסס עבר כאן:

בשלב זה קופולה ואוואנס לא דיברו זה עם זה. לאוואנס אסור היה לדרוך על הסט, אבל הוא שיל לקופולה הוראות בשלט-רחוק מביתו בלוס אנג'לס, וקרפולה בו לו מעומק ליבו.

סיפר קנרי: "קופולה המשיך להמציא מעמדים חדשים. ברגע מסויים התחשק לו לחזק את הקשר האירי, והוא זרק לידיו של עוזרו, טוני דינג'האם, עותק של יוליסס מאת ג'יימס ג'ויס ואמר: תמצא לי משהו! העוזר דיפדף ועצר בעמוד 67. הוא מצא שם פיומן ששר ליאופולד בלום, גיבור יוליסס, בחשבו על כתיבה. הן נערות החוף היפהפיות האלה.

בכותן קלוב אין חוף. לכן הלכתי וכתבתי סצנה חדשה, שבה מגן ריצ'ארד גיר בחתונה אירית את השיד הנ"ל. יופי. מצאנו פיתרון להכניס את הסצנה בצורה אינטגרלית. קופולה החליט שאני אשחק את השושבין, כי יש בי משהו אירי. הסכמתי.

למחרת תיקן קופולה את התסריט. לא רק שאני נפלתי החוצה — גם ג'יימס ג'ויס יצא. תודה לאל — ריצ'ארד גיר נשאר."

וזה עוד לא הכל. אחרי שקופולה טס ללונדון, לאות-מחאה, הסכים אוואנס בחירוק-שיניים לפיתרון של 18 אנשי-הפקה, שלדיברי הבימאי ניסו להכניס שילו. הסיכסוך עבר לכיתה-המישפט, שם ניתנה לקופולה שליטה אמנותית מלאה, בתנאי שירשה לאוואנס לראות את המוצר המוגמר בהקרנה מוקדמת. תגובתו של קופולה: "אני אפילו לא אגלה לו מתי והיכן זו תיערך. הוא ישלם אצלי כרי לראות את הסרט".

לילד הזה צריך לתת סטירה."

צריך להזמין את ההורים שלו."

אמר אבשלום קור. "איראפטר להבין על מה הוא מדבר", אמרה בלה אלמגו. "צריך להזיק עם הדימיון של הילד הזה", אמר נתן דטנר.

הילד הזה, שעליו דיברו חברי הצוות והמנחה של שעשועון-הטל-וויזיה איזה קטע, הוא אריאל בר כן

מה זה בוהמה? ששני אנשים קונים בהמה!"

ה"ילד חמוד, בעל דימיון עשיר, העונה תשובות מוזרות, לא כל-כך לעניין, ומבלבל את חברי הצוות. לכן הוא תמיד ראשון המשיבים ועושה חיים קשים לטימור, קור, אלמגו וכל השאר.

יאיר גרבו, מבקר הטלוויזיה של על המישמר, כתב בשבוע שעבר: "בשבועות האחרונים הולך ומתגבש מועדון מעריצי ואהבי אריאל הקטן, או כפי שאנחנו מכנים אותו בבית הילד הראשון. הילד, חביבהקהל, משגע את כל חברי הצוות ומרתק את הצופים בחינניותו ובדימיונו השופע. אחרי הפצרות מרובות מצד בני מישפחתי המהופנטים, הצטרפתי גם אני למועדון אהדי אריאל."

הילד הראשון הוא ילדו השני של השחקן והזמר שמעון בר המנוח, שנפטר לפני שנה וחצי, ואשתו שוש, עורכת סרטים במיקצועה. יש לו עיניים חומות גדולות, תסרוקת פוני ומכנה גוף דק וארוך. הוא לומד בכיתה ג', בבית-ספר במרחק צעדים אחדים מביתו בצפון תל-אביב.

עד עתה היו לו שני ימי-צילומים, שבהם הגדיר בדרכו המיוחדת עשרות מילים וביטויים, כשהוא יושב על הספה הצהובה בחדרו. עם הדובי והכלב המלאכותיים לצידו, כרית ציבעונית ברקע ועל הקיר פוסטר שרק כשליש ממנו נראה בטלוויזיה, האומר "מיל חמה היא דבר לא בריא לילדים ולי צורים חיים אחרים."

המילים הראשונות של אריאל אחרי יום-הצילומים הראשון היו — עכשיו אני עושה מה שאבא עשה."

כאשר מבקשים מאריאל לספר על התוכנית, הוא מתחיל בפיוזר מחמאות לכל עבר. "יש לי משהו להגיד על איתי קרן (הילד הרביעי והאחרון, העונה תמיד קצר ולעניין), שהוא חכם ונבון וילד נחמד, ואיה וענת, שתייהן מסכירות מאוד יפה, ואיציק קול (המפיק), הוא מאוד נוח ונחמד וגם יש לו הרבה סבלנות וגם נתן דטנר נחמד והוא מאוד אוהב ילדים וגם איציק קול אוהב ילדים."

זה יתפרסם בכל העולם? אה, רק בארץ? אז אני אהיה מפורסם בכל הארץ! תכתבי כל מה שאני אומר בלי להפסיד מילה אחת. שמחתי וגם קצת התרגשתי בהתחלה כשקראו לי. היררתני אם אני אוהב טוב. קודם כל נתנו לי קצת לחשוב.

היה קשה בהתחלה אבל אחרי זה התגברתי ועניתי על כל שאלה. זה היה באולפני ג'מ. מה שאני אומר, הכל אני

מיהו אריאל בר, הילד המשגע את הארץ בתוכנית הטלוויזיה "איזה קטע?"

לוויזיה. אומרים אני אהיה יותר טוב ממך אם אהיה בטלוויזיה, אבל זה לא יעזור להם. בת אחת אמרה שאני מסכיר יפה. יש לי חברה, קוראים לה שיר. אמא שלה זמרת, חני ליכנת. היא חברה גם של צחי ועוד כמה בנים. "היתה לי חברה, פזית, אבל אני כבר לא חבר שלה. אני לא אוהב אף אחת, רק את החברות שלי, הבנים. ליכנת, המורה, אמרה לי: אני שמחה שראיתי אותך בטלוויזיה." אני תלמיד טוב.

מה זה משא-ומתן? שאריאל שרון דוחה ודוחה ודוחה!"

אוהב תורה, עברית, חשבון, מלאכה, טבע והתעמלות, רק שהמורה להת-עמלות לפעמים מרגיזה, תמיד מוציאה אותי החוצה. היום זה קרה בגלל פזית והילה, שכל הזמן הפריעו לי. אני אוהב ללכת לבית-ספר."

הוא נעשה מפורסם, אנשים מזהים אותו ברחוב. "אומרים הנה הילד מהטלוויזיה" מספר אריאל, "זה קצת מרגיז אותי, זה לא נעים."

שוש: "מבוגרים וילדים עוצרים אותנו ברחוב ואומרים: סלח לי ילד, זה לא אתה מהטלוויזיה?" בקופת-חולים זיהו אותו והוא קיבל במתנה מזרק גדול."

אריאל, על עצמו: "באמצע השיר עוררית אני משחק לפעמים. אני חולם שאני גיבור, קם מהכיסא ועושה תנועות של גיבור. אני חולם להיות סופרמן וספידרמן וגם סטיב אוסטיין וטרון ושימשון הגיבור ופופאיי. רק שאני לא אהיה אשת-חיל."

כשיהיה גדול: "אני רוצה להיות שחקן וזמר ומופיע בסרטים כמו אבא שלי. בגלל שאבא היה. אני יודע לעשות חיקויים של כל החיות, סוס ואפילו ברבור ומכוניות ואת המורה. ואם לא, אז מהגרם."

"אני מתעניין בחלל החיצון, כי ממנו באים יצורים כמו אייטי, ובאסטי-רונאוטים, בחלליות ובירת. אני מת-עניין לראות את הירח אם הוא עגול או חצי כננה. אני חולם להגיע לחלל החיצון ולירח, אבל בגלל כוח-המשיכה זה קשה מאוד. כוח-המשיכה זה, נגיד, אם אני קופץ, או הוא מחזיר אותי לאדמה. הוא לא בחלל החיצון, הוא בשמיים. אבל אסטרונאוטים יכולים ללכת בחלל, יש להם חליפה. הולכים

על התגובות בבית-הספר: "אמרו לי איך אתה מסכיר לא טוב. אמרתי: כאי-לו שאתם יודעים. תצטלמו אתם לתוכ-נית ואני גם אלעג לכם ככה. הם סתם מקנאים בי. הם גם רוצים להיות כטי-

מציא לבר. אני חושב הרבה לפני שאני מדבר. "אני אוהב להצטלם. מה, הצלם יצלם אותי? ואני אראה את העיתון עכשיו?" מגיב אריאל, לכבוד הכתבה.

"הילד המשגע את הארץ"

בחלל בלי בעיות וקוראים ספר קופי-קו. אני אוהב גם לקרוא קופיקו ואוליבר טוויסט ואחד מהפיה ואלדין ומנורת הקסמים ועלי כבא והאגדות היפות בעולם."

עיסוקים אחרי בית-ספר: "אני אוהב ספורט, כדורגל ולשחות בכריכה ולצלול ולמצוא כל מיני דברים מתחת למים."

"אני חולה-טלוויזיה. מותר לי לראות עד 9. אחרי-החריים אני רואה קיפי ורחוב סומסום ורגע ודודלי."

"התוכנית שאני הכי אוהב זה איזה קטע. אני רואה וצוחק. אני שמח וצוהל ונופל על הראש."

על אבא: "הוא היה שחקן, שיחק טוב. נולד ברומניה בתקופת היטלר. נסע לישראל באונייה. הוא אהב אותי נורא. הוא היה מאוד חכם. היה מתרגם.

מורכב מרצונות כמוסים וחוויות שעור
ברות עליו, ואת כל זה הוא משלב
בתשובות שלו.

דרך ארץ: "נגיד שמישהו רוצה
להסתלק מאיזשהו מקום, אז איש אחד
אומר לו לאו אתה הולך, כמו שמישהו
נוסע לאמריקה." מועצת הביטחון:
"עושים אסיפה כזאת, או בממשלה או
במישרד, על כסף. לפעמים מרוויחים
ולפעמים לא, ויש שר אחד שהוא מסדר
עניינים. הוא בטוח על משהו."

כסף - לא

סימפטיה - כן

אילו שוש היתה חברה בצוות,
האם היתה קולטת טוב יותר מן
האחרים למה בנה מתכוון? "בלי ספק
שהיה לי קל יותר, כי אני יודעת איך
הראש שלו עובד, אבל לא הייתי

גם אני רוצה להיות מתרגם. זה מאוד
חשוב, ככה אתה יודע יותר שפות. הוא
היה עם תלילים והוא דומה לי."

על אמא: "לפעמים היא כועסת,
אבל זה לא נורא, כי אני מרגיש אותה.
היא נולדה בצ'כיה ושכחה את הצ'כית,
רק כמה מילים. היא נחמדה ויפה
ונבונה וחכמה. היא אהבה את שימעון
מאוד מאוד."

על אחותו בת ה-19, דפנה: "היא
קצת רגזנית על אמא ועללי, אבל היא
די נחמדה. יש לה שיער ארוך, יש לה
ידידים רבים והיא עושה דיאטה. לא
דוגמנית, אסתטית קצת."

"אמא שלי

היא עקרב!"

השאלה הכי קשה ששאלו אותו
התוכנית, הוא אומר, היתה מה זה

בהתאם. אריאל קורא הרבה, לפחות שני ספרים
בשבוע, ויותר מהכל הוא אוהב אגדות וסיפורים על
חיות. "וידאו לא נכנס הביתה" אומרת אמו. שוש.

השולחנות בכיתתו של אריאל לא מ'
סודרים תמיד בטורים. לפעמים היל'
דיים מתחלקים לקבוצות עבודה, והשולחנות -

אחרים". לידו, הדובי והכלב שלו. "אני ישן איתם
בלילה" הוא מספר. כאשר צולם בחדרו, הוא הצחיק
את המפיק והצלם, עד שנאלצו לעשות הפסקה.

המילחמה מזיקה הפוסטר התלוי מ'
על מיטתו של א'
ריאל אומר "המילחמה מזיקה לילדים ולצורות חיים

עם אבא ז"ל אריאל בן ה-4 בתמונה האחרונה שבה צולם
עם אביו, השחקן-זמר שימעון בר. אל תגידו
שצריך להזמין את ההורים של הילד הזה. ביקשה אמו. הילד רגיש."

קולטת כל דבר. מאריאל זה מאוד
קשה.

"ידי מנוסי, למשל, רשם כל מה
שהילד אמר, והצליח עם התריפות
והמחשבה המהירה שלו באחת הת'
שובות - מיגדל-שן - כשאחריים לא
הצליחו. ציפי שביט היתה הפתעה
לרבים וגם לי. יש לה הרבה ניסיון עם
ילדים והיא פשוט נכנסה לעולם
ולדימונים."

עושים ניסיון קטן. לוחשים לאריאל
באותו "מחלת-נפש" והוא מסביר: "כל

מדינתיים, והכייקלה - מה זה
אינפלציה, כי כל אחד יודע את זה,
שערר הכסף ויורד."

הוא מוכן, בשימחה רבה, להסביר
מילים ומושגים, גם כשלא מצלמים
אותו לאיזה קטע. למשל, פרשת
השבוע: "זה בחדשות. עוברים ימים.
כמו בתורה - וישב יעקב." גלגל
המזלות: "סרטן, וככה זה הולך
ומתגלגל כמו שמצילים מישור. כים.
זורקים עליו משהו עגול עד שעובר
סרטן. אמא שלי היא עקרב. זאת'
אומרת היא לא החיה עקרב. זה לא
עוצר, רק בחורש אחד אולי."

סובסידיה: "זה בממשלה שרבים על
כסף, שרוצים לקבל השקעה." בזהמה:
"ששני אנשים קונים בהמה. או שמגני'
נים על תוף." שמורת טבע: "שחוקרים
שומרים על צמחים בארץ, מדי פעם על
חיות, אבל כעיקר צמחים ועצים
וסביונים. שומרים שלא יהיה ליכלוך."
יפה נפש: "שכונת משהו מסתדר, כמו
שאתה מסדר בלגן בחדר." משא ומתן:
"בממשלה שאריאל שרון רוצה רברים
של שביתות, רוחה ורוחה." צירוף
מיקרים: "זה יכול לפעמים לקרות
בממשלה. הם מצרפים את כל הרברים
בעולם ביחד ואחריהם הם סופרים כמה
רברים קרו ועולם."

אריאל עונה מייד, בלי לחשוב
הרבה. "הוא מאוד אסוציאטיבי," אומ'
רת שוש, "שבועיים לפני ששאלו אותו
מה זה אבן שואבת היינו בעתיקות
קיסריה, והוא החליט שאם זה אבן, אז
זה אבן עתיקה, שחפרו ומצאו. הוא
קורא הרבה. שואל המון שאלות ומקבל
הסברים. אני לוקחת אותו הרבה להצי'
גות, סרטים ותערוכות. הדימויון שלו

או. אני נהנית לראות אותו בטלוויזיה."
אריאל: "תכתבי שהיא גאה בי."
ומה עם כסף? שוש: "הילדים לא
מקבלים כסף, רק הרבה סימפטיה. זאת
התוכנית הראשונה שבה משולבים
ילדים. אולי במשך הזמן יראו שהם
עוברים קשה כמו המבוגרים. שהם
חלק מההצלחה. ויגיעו למסקנה שכ'
דאי לתת להם איזו תמורה. לאודיוקא
כסף, מתנה אולי. אבל קשה להגיד
שהם לא נהנים גם ככה. בצילומים
התייחסו אליהם יוצא-מדהכלל. איציק
קול יצר איתם כימיה נהדרת, והם נמ'
שכו אליו כמו דבורים לריבש. הוא דיבר
אליהם בצורה הגיונית ונעימה, וריפה
להם את כל המתחים. היה להם יום של
כיף. אריאל חזר הביתה מאושר עד
הגג."

איך הרגישו כאשר הציעו לתת לבן
שלה סטירה ולהזמין את הוריו? "התגו'
בות האלה, חסרות הפרופורציה, לא
הרגישו אותי," אומרת שוש בר, "הן הצ'
חיקו אותי. העובדה שאריאל הצליח
להרגיש את אנשי הצוות ולהכניס אותם
ללחץ, גרמה לי להרגשה של גיחוך.
ככל שההערות היו חמורות יותר, עלה
מצב-רוחו שלי. במשך שנות לימודיו
של אריאל בכית-ספר לא קראו לי אף
פעם. עכשיו, במישחק טלוויזיה, קור'
אים לי לבירור."

שוש לא מצליחה לנחש. מיסדר'
סיום: "שבצבא עושים מסיבה. מסיימים
את הצבא, את המילואים גם. אנשים
במילואים. שקבוצת חיילים עושה
מסיבה. אבל זה לא מסיבה, זה משהו
מיוחד. מישור גומר את הרבר הזה."
הפעם היא מצליחה. מנחשת נכון גם
שבית-נשק: "שבצבא כל מיני ריבים.
כמו שאתמול היו צריכים לקום ב-9'
בגלל זה. שצריכים להפסיק עם
הרובים."

אריאל הגיע לתוכנית אחרי שחב'
ריס-לעבודה של שוש ראו מודעה
שמחפשים ילדים ואמרו לה: למה לא
תנסי. הרי הוא ילד פתוח? "בשבילי זה
היתה אתגר, לראות איך הוא עומד
בוה" היא אומרת.

גם את דפנה רצו פעם לצילומים."
מספרת שוש. "אבל שימעון לא הסכים.
הוא אמר שזה חידק, ולא רצה שתהיה
המשכיות במישפחה. אני החלטתי
ההיפך."

"לא, הוא לא התחיל להרים את האף
בבית, אבל חל שינוי בביטחון העצמי
שלו. קודם לא היה לו כל-יך, ובזכות
התוכנית זה ממש הסתדר והתאזן.
קודם הוא היה עצור בחברה, ועכשיו
הוא מאוד נפתח. הוא שרוי במצב-רוח
טוב. העניין הזה הוסיף לו עולם ומל'
טוב."

אמא מלבישה שוש מכניסה את חולצתו של אריאל
למכנסייו. אין אף רגע משעמם איתו. היא
אומרת. לדבריה הוא תלמיד. מניח את הדעת. טוב, אבל לא פרופסור."

כשג.א.פ.ע מעצב את הרהיטים בעצמו,
בונה אותם, מרפד אותם ומשווק אותם

הררוה כולו שלך !

היום, אם אינך רוצה להתפשר על איכות,
בוא אל המוקד, אל היצרן עצמו.
ג.א.פ.ע הוא יצרן גדול ולרשותו מחלקת
עיצוב, נגריה ומרפדיה כשהמכירה נעשית
בחנות המפעל עצמו.
לכן המחירים נוחים כל כך והאיכות גבוהה
כל כך.

מבצע מיוחד !

מכירה של רהיטים מהתצוגה במחירים מיוחדים
בשיטת שלם וקח !

ג.א.פ.ע. רהיטים בע"מ

פתוח בשבתות מ-10 בבוקר עד 9 בערב
בימי חול: רצוף מ-8 בבוקר עד 7 בערב

מבחר ענק של מערכות ישיבה, מזנונים, חדרי שינה וחדרי נער כשכל
שלבי הייצור (נגריה, מרפדיה) והמכירה נעשים במקום אחד,
והתוצאה: רהיטים מושלמים במחיר נוח.

ג.א.פ.ע חולון
(לשעבר ורונה) רח' הסדנה 6
אזור התעשייה חולון.
טל. 03-805347

ג.א.פ.ע ראשליץ
אזור התעשייה החדש
מאחורי בית העלמין בחולון
טל. 03-944144-5

לרותי

שיעקבו אחרי בעלי וידידתו יומם ולילה, וימסרו לי דוח מלא על מה שהיא רואה בו.

טיפוס אופטימי

זה עובר, המדור הזה? מתחיל (1068/84) בשאלה, מאיפה לי לרע? תספרו לי, עצלנים שכמותכם, את מי אתם פוגשים בזכותי (או בגללי), ואז אוכל לענות לו. אבל גם בלי להכות לתשובה ממני, הוא לוקח צ'אנס, כי אני מוכן לכל כדי להכיר את האחת. חברים טובים מנסים כל הזמן להכיר לי, אבל עד היום יצאתי די מאוכזב. הבעיה היא למצוא את המתאימה. אז ככה: אני חיפאי, אקדמאי, עוסק במחקר, בן 42, גרוש, שני ילדים. הבן (14) גר איתי. קצת קשה לי להגיד את זה — צניעות, אולי — אבל אני חושב שאני נאה. אני טיפוס אופטימי, מאוד כן, פתוח. אוהב ריקודים.

אם לתאר את המודל שיש לי

★★★

אוהבת לאהוב

אני בת 21, אחרי צבא, מתחילה (1069/84), מקווה להתחיל ללמוד בשנה הבאה. די נמוכה, 1.60 מטר, שממנות, אבל אקזוטית — שיער שחור מתולתל, עיניים שחורות בורקות, מול אריה מאוד אפייני. טובת לב, חמה, אוהבת לאהוב, צוחקת הרבה, אבל יודעת מתי להיות רצינית. מחפשת את הגבר שיקפץ לי את הלב. שידע מתי להיות רציני ומתי להשתולל, שיהיה משוגע כמוני, שאהב את הים, סרטים ומוסיקה ושיהיה רומאנטי, כי אני מאוד. אני מעדיפה כזה וגבוה, בן 23 עד 28, עם ראש על הכתפיים, מבוסס והכירחשוב — שידע לאהוב גם ריגשית וגם פיסית. יש מתנדבים?

★★★

אשה, אחרי ניתוח אמנדיציט: ייראו לי את הצלקת? רופא: זה תלוי בך!

★★★

נראית צעירות

בת 33, גרושה + ילד בן עשר, שלומר בפנימית, נראית צעירות, אומרים שהיא חמודה, גובה 1.65 מטר, רזה, עוסקת בהנהלת חשבונות. אוהבת חברה, יוצרת קשר מהיר עם אנשים, רוקדת ריקודי עם ועמים, קוראת הרבה, אוהבת טיולים, בעיקר כאשר יש פארטנר מתאים, ואוהבת בית ומישפחה.

(1072/84) תישמח מאוד להכיר אותך אם אתה סימפאטי, מישפחתי

מדוע ברח שרון?

(המשך מעמוד 33)

חצי שנה אחרי שהתחלנו לגור ביחד, כתבתי את שלושת הדברים הטובים ביותר שלי. זאת היתה הפעם הראשונה שאהבתי מישהי. שרון אינטליגנטית, ישרה, הגונה, מסורה וריגושה. היא האנטי-בינוניות הנמורה. היא לא פחדה להסתובב ברחוב 42, הרחוב המסוכן ביותר בניו יורק, שבו מסתובבים שיכורים ורוצחים. חיינו כעניים מרודים. לא ידעתי שהיא עשירה. אכלנו מעט, לא היה לנו כסף לכלום.

עברתי בעריכת סרטים. זה היה כי כתבתי את התסריט תיקון ח' צות. חברת פאראמונט היתה מעריינת, וגם המפיק ברוס גלר, שעשה את הסרט משימה בלתי-אפשרית. לא היו לנו ימים אפורים. גרנו כלוס-אנג'לס. היה לנו רגעים של יאוש, הקשורים בקולנוע, כי רצו שאני אכתוב, ואני רצית לביים.

אך ההיים היו קסומים. היו לנו חוקים משלנו, וזה עבר. היה ברור לנו שהיחסים שלנו זה מעל ליחסים בין בחור לבחורה. זה לא היה רומן, זאת היתה יחידת-יחסים. חתונה לא נראתה לעניין. היה ברור שאנחנו נישאר יחד לכל החיים. כל מה שקרה לאחר השפיץ על השני, היינו יחד 24 שעות. לא היו חברים, לא הורים ולא אנשים שניסו להיכנס לחינו.

היינו עושים דברים משוגעים. כתבתי סרט על היאבקות מיקצועית. הייתי מבקר במקומות מלוכלכים ביותר, שם נערכו תחרויות של היאבקות.

שרון היתה מתלבשת בביגדי-ערב הכימפוארים, ואני הייתי שומר-הראש שלה.

היו ימים שהייתי כותב בלילות, לוקח כיסא ומביט בה שעה, זאת היתה צורה של מדיטציה.

היא האדם היחיד שהייתי סנטי-מנטלי לגבי. אם מישהו היה עושה לה רע, הייתי מוכן לרצוח אותו. והכי אבסורדי זה שאני עשיתי לה, בסוף, רע.

לחפש טיל

שיפגע בראש

אני בטוח שהיא כבר לא זוכרת את הברירות שהיו לי. סרט זה שילוב של אמנות פלסטית וסיפורית. רציתי לפתוח באמצעות הסרט אשנב חדש. הייתי כותב, ופיתאום הייתי נתקע בסיפור. הייתי יוצא לרחוב, לח' פש קטטה. לחפש צרות, בצורה זו או אחרת. אבל כאקט מבוקר. זה לא הפך למשהו מילפצתי.

אני מבין למה סופרים שותים. אני לא שותה. אבל יש לי רצון להיזרק. אם אתה יוצר, אתה חייב להיזרק. אם הייתי נעלם, היא הבינה שזה לא מפני שהכרתה לא נעמה לי. היו לילות שהייתי חוזר משוטטות ברחובות. היא היתה מאוד נבונה והבינה מה קורה. לכן היה קל לי לכתוב בניו יורק. היא מלאה בגירויים, כשבארץ הכול אפור.

באנו לארץ לעשות את הסרט הלהקה. סרט דלי-תקציב. קראתי לו הסרט של אבי נשר ושרון הראל. ואז התחילו התולעים לנגוס. התחילו לדבר שאני איתה מפני שהיא עשירה. או שהיא איתי, כי היא תפסה טרמפ על הכישרון שלי. כפיצור, ניסו להסית אותי נגדה, ואותה נגדי. על איזה עושר מרברים? היא הרי טיפוס מופלא! אני חושב שאלמלא היה נכון עשיריה, זה היה הרבה יותר טוב. זה נכון שאביה השקיע בסרט. אבל הוא קיבל את כל כספו בחזרה, עד לפרוטת האחרונה, אחרי שהסרט הצ'לית. ביקרו בו 700 אלף צופים.

אביה מזכיר לי את אבי. אהבנו נורא בלבות איתו, למרות שהוא איש בן 60. יש בו ילדותיות נהדרת, שבאה כשר לוב עם תיכונם מבריק.

לעשות את הסרט הלהקה היה כמו להיות בפלמ"ח ביחד. היינו חבורה בני

יוסף הראל, מפקד מפקד אונניית המעפילים אקסודוס, האיש שנודע בפרשת-לבון בשם-הצופן "הגבר".

אותו הגיל, והפכנו מפורסמים אחרי הסרט. הקשר הזה עם האנשים נשאר עד היום. אנשים נטו לעשות רומנים ביניהם. אני לא אהבתי במיוחד את הסרט. ראיתי בו רק ניצן של קולנוע. ואז עשינו את דיאגנוז 99, בהשתתפות אותם האנשים, הוספנו רק את ענת עצמון.

זה נכון שאני נקשר לאנשים שאני עובר איתם. ברגמן מתחנן עם השח' קניות שלו. זאת היתה תקופה שכל צורת-העבודה שלי עם שחקן או שחקנית היתה אישית. היו לי רומנים עם השחקניות. אני עושה חזרות של שלושה חודשים לפני סרט, ואני צריך להכיר אותם. אני לא מאמין בשחקנים ורים. שרון ידעה טוב מאוד שזה לא מסכן אותה. עכשיו, אחרי חמישה סרטים, אני כבר לא זקוק לקשרים כאלה עם שחקניות.

בתל אביב ב-4 לפנות בוקר, אין לא לכת, זה לא נירויור. לכל היותר יש כמה בארים, זונות וקוקסינלים מודקקים. בשעה כזאת אני כאמצע כתובה, ואני לוקח בסצינה, ומה שאני מחפש זה טיל שיפגע לי בראש. ואם יש אצל מישהו מקום שאני יכול להיכנס ולשתות קפה, זה נכס. אבל זוהי עיר קטנה, שתמיר מישור רואה שבאת או יצאת, ולמחרת זה הופך לשיחת-היום.

יכול להיות שבכמה מהקשרים שלי התאהבו בי. אבל שרון היתה המיקרדש. אני נורא לא רוצה שזה יישמע כאלו הקרבת את עצמי למען הקולנוע, כי בסך הכל זה היה מאוד אסתטי. שרון הבינה אותי כמו שאף אחד לא הבין.

זה התחיל בשמועות על רומן עם חלי. שרון הבינה עשר פעמים, כשי סיפרו לה וניסתה כל הזמן להדוף. אך בדיוק באותה תקופה הייתי קשה.

שקעתי

בשמן-סיכה!

תמיד אהבתי אותה. נסענו לניו יורק, ובאימון של כדורסל נפלתי ונפצעתי קשה. היתה סכנה שאשאר משותק לכל חיי. שכנתי שלושה חרשים בבית-חולים, ושנה בבית. שרון לא זזה ממני. היא טיפלה בי בצורה מופלאה, עד שהחלמתי. או כתבת את התסריט לסרט זעם ותהילה. אחרי שהבראתי — זה היה ב'82 — חזרנו לארץ.

נעשיתי מסוכך. הלכתי והתרחקתי ממנה. כי ככל שהיו לי יותר בעיות עם עצמי, יותר התרחקתי ממנה, כי מעצ' מי לא יכולתי להתרחק.

אחרי ההחלמה הרגשתי שאני שר קע בשמן-סיכה. מסוכך לי היו כל הזמן המון אנשים, שבכלל לא בחרתי בהם. האדם היחיד שבחרתי בו היה שרון. ההחלתי להיות לבד. נסעתי לאי-טליה לעשות את הסרט שלי. נסעה לניו יורק, והיתה מבקרת אותי באיטליה. שמחת מאוד כשהוריה גיעו לבקר אותי שם.

שרון היתה כל הזמן האדם היחיד שאהבתי. הקרע בינינו נמשך עד שהגיע להינתקות מוחלטת, וכשנקרע הוא נקרע על דעת שנינו. כעסנו על מה שקרה, אבל הייתי חסר-אונים בגלל המרחק שנוצר.

זה נכון שהיא סכלה, אבל אין הרבה נשים שנהאבו כמוה. בהחללה היא חשבה שהיא לא יפה. ואני כל-כך אהבתי להראות לה את יופיה! היא התפתחה ולמדה להעריך בערך עצמה. האמת היא ששנינו יישבנו על ענף, כשמשכבי כרסמו אותנו ותולעים ולמרות שידענו שאנו מעל החוקים ושהנאמנות שלנו אינה קשורה לי חוקים המקובלים, התולעים הצליחו לכרסם.

אני לא הבחנתי, וההתנהגות שלי בהחלט עזרה להם. התולעים עד היום זוחלים. אני גר בעיר של תולעים. אילו יכולתי, הייתי נוסע לניו יורק, מכניס אותה לבית, מגדר אותה, ויורה בכל תולעת שהיתה מתקרבת לביתנו.

עד כאן סיפורו של אבי. השבוע ניסה להתקשר עם שרון בניו יורק, אך היא סירבה לדבר עימו.

רק לא קנאית

יקותיאל קליידר

חן בעיני קוטי, בזכות האפשרות להרוויח מזה משהו וגם להכיר אנשים אחרים ועולם אחר. הוא לא כל-כך יודע איך מתחילים עם זה, אז בינתיים הוא ממתיך להצעות.

אחד ובכלל. אם יהיו אפשרויות כלכליות, הוא לא יתנגד לארבעה-חמישה. בזמן האחרון אמרו לו שהוא נראה טוב, ושאלו כמה הוא לא מצטלם לפירסומת. הרעיון מצא

כשהוא נולד, קראו לו שלא באשמתו יקותיאל, עלי-שם סבא. אבל מאז שהוא זוכר את עצמו כולם קוראים לו קוטי. קוטי קליידר, נתנייתי בן 25, סטודנט למחשבים באוניברסיטת תל-אביב. יש לו 1.84 מטר גובה, גוף חסון וספורטיבי, שיער בהיר מסופר קצוץ ואף נישרי. האה-בות שלו בחיים, פרט לנשים, הן גלשנותיים, גם בחורף, טניס, ריקודי דיסקו במועדונים ומו-סיקה שקטה בבית.

הטיפוס הנשי המועדף — נאה, חתיכה, משכילה, מת-לבשת יפה. שלא תהיה קנאית ושלא תגביל אותו. כי הוא אוהב חופש. זה מצד אחד. מצד שני הוא גם אוהב לחזור למיסגרת. לבית חם. לא מחפש עקרת-בית. אלא אחת שיהיה לה עיסוק משל עצמה. היא חייבת לאהוב ולרצות ילדים. כי הוא מת עליהם ובשום אופן לא יסתפק בילד

בראש — הצורה החיצונית חשובה לי. זה לא הריחשוב, אבל חשוב. מעדיף אותך דק-גיוורה, מושכת, נאה, משי-כילה, עצמאית, בעלת מיקצוע משלך. לי יש טיפוס רב כעבודה, וחשוב שגם לבתי-החוג יהיה. שהיא לא תחיה למען מישור אחר. או החיים המשותפים יכולים להיות הרבה יותר יפים.

אגב, רות, תופעה מעניינת: למה בחורות לעלות כאשר שואלים אותן איך הן נראות? הן לא נפגעות כאשר שואלים אותן על ההשכלה שלהן? מה הסיבה לזה? אולי נרמז שיפוי וגוף יפה הן תכונות שנוטלים איתן, והשכלה צריך לרכוש ולטפח. אבל זה לא מדר ייק. גם על גוף ופנים נאות צריך לעבוד ולטפח!

ופרט אחרון — הבחנתי שיש לי שפה משותפת טובה יותר עם אשה שכבר היתה שם, כלומר — גרושה עם ילדים. אבל אין לי רעיונות קרומות ואני לא רוצה לסגור שום אופציה.

★★★

אשה בלבש פרטי: אני רוצה

אוהב לצחוק

הוא הנדסאי-מחשבים בן 26, עיניים ירוקות ר-1.75 מטר גובה. יש לו חוש' המור, הוא אומר, ובריר-כלל הוא אוהב לצחוק על החיים. לדבריו: "לככות עליהם ממילא לא עוזר." בחור חכם, מה יש לדבר. הוא בחור מציאותי, נהנה מקולנוע, מוסיקה ובעצם, מתעניין קצת כמעט בכל דבר. רוצה להכיר בחורה בעלת חוש-הומור ושימת-חיים. אחת שאוהבת את מה שהיא עושה ורוצה לחלק את חייה וחוויותיה עם אחד כמוהו. אם הוא הטיפוס שלך, קוראים לו אצלי (1070/84).

★★★

סיפור נורא. זמן אחד אמר לבחורה אחת שתמדוד את השמלה בחלון. וזה מה שהיא עשתה.

★★★

בלונדית דקה

היא בלונדית, עיניים ירוקות-יחור

אודי אדיב מספר על בדידותו וגעגועיו לחופש, יחסיו עם האסירים היהודיים בכלא, מלחמתו לשמירה על שפיותו ובריאותו, מביט לאחור על נסיעתו לסוריה ומביט קדימה על עתידו אחרי השיחרור

„אילו הייתי יושב כל השנים עם הפליליים, הייתי משתגע. בין האסירים הביטחוניים שדרו יחסים אנושיים“

„היום אני יודע שעשיתי שגיאה ושנפילתי בפת. בסך-הכל היו לי כוונות טובות. הייתי צעיר נאיבי והאמנתי בכוח“

„אחיה איפה שלא תחיה. היא מכינה לנו כעת את הקן שנחיה בו. לאן שתלך — אלך גם אני“

„אני לא רוצה לברוח. אני רוצה לחזור לחברה הישראלית. כשאשתחרר, אני חייב לחיות בין ישראלים“

„הדבר שעזר לי הוא החמיכה שקיבלתי מלאה ומההורים, והידעה שיש מי שדואג לי“

„הפלסטינים קיבלו אותי כזר. נפילתי בין הכיסאות. לא הייתה לי זהות — לא הייתי יהודי ולא פלסטיני“

ראיינה שרית ישי

„אני לא רוצה“

לעסוק עוד בפוליטיקה!

שלושה אנשים שנושמים את אודי אדיב. חיים למען הרגע שבו ייצא מבעד לשער הגדול. שאנחנו עומדים כעת להיכנס בתוכו. „הסוהרת הגיעה!“ צועק מועלם הסוהר. לאה מכירה אותו בשמו. היא מכירה את כולם והם מכירים אותה. אנחנו הולכות לכיוון השער. לאה היא מיקצוענית. היא אומרת לי שהיא תלך ראשונה. תנסה לתפוס תא — אולי ייצא לנו לשוחח עם אודי באינטימיות. „את תעקבי אחריי.“ היא אומרת לי. מסתבר לי שהיא לא המיקצוענית היחידה. כל הנשים שועטות קדימה. כולן רוצות לתפוס חצי שעה פרטית. יש בסך הכל חמישה תאים: מי שתופסת

שתיים ניכנס בדלת-הברזל הגדולה ונהיה מהצד השני של החומה. אני מתרגשת. לאה מחייכת — בשבילה זה עניין של שיגרה. כל יום שני, פעם בשבועיים, היא מתייצבת כאן בשמונה ושלושים, ואחרי-כך נוסעת לעבודת תה שבאוניברסיטה הפתוחה. את חייה החליטה להקדיש לאודי אדיב. שהיה חברה במשך שנה עד שנעצר, ושחזרה אליו לפני שש שנים. לאה והוריו של אודי, אורי וטובה אדיב מגן-שמואל, עושים ימים כלילות במאבק אינסופי, ארוך ומתיש, למען שיחרורו. הם חיים מסביב לתיקווה שאודי אולי ישתחרר. זהו הנושא היחיד כמעט המעסיק אותם.

המקום מטונף כאילו היה מיוזלה עירונית. בימי גשם חודרים המים לצריף שבו אתה מפקיד את תעודת-הזהות שלך ואת תיקך. אני רואה נשים קשות-יום. הבאות לבקר את יקיריהן, היושבים מאחורי החומות: אמהות, נשים, חברות. אני מזהה דמויות מוכרות. שלא זה המקום לכתוב עליהן. „היום זה יום-הביקורים של ערביי השטח“, חים, אומרת לאה. כשגל ענק של מבקרים ערביים, לבושים בגדים כפריים, שוטף את הרחבה לפני חומות-הכלא. אנחנו ממתינות בשמש לסוהרת שתבוא מ„נווה-תיציה“ לבדוק אותנו. עוד דקה עוד

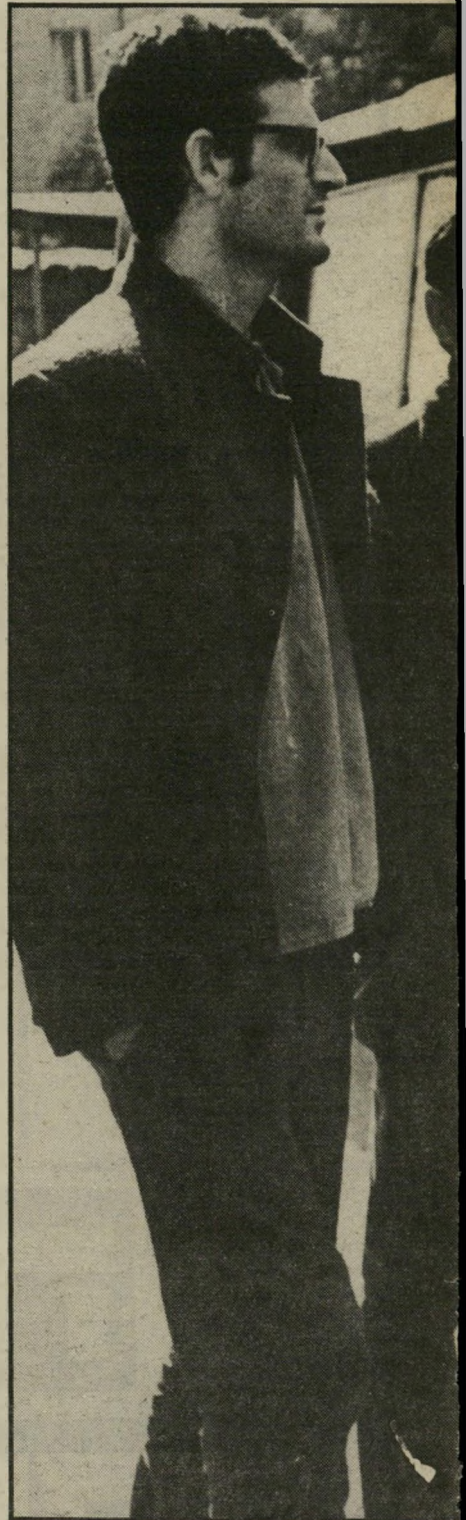
חצי שעה — זה היה הזמן שהיה לי. חצי שעה, אף לא דקה יותר. כשהגעתי לבית-המעצר רמלה. הבנתי שגם חצי שעה זה יותר מדי. הייתי חייבת לתת חלק לבד. אחרי הכל, הם נפגשים פעם בשבועיים. וחצי שעה מבעד לסורגים זה כל מה שיש להם. כבר שש שנים רצומות. פעם בשבועיים. מכתת לאה לשם את רגליה בשבילים המוליכים לכלא רמלה בגשם. בשמש. בקור ובשרב. היא תמיד ראשונה המתייצבת באותו צריף רעוע. מט לנפול. המשמש את המבקרים בכלא ובבית-המעצר רמלה.

(המשך מעמוד 39)

ראשונה, מרוויחה. היתר תאלצנה לשוחח עם הגברים שלהן בחדר הגדול. ביחד עם כולם, ברעש בלתי-נסבל.

השומר בכניסה קורא שמות – נכנסים לפי שם האסיר. חלק מהשמות מוכרים. "אודי אדיב!" הוא צועק, ואנחנו בפנים. כעת אנחנו מהצד הפנימי של החומה. אני מחזיקה את הבטן. זה לא נעים להיות בתוך מקום סגור. אני לא מקנאת במי שנמצא בתוכו. אני חושבת על אודי: 12 שנים הוא בפנים, 12 שנים.

כעת חודש דצמבר, וכמו שאמרה לי

אדיב בדרך לזירת-השיפוט
למה לא משחררים אותו?

טובה: החידוש היחיד בראיון שאת עושה איתנו זה שאת הראשונה שמתעניינת באודי, עם התחלת השנה ה-13 למאסרו, בדצמבר לפני 12 שנים, הוא נאסר. מאז בקושי ראה את אור השמש.

אנחנו נכנסות למיכנה מוזנח עם ציורים של מסיכות – אולי טפטים – הטינופת שוררת בכל. מגעיל.

השירותים מחרידים: חור פער בתוך הרצפה. אפילו אין מים זורמים לשטיפה מבחיל.

הסוהרת הבודקת אותי מתנהגת כאילו היתה לפחות סג'גונדר. קשה לי להתעלם מהתיעוב המהולל בחדר. שהיא מעוררת בי. היא דורשת ממני להוריד את המגפיים, דוחפת את ידיה וממששת בגופי. היה ברור

לי שלא יתאפשר לי לכתוב. לכן לא הצטיידתי בנייר-כתובה. אך היא מצאה שלוש פיתקות שכתבה לי בתי, ושהיו טמונות בארנקי. היא קרעה אותן לגזרים. אחרי שאמרה לי ש-בפעם הבאה תשלחי את המכתבים בדואר.

עברנו גם את זה. כעת עומד מועלם בכניסה לחדר הנוסף ואומר לי בטון של מחנך: "תסגרי את המיכנסיים!" אבל המיכנסיים שלי רכוסות. אדוני! איש חזק, מועלם, חזק על חלשים.

לאה מונקת ותופסת תא. הצלחנו. נראה שבתנאים כאלה יהיה קל מאוד לדבר עם אודי. אבל תוך שניות מנה שימחתנו: מועלם מודיע לנו לעבור לחדר השני. לאה מתערקת. למה! היא שואלת. ככה! הוא אומר. אמו של אסיר מפורסם בוכה. מבקשת מתחנת. זה לא עוזר לה. מועלם מעביר גם אותה לחדר השני.

הולכים לחדר השני. חדר גדול יחסית. סורגים מפרידים בינינו לבין המקום שבו יישבו האסירים. ספסליץ. עזובה והזנה. ישעון גדול תלוי על הקיר. הסורגים מורמים – אפשר יהיה לדבר פנים-אל-פנים. למרות שבינינו לבין האסיר מפריד בערך מטר של בטון. חברי, שביקר את אודי לפני שנים ספורות, סיפר לי כי דיבר איתו מעבר לסורגים ולחץ את אצבעו. אני אוכל ללחוץ את ידו.

האסירים מגיעים. לא קשה לזהות את אודי. למרות שמעולם לא ראיתי אותו קודם לכן. הוא משיכמו ומעלה: דה. גבוה. יפה תואר ומרשים. כדי שלא לאבד זמן מתחילים הוא ולאה לדבר עוד כשהוא נפתח. חבל על כל שניה. כשהוא מגיע אלינו, הם מתנשקים ארוכות. לאורך כל השיחה הם מחזיקים ידיים. ולפני שהם נפרדים עוד נשיקה ארוכה-ארוכה.

עניניהם נוצצות. הם מביטים זה בזה באהבה אינץ'ק. אודי רושם על כף היד דברים להגיד ללאה. הם מדברים עניינית. הוא רשאי לטלפן אליה פעם בשבועיים. ביום החמישי האחרון לא צילצל. "הטלפון שלך היה מקולקל." הוא אומר לה. והיא שחיתכה כל הלילה ליד הטלפון. מספרת לו כמה חיתכה לשיחה. לאה שואלת מה נחוץ לו. הוא מסתפק במועט. מה שהוא רוצה זה ספרים. עוד ועוד ספרים.

אחרי שהם גומרים את ענייניהם. אנחנו מדברים. אני מסתכלת בעיניו החומות. הרכות. הוא חיוור מאוד. אמרו לי שהוא מרכיב מישקפיים. אופטיקאי מחיפה הובא על-ידי המושפחה לכלא. אבל את המישקף פנים סיפקו שילטונות בית-סוהר. אודי בא לביקור בלי המישקפיים. מצד שמאל מבצבצת מפי שן-הב. הוא רזה מאוד. אתלטי. אינו מתיק את עיניו מלאה. כעת אני מדברת איתו במהירות. רושמת בזיכרוני כל ניצוץ וכל זע. צריך להספיק לשאול המון שאלות בכל כך מעט זמן. צריך גם להקשיב לתשובות.

אודי מדבר בחופשיות. הרבה יותר פתוח ממה שסיפרו לי. אני יודעת שלא אזכור הכל. אבל את עיקרי הדברים לא אוכל לשכוח. הוא רוצה לדבר עוד ועוד. להאריך בתשובות. אני מקצרת. קוטעת אותו יודעת שעוד מעט אצטרך להניח לו ולללא לנפסס. אל לי לגוזל לחלוטין מזמנם המוקצב. אחר כך, אחרי ששאלתי כמעט את כל השאלות, אודי אמר לי: מה שלא הספקת לשאול אותי, תשאלי את לאה. היא יודעת הכל. אני מסתלקת לחדר השני.

צילצול פעמון קוטע את הביקור. אף אחד לא זז. הסוהרים השומרים על האסירים מזרזים את המבקרים. לאה ואודי נשארים גם אחרים. "אללה, גברת אדיב!" אומר מועלם. "אללה, אודי!" מזרז בטון רך יותר הסוהר ניסים. שהוא – כך אומרת לאה – יותר אנושי. הם עדיין מתנשקים. רק הם נותרו בחדר הגדול. אחר כך הם ניתקים זה מזה – עד ליום השני בעוד שבועיים.

אנחנו בחוץ. הדלת נסגרת. אודי אדיב נשאר בפנים. מה יהיה! אני שואלת את לאה. "יהיה טוב!" היא מנחמת אותי. את יודעת איך זה. אנחנו היהודים. אומרים עלינו שלא יודעים אם אנחנו צלבנו את ישו. אבל את הנשמה בטח הוצאנו לו. אבל יהיה טוב!

מאוחר יותר, בגן-שמואל כששאלתי את טובה אמו של אודי את אותה השאלה – מה יהיה! היא ענתה לי: "אני חושבת שאנחנו לא עושים מספיק. אני חושבת שאנחנו צריכים לשבות רעב!" אורי בעלה עונה לי כמו לאה: בסוף יהיה טוב!

● **אודי, כשאתה מסתכל היום על מה שקרה, איך אתה רואה את הדברים?**
אני מצטער על זה שהטעיתי. יודע שעשיתי טעות. בסך-הכל, היו לי כוונות טובות. רציתי לעשות למען הירוק הסיכויים לדריקום יהודי-פלסטיני, כי האמנתי – ואני עדיין מאמין – שזו הדרך היחידה לחיות בארץ הזאת.

אבל היום אני יודע שעשיתי שגיאה, שהוליוו אותי שולל. אז הייתי צעיר ונאיבי, והאמנתי שכוחי כיחיד להפוך עולמות. במשך השנים הבנתי איזו שגיאה זו היתה, ואני מצטער עליה. אני יודע שלא הייתי צריך לפעול כפי שפעלתי.

● **בתחילת תקופת מאסרך התעקשת להצדיק את מעשיך. פיתאום שייצית את רעתך. מדוע?**
זה לא קרה לי פיתאום, זה קרה לי במשך

אני רץ כל יום, משחק כדורסל ועושה החטמות. כשהייתי בנבחרת-דמלה בכדורסל, זכינו באליפות בחי'הכלא, וחיים חכר נתן לי גביע"

השנים. הייתי בכלא שנים ארוכות בין פלסטינים והבנתי שאי-אפשר לחיות בשני העולמות. נפלתי בין הכיסאות. מצד אחד הוקעתי על-ידי הישראלים, ומצד שני הפלסטינים מעולם לא קיבלו אותי כאחד מהם. לא יכולתי להחליף זהות.

הם התייחסו אליי יפה, זה נכון. אולי כפי שהאיסלאם התייחס תמיד אל המיעוט היהודי שחי בתוכו. ככבוד ובהערכה. אבל היחס שלהם כלפיי היה שונה לחלוטין מתפיסתי על ביטול הלאומיות ויצירת זהות חדשה. על בסיס מעמדי אידיאולוגי.

לגבי עצם המעשה שנשפטתי עליו, הבנתי כבר בהתחלה שהוא היה כישלון וטעות. אבל חשבתי שאני צריך לתת דוגמה ביצירת קשר עם ערבים. להיות אונגרד המראה דוגמה להמונים. אבל מתוך עיון בכיתבי מארקס ולנין למדתי, שאין מקום לפעילות אינדיבידואליסטית. כי אם לפעילות קולקטיבית. ההיסטוריה לא פועלת ולא מונעת על-ידי האינדיבידואל.

● **כשהגעת לכלא, האסירים הפליגו ליום היהודיים דחו אותך. איך הסתדרת עם זה?**

כשהגעתי לכלא, דווקא שמעיה אנג'ל קיבל אותי יפה מאוד. אבל זה נכון שהאסירים האחרים התנכלו לי. לא פיסית – אף פעם לא נגעו בי – אבל היו צועקים לי "מאניאק, כוגד!" לקחת את זה נורא ללב. זה כאמת פגע בי.

● **איך הגבת?**
הייתי מסיף להם מוסר. ובעיקר הייתי שומר על כבודי. הייתי מאוד נוקשה ביחס שלי אליהם. לא נתתי להם להתלבש עליי. לאטילאט נשבר הקרח. כיום יש בינינו יחסים מצויינים. אני עוזר לחבריי לתא, מלמד אותם.

משוחח איתם ארוכות, ואני חושב שאני אוהב עליהם. בעיקר מפני שאני מעביר להם סלים בכדורסל.

● **מה אתה עושה בכלא?**
בעיקר קורא וכותב. עברתי במיכנסה, אבל הועברתי מתפקידי מפני ששוחחתי עם אסיר פלילי ערבי בערבית. כיום אני מנקה את האגף שאני מתגורר בו.

בבית-המעצר ברמלה התנאים טובים יותר. המקום קטן יותר ואטום יותר, כך שלא כל-כך קר כמו שהיה ברמלה.

אני מקפיד מאוד על מישמעת עצמית, מתעמל כל יום, רץ בחצר חמישה קילומטר ליום. עושה התעמלות ומתאמן בכדורסל.

● **אתה רץ לבד?**
תמיד יש מי שרץ איתי, אבל אני מקפיד לרוץ כל יום. שיחקתי כדורסל גם כשהייתי ברמלה. הייתי בנבחרת רמלה, והיתה אליפות בתי-הסוהר, זכינו במקום הראשון וקיבלתי גביע מחיים חפר. אני מרבה לקרוא, מבקש מדי פעם מלאה להעביר לי ספרים שמעניינים אותי. כרגע אני מתעניין בפרושים ובצדקים, לאור שיחות שהיו לי עם רב הכלא.

ממיר לראות טלוויזיה. אני רואה מבט עם כולם, ואם יש תוכנית שמעניינת אותי אני נשאר לראות גם אחר כך. אני שומר על תזונה נכונה, עד כמה שאפשר. לא מעשן, לא שותה קפה. זהו. ● **איך אתה מסביר את שינוי היחס של האסירים הפליליים כלפך?**

אני יושב בכלא כבר 12 שנים. במשך השנים היתה מילחמת-איוקטור, ואז זה היה ממש קשה. אני חושב שהם למדו להכיר אותי כמו שאני למדתי להכיר אותם. והם למדו לכבד אותי כמו שאני למדתי לכבד אותם.

● **מדוע ביקשת לעבור ולהתגורר עם הפליליים, אחרי שכל השנים התעקשת לחיות עם הביטחוניים?**

הועברתי לבית-המעצר מכלא-רמלה, הוכנסתי לחדר עם פליליים. אני רוצה לחזור לחברה הישראלית. כשאשתחרר, אני חייב להתרגל לחיות בין ישראלים.

● **מה אתה רוצה לעשות כשתשיחרר?**

אני אגיד לך מה אני לא רוצה לעשות: אני לא רוצה לעסוק בפוליטיקה. יש לי דיעות פוליטיות, ואני לא אסתיר אותן. אבל לעסוק בפוליטיקה – זה לא!

● **חשבת כבר ממה תתפרנס?**

אני רוצה לעסוק במחשבים. עשוי לה, בכי לא. בחינה פסיכומטרית להכוונה מיקצועית, ויצא שאני מתאים למחשבים. ביקשתי מלאה שתביא לי כמה ספרים. והנושא ממש מרתק אותי.

● **אתה לא פוחד מתגובת האנשים ברחוב לשם אודי אדיב, כשתשתחרר?**
בכלל לא! אני גם לא חושב שייגיבו קשה. כתבתי כבר לכמה מוסדות בנושא המחשבים, למכון לפריון עבודה ולמקומות אחרים. קיבלתי תשובות מנומסות וענייניות מכל מי שפניתי אליו.

אני רוצה להתמודד עם הסטיגמה, אני לא רוצה לברוח. אני רוצה לחיות בארץ ולהתערות מחדש בחייה.

● **איפה אתה רוצה לחיות?**
איפה שלאה חיה. היא מכינה לנו את הקו שנחיה בו. לאן שהיא תלך – אלך גם אני.

● **לא חשבת אולי לנסות לחיות בחו"ל, איפה שהשם אודי אדיב לא אומר שום דבר לאנשים?**
לא. אני רוצה לחיות ולהתמודד בארץ.

● **תחזור לקיבוץ?**

אודי כמדריך ב"השומר הצעיר".
החניכים נורא אוהבו אותו

הדס קדמי. בת קיבוץ כפר-מסריק שבעמק זבולון. נרצחה בדרך מבסיסה לביתה בצפון. עתה, משנתגלתה גופתה ביערות הכרמל, מתמקדת החקירה בגילוי הרוצח, או הרוצחים, של החיילת הצעירה.

אל הקבר ארונה של הדס הוצב ברחבה בקיבוץ כפר-מסריק. מאות מבני מישפחתה, חבריה ומכריה, חלקו לה את הכבוד האחרון ומשם נישא ארונה אל בית-העלמין שבקיבוץ.

זוהי החוברת הפורנוגרפית במרחק של 2-3 מטרים ממקום

בע"ה קבוצה

צאות: מציאת צרור מפתחות, שמאוחז יותר הוברר שהיה שייך להרס. חוקרי-המישטרה סבורים שיתכן כי הרס השתמשה בצרור כנשק נגד הנסיון להכניסה ככוח לרכב חוטפיה. סברה זו לא אומתה עדיין.

מן הטרמפיאדה המשיכו אנשי העולם הזה מיוזחה לכיוון קיבוץ בית-אורן. בפאתי הדרך המובילה לקיבוץ, המצוי כשיבעה קילומטרים מהכביש הישן חיפה תל-אביב, ליד בית-הכלא הצבאי. פונה הדרך מיוזחה, ודרך-עפר צרה, בקירבת נחל-הפי-תולים, דרומית לקיבוץ, הובילה למקום מציאת גופתה של הדס קדמי. צוות העולם הזה הבחין בכירור בסמיני-הרכב הרבים שנראו על השביל הצר המתעגל — עובדה שאימתה את דעת הצוות שאכן זה המקום. מקום מציאת הגופה. מתחת לקבוצת סלעים כבדים, היוצרת מעין מינהרה קטנה, נמצאה גומה חפורה בעדינות, בה האדמה היתה הפוכה. האדמה נראתה לחה וטריה.

גומה זו לא היתה היחידה. בקירבתה נמצאו עוד שתי גומות קטנות יותר, שבהן, כנראה, נמצאו חלקים מגופתה של הדס או פריטים שהיו שייכים לה.

בין הסלע לשיח הקוצני

אנשי העולם הזה ערכו חיפוש מרוקרק ויסודי, ובקירבת מקום לגומה נמצאו שלושה דפים של תמונות פורנוגרפיות מחוברת בשפה האנגלית (ראה גלויות). דפי החוברת היו כמעט סביר וניתן היה לראות בהם בכירור. המסקנה: הם לא היו מונחים במקום זמן רב.

דפי חוברת-העירוס נמצאו מתחת לשיח קוצני נמוך, למרגלות הסלע שבקירבתו נמצאה גופתה של הדס קדמי.

הגופה נמצאה בתוך סכך עבות של שיחים, כחמישה מטרים מהשביל הצר. המוביל מכביש חיפה תל-אביב לבית-אורן. קשה מאוד לזהות את הסלע והשיח הקוצני, אפילו אם מצויים במרחק מטר אחד בלבד מהמקום. זהו ואדי עמוק, המשקיף לכיוון הים במערב, ולכיוון קיבוץ בית-אורן בצפון. במקום, מציאת הגופה ניתן

מהכוונה לבצע צילומים קרובים של השטח, ולנסות לחפש ולאתר מימי צאים שיתכן כי מציאתם תסייע לפיתרון תעלומת הפשע.

גומה באדמה הלחה והטריה

בקודת-המוצא לחיפושים היתה במקום בו נראתה הדס קדמי לאחר רונה: הטרמפיאדה שבה ירדה הדס ושממנה ניסתה להשיג טרמפ צפונה לקיבוץ. כפר מסריק. הטרמפיאדה הזאת מצויה במבואותיה הדרומיים של חיפה. ואכן חיפושי המישטרה במקום, מייד בתחילת הסריקות, הובילו לתר

אנחנו לא מלווים עיתונאים למקום מציאת הגופה, אולם אתם רשאים לשוטט בסביבה כאוות נפשכם. ולנסות לאתר את המקום. כך בישרה פרחיה, מזכירתו של תת-ניצב משולם עמית, מפקד מרחב חיפה הממונה על חקירת רצח הדס קדמי, כשם המפקד. עם בירכת-דרך זו יצא צוות העולם הזה, הכתב ישראל גפן והצלמת ציפי מנשה, לכיוון איזור בית-אורן.

משיחות עם אנשי מישטרה ויורדי-דבר אחרים הצטיירה תמונה כללית של המקום. שבו נמצאה גופתה של הדס. הרצון לאתר את המקום נבע

הגופה גם ממרחק של מטר ונראה שהרוצח הכיר היטב את השטח. גופתה של הדס נמצאה באקראי על-ידי חיילים, שעברו במקום במהלך מסע-ניוטים. אם כי השוטרים, שחיפשו אחריה, היו במקום בעת סריקותיהם.

שיחזור הגופה במקום הימצאה נעשה על-ידי צוות העולם הזה. שאיתר את המקום. קשה היה להבחין במקום בו הוסתרה

(המשך מעמוד 41)

היום אורי יודע שאלה היו סוכני מודיעין סוריים — והם ניהלו שיחות פוליטיות. אחרי כך שלחו אותו לעשות אימונים בחרים. הוא פירק קלצניקוב והרכיב קלצניקוב. למה הסכים להשתתף באימונים? הפופיק שלו רעד. הוא פחד. הוא היה ביריים שלהם. הוא לא ידע מה הוא עושה. הרי הם הלבישו את זה עליו. זו היתה התוכנית שלהם. להוכיח שהם מצליחים לגייס גם ישראלים למאבקם. רק שאורי לא ידע שמצילים אותו.

מה את ידעת במשך כל עשרת הימים האלה, שאורי היה בסוריה?

ידעתי שנסע ליוון. הוא שלח לי שתי גלויות משם, וגם הביא לי מתנות. לא היה לי מושג מהספור.

ואז, אחרי שחזר מסוריה, הוא הירק את האירגון?

איוה אירגון? כל העניין היה מבוסס על קשרים אישיים. לא היה איוה אירגון מסודר. דן ורד התחתן ופרש מפעילות. אורי שמר על הקשרים.

לא שאלת את עצמך אף פעם לאן הוא נעלם, מהן אותן פעילויות מסתוריות שהוא מסתיר ממך?

ראיתי שיש לו פעילויות שהוא לא רוצה לשתף אותי בהן, ושהם התחום שלו. שאין לי בו דריסת רגל. לא הבנתי כזה כלום. לא עמדת על דעתי. הייתי כליךר תמימה. קיבוצניקית ש רק עזבה את הקיבוץ. לא יכולתי לעולם לנחש.

ואז, חודשיים אחרי שחזר מסוריה, הוא נעצר.

את מבינה, אלה ששלחו אותו לי סוריה פשוט בילפו אותו. זו האמת לאמיתה. הוא לא ראה שם צל של פלסטיני. וקהוואג'י, בגלל ההישג שלו — שהצליח לגייס יהודים להמפכה הפלסטינית — נכנס למועצה הלי אומית של אש"ף. על חשבון חרותו של אורי.

כבר שש שנים את מחכה יובילים לשיחרורו של אורי. איך את חיה עם זה?

יש תקופות קשות. זה לא קל וזה לא אהבתי. היתה חשוכה, שקיבלנו בזמן האחרון היתה חשוכה לי, ונתנה לי הרבה כוח.

אני מאמינה שאני נאבקת על משהו צורך. מגיע לאורי להשתחרר. זה חוסר צדק שיחזיקו אותו בבתי סוהר רק בגלל דעותיו הפוליטיות. הוא שילם כבר את המחיר המלא על שגיי אותו, ואת חובו להכרה הישראלית שילם במלואו.

היום הם מחזיקים אותו רק בגלל שאיפות נקם וצימאון לדם. אין לזה סיבה אחרת. הוא הרי לא מסכן אף אחד.

מה נותן לך כוח? האהבה לאורי. זה מה שנותן לי כוח. כל אדם הבוחר בדרך חיים נון קונפורמיסטית, תמיד מלווה אותו השאלה על החיים שהוא חי והחיים שיכול להיות. ולחיים שאני חיה יש מחיר. ברירות — זה המחיר שאני משלמת.

אבל אני מאמינה שהוא ישתחרר, ואני מרגישה כליךר הרבה אהבה אליו, כליךר הרבה אהבה...

את לא רוצה להיות איתו לבד? הרי שילטונות בית הסוהר הציפו לכם 24 שעות ביחד, ואתם מסרבים.

מאוד רוצה להיות איתו לבד. אבל אנחנו לא נהיה לבד. יהיו שניים מאי חורי הדלת ופולגת שוטרים מסביב לחדר. זה לבד? אני לא מסוגלת. זו האמת. זה יהרוס את הכל. ישמעו כל זיע, כל רחש, ויעשו חגיגה בעיתונות. אני לא מוכנה לעבור את זה.

אורי סיפר לי על החלומות שלו. לך יש חלומות?

אורי חולם המון. כלילה הוא חולם המון על ג'רשמואל, ותמיד יש מוטיבים חוזרים בחלומות שלו. הוא (המשך בעמוד 44)

עניינים פוליטיים. לא היו לי כלים להתמודד איתו. השיחות איתו היו הפעם הראשונה שמישהו דיבר איתי כך על ערבים. בפעם הראשונה מישהו אמר לי שהפלסטינים מדוכאים ויש להם זכויות. זה היה בשבילי גילוי מסעיר. זה מאוד הרשים אותי. קיבלתי את זה בלי ביקורת.

היכרתי את אורי כאדם עם רמה אנושית מאוד גבוהה. היה לי ביטחון במניעים שלו. ידעתי שהיו לו כוונות טובות לקדם עניין צודק. אבל לא ידעתי שהלך כליךר רחוק. כשנודע לי לאן הלך, לא הסכמתי עם זה. אז גם לא הבנתי, היום אני מבינה.

אורי סיפר לך פעם את כל הסיפור?

כן. מה בדיוק קרה, איך הוא הכתבך במרשה חזר, שעתה לו עד עכשיו ב-12 שנות חרות? הוא סיפר לי שהוא רצה ליצור קשרים עם אש"ף. כשאף אחד לא ידע מה זה אש"ף.

למה רצה ליצור קשרים עם אש"ף?

כי התייאש מהשמאל וממפ"ם. שדיברו על שיוויון ואהוות-עמים. אבל לא עשו שום דבר. הוא התאכזב ממפ"ם. שדיברו על פלסטינים, אבל כשקמה תנועה של פלסטינים הגדרה את התנועה כטוריסטית והצטרפה בכך לקונסנזוס.

אורי ראה באש"ף תנועה לשיחרור לאומי. שכל גורם בישראל צריך ליצור איתה קשר. היום, בעצם, כל השמאל הישראלי חושב כך. אבל אז אף אחד לא ידע מה זה אש"ף.

איך אורי ידע מה זה אש"ף?

הוא גם לא ידע. ובגלל זה נפל בפח. הוא הבין שזו תנועה לאומית. שכל גורם רדיקלי בישראל צריך ליצור איתה קשר. כדי להביא לרדיקלים בשלום.

מה הוא עשה כדי להגיע לאנשי אש"ף?

הוא הכיר את דאוד תורכי. בעל חנות ספרים בחיפה. קומוניסטי-לשני. בר. שהיה ממקימי אל ארד. אורי בא אליו לקנות ספרים ופירסומים שניתן היה להשיג רק אצלו. דאוד עזר להם להדפיס את העיתון של החזית האדומה הקבוצה שלהם שפרשה סמלצפן. הם דיברו ודאוד סיפר שהוא מכיר אחד ממקימי אל ארד מורה בבית ספר אורתודוקסי בחיפה בשם חביב קהוואג'י. שיכול להפגיש את אורי וחבריו עם אנשי אש"ף. דאוד שלח את אורי. את דני ורד ואת אנס קעראווי ועוד כמה אנשים להיפגש עם קהוואג'י ביוון.

על חשבון מי נסעת הקבוצה ליוון?

קהוואג'י מימן. הוא היה אמור להיות איש הקשר. שיפגיש אותם עם אש"ף. הם לא ידעו שהוא קשור לפלג הפלסטיני הפועל בסוריה. ושכל מי שפועל בסוריה נמצא תחת פיקוח שירותי הביון הסורי. ביוון שיכנע אותם קהוואג'י לנסוע לסוריה. שם נמצאים פלסטינים שהם היו אמורים להיפגש אתם.

וכאן הם עשו טעות — לא שאלו שאלות נכונות.

למה לא שאלו שאלות?

היום אני מבינה את הסיטואציה. הם היו חסרי ניסיון פוליטי. עם המון ריגשיזם. כל ערבי נראה להם צורך מפני שהוא דפוק. היום זה לא היה קורה לאורי. היום, אחרי שיישב עם פלסטינים כליךר הרבה שנים בכלא. הוא יודע שהמצאות שונה.

מה היא סיפר לך על מה שקרה לו בסוריה?

הוא סיפר שהם הגיעו. אפילו לא ידעו שקהוואג'י הוא ישראלי-לשעבר. הוא הסתיר מהם. רק כשאורי נעצר נודע לו מה שסיפרתי לך קודם. שהי איש היה מורה בחיפה.

קהוואג'י הפגיש את אורי וחבריו עם אנשים שהוצעו לפניהם כפלסטינים

שגילה צוות „העולם הזה” מציאת הגופה, חבוייה בין השיחים

ההדריון

בלבר לפני המועד שבו היא נמצאה. היא נאנסה בטרם הומתה בחניקה. אבל הבריונות המעברתיות במכון לרפואה מיישפוטית (המכון הפאתולוגי) עדיין לא נסתיימו, וחוקרי המישרה, שתוגברו בראשית השבוע בחוקרים בכירים נוספים, ממתינים לכל פיסת מידע נוספת, העשויה להוביל לפיענוח הרצח.

בינתיים הטילה המישרה איפול מלא על החקירה, ולשרה-מישרה, חיים ברילב, לא היתה ברירה אלא להזכיר שאם כי „המישרה לא תרפה ולא תרד עד אשר יימצא האשם לרצח המתועב,” לא בכל חקירה מיישטרית הפיתרונות והגילויים הם מיידיים.

בחספרו כהלוויה: „אנשים רעים השיגו אותה ורצחוה” — כפר מסריק ביקש להצניע את ההלוויה, אך קציני מיישרה בכירים, שכמה מהם חוקרים את הרצח, נכבדים ערבים וראשי מועצות, שסייעו בחיפושים, וחברים ליחידת הצבאית של הרס, באו גם אנשים זרים שביקשו לנחם את המישרה.

בינתיים נמשכה החקירה במלוא התנופה, ובראשית השבוע כבר היו בידי הפתולוג, הד"ר בלון, מימצאים נכבדים: הרס קרמי לא נרצחה ביום היעלמה, כפי שחשבו תחילה. המצב שבו נמצאה גופתה, כמעט שלמה, ללא סימני ריקבון מתקדם. לימד שהרס הומתה באכזריות, כיומיים-שלושה

לראות בכירור את הבתים הרר קומתיים של המשק. האיוור מבודר ולא מואר כלל וקשה להעלות על הדעת שאנשים, או כלירכב, שיעברו במקום, יוכלו להבחין באדם כמצוקה, או ישמעו קריאות לעזרה.

חיילים שערכו ניווטים באיוור הם שהבחינו לראשונה בגופתה של הרס. מייד הוזעק למקום צוות של המעברה לזיהוי פלילי של מיישרת חיפה. ר"ר בצלאל בלון, איש המכון הפאתולוגי באכזריות התבקש לבוא למקום גם הוא.

מהחקירה הראשונית במקום הת בר, שהרס קרמי נרצחה בחניקה. אחר אסא רמץ יריר המישרה

מאוד לצוותי החיפושים הרבים, המתנדבים וכוחות המיישרה, שסרקו את השטח, והקלו על הרוצח למצוא מסתור לגופתה של החיילת הדס קדמי.

אזור הר הכרמל, במורדות הדרומיים שלו, סבך בצמיחה עבותה. סלעי הענק והצמחים הקוצניים הפריעו

כך זה נראה אזור הר הכרמל, במורדות הדרומיים שלו, סבך בצמיחה עבותה. סלעי הענק והצמחים הקוצניים הפריעו

מאת

אביגיל

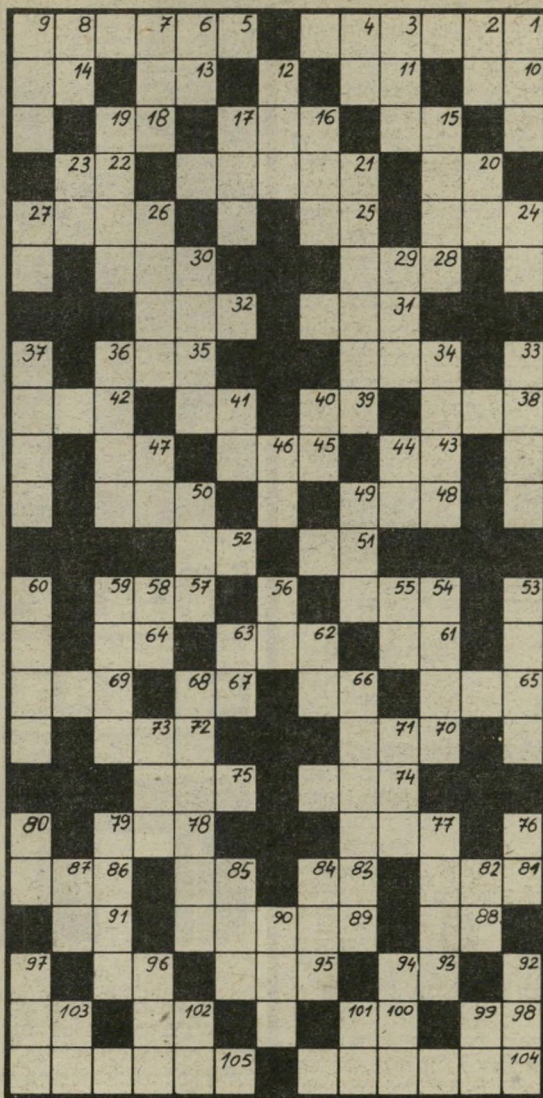
ינאי

מאורין:

1) תכונות המתאימות לתפקיד המסוים: 5) בן לכת אצילים ואנשי צבא כִּיפּוּ: 10) זו ממקומה: 11) קבוצת בצפון: 13) מחפש: 14) שאינו מבני המקום: 15) כסולם התורים: 16) חרב: 18) נוול החיים: 20) תופעה בלתי משתנה בטבע: 21) תפילה קצרה הנאמרת בכך רים בכניסה לביה"כ: 22) 2) 3) 22) איבר נשי: 24) מגזע שם: 25) מקוה מים רבים: 26) נחמא, לו יהי כן: 28) תפילה מערי המקלט בישראל: 30) נחיצות רבה: 31) יין שרוף: 32) בהשאלה — גמול, שכר על מאי מין: 34) ענן שמים: 35) מה שהיה לביאליק בגנו: 38) שער טוב: 39) בתיקול: 41) חומה: 42) הנחש: 43) אלוהים: 45) כניסה: 48) כיה, ריר: 50) צמח בראשית צמיחתו: 51) אדמת טיט: 52) בעלי הראשון של מערת המכפלה: 54) תר וברק: 57) ניתק: 61) תואר הולנדי: 62) מי צוקה: 64) אחי קין והבל: 65) חור הסכין: 66) איבר בגופו: 67) דורון: 69) הגה רעיון חדש: 70) וראי: 72) שאינו נושא פרי: 74) בכיס: יסוד: 75) פחד: 77) חבל ארץ במצרים: 78) גמגום, התבלבל: 81) יחידה צבאית המצליחה "מעל למצופה": 83) זחל של עש הבגדים: 85) נהר באטליה: 86) צמח בר: 88) הוראה: 89) אינה תושבת עיר: 91) מכיון: 93) הבנה, ידיעה: 95) תסס, העלה קצה: 96) צעיר עוזם: 98) נחלש: 100) מזון משמים: 102) נקי מעוות: 103) מילת ברירה: 104) ההר שעליו שכנו אפולו והמונות: 105) אשת אוריסאוס הנאמנה.

מאורין:

1) איבר של "התרוממות": 2) אציל: 3) משל בעז ובתוקפנות: 4) מטבע עז המורח הרחוק: 6) לא חי: 7) פרח נוי: 8) כימים משכבר: 9) החלק העליון של הרגל: 12) ספג, ינק: 15) סוג צמחים שגידולם אטי: 16) אבן טובה: 17) חלב חמאה: 19) מוסק, או מסית מן הדרך הישרה: 20) אבי הבעל: 21) אמנות ההבעה של רגשות ע"י תנועה: 23) די לחכם (ברמז): 24) הביע, סיפר: 26)

59) מי שיש לו מה שיש, בכמות רבה: 60) כח רב: 62) נצח: 63) סופר יהודי (ש"מ): 66) יין האסור ליהודים בהנאה: 68) שיעור ההישג בעבודה ביחס למאמץ שהושקע בה: 71) קנה: 73) כליוזן עתיק: 76) בן־ארם: 78) הקטנה: 79) הד חלק בתלמוד העוסק בדינים וחרים: 80) ילדים: 82) סיום: 84) קים, חיבר, צרף: 85) גומה בקרקע: 87) קריאת צער: 90) דרס: 92) שר דרלסטים: 94) נטל: 96) מקום נמוך מאד: 97) משק חקלאי: 99) מיניסטר: 101) מילת וזון: 102) נעימות: 103) גם.

אחד מימי הבימה הטהורה: 27) כלי עבודה: 29) שמה העברי (ור"ת), של חברת אליאנס להשכלת יהודים: 30) כברה גדולה לניפוי גרגרים: 33) גז אלמנת מקבוצת ההלוגנים: 34) צרעת: 36) שגור פה: 37) מקום החבור של איברים בגוף: 40) שני עמודים בספר: 41) טבעת לסימון בהמות: 44) בכיה: 46) סימון על בגד: 47) משענת: 49) צמח המשמש גם תחליף לנפה: 50) נעקר, נתלש: 53) משימה שהיטילו על משה: 54) אחד משני מותיו של יתרו: 55) שמה: 56) תואר לנכבד מוסלמי: 58) אביון:

אני לא רוצה לעסוק עוד בנורמליזציה

(המשך מעמוד 43)

כותב את החלומות שלו במחברת חלומות ונותן לי לקרוא. זה ממש מרתק. אבל זה גם כליך אישי, שאני לא יכולה לספר בלי לשאול אותו. מהחלומות האולי פחות־אישיים, אני יכולה לספר לך שהוא חלם כי הוא מנסה להגיע לגן־שמואל והוא כל הזמן מפסיד את האוטובוס. פעם אחרת חלם שהוא בדרך לגן־שמואל והוא עוצר טרמפים. וכל המכוניות שעוברות לא נוסעות בכיוון שלו. את מתארת לעצמך איזו כניידות, איזה מיסכן שהוא? זה נורא.

אתם רוצים ילדים?

אני מאוד רוצה.

ואורי?

גם.

אתם מדברים על זה?

המון.

אני רוצה לשאול אותך שאלה קשה. היום את בת 34. אם אורי לא ישתחרר לפני תום 17 השנים, הוא ישתחרר כשי יהיו בת 39 ואז זה יהיה גיל קצת מאוחר בשביל להיכנס להריון. חשבת על זה?

מה. את מאמינה שלא ישתחרר אותו קודם? אל תגיד לי את זה, אני לא מאמינה שיקרה מצב כזה.

האם במשך השנים לא נשבר לך, לא התעייפת?

יש תקופות שנשבר לי לפעמים, כן. ואז מה?

זה עובר.

לא חשבת פעם לתת ציאנס ליחסים עם גבר אחר? חשבת. אבל עובדה שזה לא קרה. אני לא אהיה כנה עם עצמי אם אגיד שלא. עובדה שזה לא קרה. בשבילי קיים רק גבר אחד: אורי אריב.

מביתה של לאה נסעתי לגן שמואל. לשיחה עם אורי וטובה אריב. הוריו של אורי. טובה היתה בחדר. אורי היה בבית־ההרשות. עד שהוא הגיע, גילגלנו שיחה.

טובה, את זוכרת את הרגע שבו הודיעו לך שאורי נעצר?

זה היה יום חמישי. יומיים או שלושה אחרי שנעצר. אני זוכרת כמו אתי מול. עמדת ואפיתי עוגת־שירים לכבוד שבת. דפקו בדלת. ומישהו מהמיטרה בא ואמר שאורי עצור בעכו.

לא תיארונו לעצמנו מה עומד לקרות. חשבנו שזה משהו קטן, לא חשוב. והחלטנו שאורי יסע לראות מה קרה. באותו ערב נשכננו לישון מוקדם ולא שמענו חדשות. רק אחר כך סופר לנו שמעצרו של אורי הוצג כפרשה נורא. אנתנו לא ידענו על זה. כל מה שידעתי בשלב ההוא שאורי נעצר על קשר עם פלסטינים. ידעתי שהוא מעוניין בקשר הזה, ולא ראיתי בזה שום פסול. גם אני מאמינה ו־האנתי בדריקים איתם — ואיך אפשר דריקים בלי ליצור איתם קשר? אחר־כך כל מיני אנשים התחילו לבוא אלינו לחדר. כמו לניחום אבלים. בלי שנדע מה קרה. בא מישהו מרחובות, איש צבא בדרגה בכירה. הוא לא היה אצלנו שנים. פיתאום הופיע. ההתייחסות היתה כאילו קרה אסון גדול. לקח לנו זמן לתפוס מה קרה. פיתאום לאה הופיעה — ואת לאה כמעט שלא היכרנו — וסיפרה על המעצר.

מתי ראית את אורי לראשונה אחרי שנעצר?

אחרי עשרה ימים. אולי יותר. הירשו לנו אז להביא לו משהו לאכול. פגשנו אותו בחדר של החוקר. יכולנו רק לנחש מאיזה תנאים הוא בא. אני עדיין לא חושבת שאנחנו יודעים הכל על מה שעבר עליו: היה אז חורף קשה. ואורי תמיד נורא סובל מקור. הוא לקח את השניצל. החזיק אותו ואכל אותו כאילו הוא יושב בשרתון. זה לא פה שאני כאמא. אומרת — אבל היתה בו כזו מידה של איפוק

ואצילות. המאפיינים את התנהגותו כל הזמן. מה אמר לכם? שרומה, שהתגלה לו כי דיבר עם אנשים שלא התכוון לדבר איתם. מה את חושבת היום על מה שעשית?

אני מבינה איך אורי נקלע לזה. אני לא מורידה את האחריות מאיתנו. הוא פרי של אמונה מאוד תמימה. אנחנו לא הכשרנו אותו לעולם האכזרי. נתנו לילדים שלנו אומניפוטנטיות. הרג־שה של יכולת גדולה מהם. שהיא לא ריאליזם. הרגשה שאתה אישית יכול לשנות את העולם. שאם אתה מאמין במשהו — עשה זאת בכל נפשך ומאורך. חתכנו שאתה לא יכול להיות סוציאליסט רק במחשבה. אתה חייב להיות סוציאליסט גם באורח חיך.

דבר נוסף: אורי לא הכיר את המנטליות הערבית, אורי לא ידע איך להתנהג עם ערבים. מעבר לזה, רעיון הדריקים עם הערבים הוא רעיון נכון. אחרת אי אפשר לחיות כאן. אבל הוא הלך להגשים את זה בלי כלים. בלי נסיון.

כשקרה מה שקרה סביב ששת הימים. אורי חיפש דרך, ובציבור המבוגר והמנוסה של הקיבוץ הוא לא מצא סביבה אנושית שתהיה שותפה למה שהוא מרגיש. הוא פחד שאם לא נעשה, נגיע לאן שהגענו באמת. ודי חזה מראש תהליכים שאכן אירעו. ואז אנחנו עוד התווכחנו אותו ולא יכולנו לקבל את הגירסה שלו. לגבי עצם המעשה שלו. הרי שה מעשה תמים ודון קישוטי...

כשאת חושבת איך שהיה חי בכלל, איך את מרגישה?

מהבחינה האנושית אין לי מילים להגיד איך אני מכבדת ומעריכה את כל התנהגותו. התייחסותו, המישימעת העצמית, יחסו לחבריו לכלל. אורי: אצילות, אצילות־נפש — זו המילה. איך ליכא אומר באנגלית? האינטגרטי של אורי. יש בו איזה מין שיעור־קומה עם שאריות.

טובה: זה נשמע כמו אלו התפארות שאבא ואמא אומרים על הבן שלהם. אבל הוא חי בגיהנום אנושי ושומר על צלם־אנוש. ותמיד כשבאים אליו נרמה כאילו הוא מגיע מהסיפריה הקרובה, ולא נשאר לנו אלא להשתאות ולהשי תומם על מידת כוח־הסבל שלו. אני אומרת לך בוודאות, אילמלא העמידה שלו, לא יודעת איפה היינו נמצאים היום. אחרי 12 שנים.

אורי: את חושבת שזה יעזור, טובה. כל הדברים שאת אומרת? הרי כבר אמרנו הכל. כל הסטריפטיו הזה, למי זה עוזר. כשאניאפשר לדבר באמת על דברים שכואבים?

טובה: צריך להגיד שוב ושוב, שיגלו מידה של אנושיות, שיבינו ששילם את חובו.

אורי: את יודעת למה הם מחזיקים אותו עדיין. למה הם מחזיקים בו?

מה דעתכם על המסירות של לאה לאורי?

טובה: זה מול כליך גדול: אנחנו לא יודעים אם לה יש מזל שהיא חברתו של אורי. אבל בטוח שלאורי יש מזל גדול שלאה חברה שלו. יש בה שילוב של נשיות ואיריאליזם עם פרקטיות. עם עמידה על שתי רגליים על האדמה. זה המזל של אורי. כי חסר לו מימד מציאותי. אורי הוא קצת אסטרונאוט.

אני מעריצה את לאה. אורי: לאה היתה הראשונה שי הצליחה להביא את אורי להתפשר עם משהו. יש אנשים שלא כליך בנויים להתפשר. שידוע להם מה רוצים. זו זכותה הגדולה. היא לא נתנה לו לתעל אותה לאן שרצה. היא הופיעה כאדם עצמאי שלא מסכים תמיד עם אורי. וכך, כמו ששני אנשים הנמצאים ביחד צריכים להתעגל, כאיזו צורה גם הוא התעגל. לגבי כל אדם זו אמירה בנאלית. לגבי אורי זהו הישג גדול. אני חושב שמערכת היחסים ביניהם היא בעלת משמעות בלתי־רגילה.

המכון הישראלי לספרות ושים קוסמטיקה ופדיקור

★ קורסים ספרות נשים - קוסמטיקה - פדיקור מניקור הוצאת שיער בחשמל לצמיחות (אפילציה)

★ סלון ומכון יופי חסרונות, חסרונות, החלוקה, סלסול, צביעות, פסים, טיפול פנים, איפור, הוצאת שיער לצמיחות (אפילציה) ובשעות הכנת כלות

★ מחירים עממיים * שרות מעולה

ת"א, דיזנגוף 190 (יחדית 4) 226066, 229388

תן טרמפ לחייל

הוא שוכב על ספה בביתו לאורך 208 ס"מ, ומסרב לשחק מכני שלא שולמה לו המשכורת

גירעון הענק, בסך 400 אלף דולר, הרובץ על קבוצת הכדורסל של הפועל רמת-גן, תבע את קורבנו הראשון. סטיב מלוביק, האמריקאי המגוייר, הפסיק לשחק, אחרי שמשכורתו לא שולמה לו כמעט שלושה חרשים.

היום מלוביק הוא כדורסלן מובטל. אולי המובטל הגבוה בארץ. 208 סנטימטר ללא תע-סוקה, ואת המוצא לבעיותיו הכספיות הוא מחפש בעבודה בבר או בסוכנות-נסיעות. כדורסל, כנר, אה, לא ישחק השנה.

סטיב מלוביק בן ה-28 הוא אדם חושב, בעל עקרונות, שחקן מעולה, היודע את מקומו בקבוצה ואת מקומו במיגרש.

הוא גם ידע מתי להניף שלט עצור: ולומר: עד כאן! להנהלת קבוצתו. הכדורסל הוא פרנסתו היחידה, וללא משכורת המשולמת בזמן, לא היה לו מה לחפש במקום עבודה כזה.

כעת יושב מלוביק בביתו, בנווה-אביבים

המובטל הגבוה במדינה

להתקיים והוא איננו תקף יותר.

מאידך, מכחיש מלוביק את הטענה שהושמעה כאילו הוא הפסיק לשחק רק כדי לקבל את ה-שיחרור. האמת היא, כי הפסקת הפעילות תגרום לו הפסד של 35 אלף דולר, הסכום שאמור היה להרוויח עד סוף העונה, מהסך הכולל של 50 אלף דולר לעונה.

אך כאשר השיחרור יהיה בידו, יציע מלוביק את עצמו לכל קבוצה שתוכל לשלם לו במועד. הוא יודע שקבוצות כמו הפועל הגליל העליון, הפועל גיר-שמואל והפועל חולון משלמות בזמן לשחקניהן.

לא איכפת לו לשחק בקבוצה שאינה קבוצת-צמרת, כמו הפועל רמת-גן, שהיתה מס' 2 בארץ כל התקופה בה הוא שיחק בשורותיה. בשנים אלה סיימה הפועל תמיד במקום השני ונוצחה בגמר גביע המדינה.

הקבוצה שמה

פס על העונה

אבל הוא גם פוזל לשתי התלאות: הגדולות: מכני תל-אביב עשויה להורקס לו, לדעתו, אם לא תוכל לגייס את לי ג'ונסון, המשחק השנה רק בגביע אירופה.

הפועל תל-אביב מתאימה לו עוד יותר, כי הוא עשוי להחליף שם שחקנים כמעט גמורים כמו ג'ון ויליס (בעיות גב) או קני לבנובסקי (פציעה בברך). ומה עוד שהשנה חסר להפועל שחקן גבוה מסוגו של מלוביק, שיעזור לשחקן-הציר לאוון מרסר במישחק הגובה (ושגם יהיה במעמד של מתארח).

הקבוצה שתחתים את מלוביק עוד העונה תפ-תור לו את המצוקה הכספית וכך יוכל להתקיים עד לתחילת העונה הבאה.

אבל יש למלוביק גם הצעה מפתיעה: הוא עוד מוכן, למרות הכל, לשחק השנה בהפועל רמת-גן, אך עם חוזה חד-משחקי — הוא ילבש את מדי הקבוצה רק אחרי שיקבל את כל הכסף המגיע לו עד כה, לפני כל מישחק יקבל צ'ק, שסכומו ייקבע מראש, עבור אותו מישחק. הוא יבוא לאימונים, יהיה שחקן מן המניין אך ללא חוזה חתום ומתוך ידיעה שעם תום העונה יקבל את כרטיס-השחקן שלו ויוכל לעבור לקבוצה שיח-פוז בה.

אבל זה לא רציני. להפועל רמת-גן פשוט אין כסף. ראש עיריית רמת-גן, אורי עמית, כבר רמז שהקבוצה שמה פס על העונה הנוכחית, בגלל מצבה הכספי והמיקצועי.

יו"ר הפועל, פנחס יוס-טוב, מורה: "סטיב צודק, חייבים לו כסף. אומנם לא עשרת אלפים דולר, אבל בהחלט לא שולמו כל הכספים, בגלל (המשך בעמוד 46)

יותר מעשרת אלפים דולר, בבית-הדין לעבודה, ומצד שני יתבעו שיחרור לאלתר מקבוצת הפועל רמת-גן, בבית-המשפט המחוזי.

לפני שנה וחצי חתם מלוביק על חוזה לשלוש שנים עם הפועל רמת-גן. אית-שלום הכספים המ-גיעים בזמן, טוענים מלוביק וקנת, הוא הפרה יסודית של החוזה, ובאופן אוטומטי הוא חדל

תל-אביב. מלוביק הכיר את קנת בשנה שעב-רה, כאשר זה ייצג את הכדורסלן ג'ואל קרמר, שחוזרו הותר עליידי מכני תל-אביב באמצע העונה (העולם הזה 28.11). העונה מייצג קנת גם את שחקן-החיוק של מכני, לי ג'ונסון, גם את חבריו לקבוצה של מלוביק.

קנת ומלוביק מתכוננים לתבוע את החוב,

שבצפון תל-אביב, בקומה ה-12 של בית-דירות גאה. יש לו זמן לנקות את הדירה ולשחק גולף בחצר-הבית, כי לקיסריה אין לו מספיק כסף לנסוע. יש לו גם זמן לחברתו, שרון ארר, וזמן לתכנן את מהלכיו הבאים.

לעורתו של סטיב מלוביק בא עור-הדין מן קנת, מרצה בפקולטה למישפטים באוניברסיטת

— ובמישחק גולף בחצר-ביתו

מלוביק במישחק (באמצע) כדורסל —

עבודה בבר או בסוכנות-נסיעות

(המשך מעמוד 45)

שאין בקופה מזומנים. יוסיטוב, שהוא המיישנה למנהל אנטיהנדרסה בעיריית רמת-גן, התמנה כיו"ר הקבוצה לפני העונה הנוכחית, ומבטיח שמלוביק יקבל את כל המגיע לו. הוא רק מבקש זמן וסבלנות. אך לגבי התביעה של מלוביק להשיג תחרה מהקבוצה אין הוא רוצה לשמוע: "הוא תחום בהפועל רמת-גן. לא נעביר אותו לשום

מלוביק החל את הקריירה בקולג' של דרום קליפורניה, המשיך בסדריו ועם סיום הלימודים הצטרף לליגה המיקצוענית, האנטי-איי, ושיחק בעונה אחת בשלוש קבוצות. הוא לא הצליח כפי שקיווה להצליח והגיע לאיטליה — לקבוצת פביה רומא. שם קיוו שיקלע 30 נקודות למישחק וייקח לפחות 10 ריבאונדים למישחק. הממוצע של 15 נקודות לא

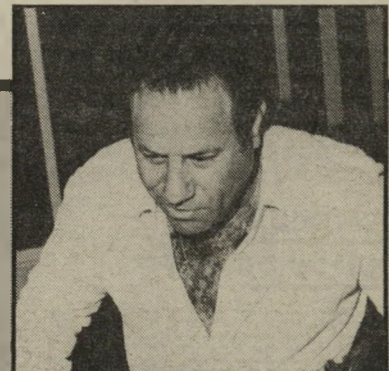

מלוביק עם חברתו שרון אדר

מקור מחיה מינימאלי

קבוצה! אני לא מאמין שנגיע לקונפליקט מישי פטי. הוא ספורטאי אמיתי והגון!" יוסיטוב יודע היטב, ששיחורו של מלוביק עלול להסל את סיכוייה של קבוצתו בעונה הבאה, מאחר שכל השחקנים הבכירים של הפועל, ארט האון, סטיב קפלן, סטיב שלבטר, אביגדור מוסקוביץ, אור גורן ואורי בן-ארי, מסייעים את חווייהם בתום העונה. אף אחד לא יוכל לשכנע אותם להישאר כאשר להנהלת הקבוצה אין כסף לשלם עבור העונה הנוכחית. היהיה מבין הבכירים שאין ברשותו שיחורר מובטל הוא הרמן, יוסי קאשי.

ביתנים אין סטיב מלוביק רוצה שיהיה שיהיה מיסכן, שאין לו מה לאכול ומה עוד שיהיה יוסיטוב דאג לו לתשלום שכר-הדירה 4000 דולר, לפני שיורקו אותו לרחוב. אך מלוביק דואג יותר לחובותיו, המוסריים. כלפי אמי החולה באריוונג, לה הוא שוכר 2000 דולר בחודש ולמישכנתא ההודשית של 1000 דולר. עבור הדירה שקנה באריוונג. חברתו, שרון בת 20, שהשתחררה לא מכבר מצה"ל ושאיתה הכיר לפני שנתיים במסיבה, מנסה לעודדו, לזלזל להפסיק ומקווה להתחיל בתוכנית לזינוק בריצה כחור מותח מינימאלי לזמן קצר בחדר זה שילווה חודשים.

מנהל מחרובסקי התזמורת עוזרת

שמואל (שמלוביק) מחרובסקי, מנהל כדור-סלני מכבי תל-אביב מזה 20 שנה, חי את ההתפתחות של מועדונו, אחד מן המפורסמים באירופה. האלופה הישראלית היא הקבוצה היחידה באירופה שמקומה לא נפקד אפילו מעם אחת בבית-הגמר של גביע אירופה, במת-כונת החדשה (שש קבוצות) אשר החלה ב-1977.

בשנתיים האחרונות איכזה מכבי, הגיעה רק למקום החמישי, והקהל הדיד, את רגלי מיד אליהו. הקהל הפך אנוני-טעם, הוא ציפה רק לניצחונות.

השנה, עם החתמתם של שני שחקנים מעולים, קווין מגי ולי ג'ונסון, חזרה מכבי להיות הלהיט של ערבי חמישי ולנושא שיר חב בלילות שיש.

שמואל מחרובסקי, מה אתה אומר על הקהל של מכבי השנה?

יוצא מן הכלל. הוא פעיל מאוד. עוזר לקבוצה. חי את הדגמים היפים, התיזמורת, שהבאנו השנה (להקת השגרירים). עוזרת ומוסיפה לאווירה. אבל היו גם אנשים שהיו מאוכזבים שניצחנו והם יצאו לפני סוף המישחק, אבל הרוב הוא קהל חם. אתה מרוצה ממכבי?

ביתנים. כן, אם ניצחנו שתי קבוצות מעולות.

ספורט

כדורסל

הדוקטורים

רופא אחד, לפעמים מביא יותר תועלת משני רופאים

ד"ר חואן אנטוניו קורבלן, בן 30, הרכז של ריאל מדריד ונבחרת ספרד, זכה למחמאות עוד לפני המישחק, שבו נוצחה קבוצתו עליידי מכבי 101:97. היו אלה הרופאים, שהשתתפו בשבוע שעבר בקונגרס ההסתדרות הרפואית במלון רמ' דה קונטיננטל בתל-אביב, מלוו שבו שוכנו גם שחקני ריאל.

ד"ר קורבלן, המתמחה בבית-החולים האוניברסיטאי של מדריד בקרדיולוגיה (רפואת-לב), הוקף עליידי רופאים ישראליים, שביקשו לשמוע ממנו כיצד הוא משלב רפואה בכדורסל, וחילקו לו מחמאות-בד רחבה. הם רק לא ידעו שקורבלן איננו הרופא-כדורסל היחיד בריאל מדריד. הרופא-כדורסל השני בריאל הוא ד"ר אלפונסו דליקורל, אורתופד במיקצועו, המשמש בקבוצה כמחליפו של לופס איטוריאנה המזוקן (שקלע 33 נקודות במישחק נגד מכבי).

מהר, גבוה ורחוק

ממיטת-החולי לראש-הסולם

הספרדי טעה בחישוב והמאמנים משלמים את המחיר

זה היה השבוע הספרדי בכדורסל. הוא החל בשני הפסדים, של הפועל תל-אביב, בגביע אירופה למחזיקות-גביע, שהפסידה לברצלונה (101:96) ושל הפועל חיפה, שהפסידה, בגביע קוראץ' לליקור 43 מברצלונה 92:90. אבל השבוע הזה הסתיים בניצחון הגדול של מכבי תל-אביב בגביע אירופה לאלופות, כשהיא גברה על ריאל מדריד 97:101.

עוזר-המאמן של ריאל מדריד צפה עוד שבוע לפני כן ששתיים מכין שלוש הקבוצות הספרדיות תנצחנה, אך לא העלה ברעתו, שקבוצתו, ריאל מדריד, לא תהיה בין המנצחות.

את הכף לטובת מכבי היטה מיקי ברקוביץ, שקם ממיתת חוליו, כשהוא קורח מחום וכך יצאה מכבי לפגרה של הכדורסל האירופי (של חג המולד) כשהיא בראש הסולם בבית-הגמר.

ד"ר קורבלן (חולצה 11) בפעולה מול ברקוביץ לכל קבוצה, הרופא שלה

לא הביאו מזוהר. בתום העונה הבאה יסיים ד"ר קורבלן את חוזהו עם ריאל מדריד. יפרוש מהכדורסל לטובת הרפואה, מהנבחרת הלאומית הוא כבר פרש, לאחר שזכה עמה במדליית הכסף באולימפיאדת לוס-אנג'לס.

אומנם, קשה להאמין, על סמך היכולת שהציג ביראליהו, ששחקן מרמתו יפנה את הזירה, אך הרפואה חשובה לו, כנראה, בכל זאת, יותר.

אין שני הדוקטורים האלה הרופאים הראשונים המישחקים במדי ריאל, גם ד"ר כריסטובל וורדיגס היה בעבר כוכב בקבוצה וכיום משמש האורתופד וורדיגס כרופא נבחרת ספרד.

אך הרופאים של ריאל לא הביאו מזוהר לקבוצתם ביראליהו. אולי בגלל שלמכבי יש דוקטור משלה, ד"ר טרי פינקלשטיין, רופא הקבוצה, שהקים את מיקי ברקוביץ, החולה בשפעת, ממיתתו, העמיד אותו על הרגליים כדי שיסחוף בירידים את מכבי לניצחון הגדול.

ניצחונות זהים וחלקים. הכדורסל לא השכיח את המאבק המרתק בכדורגל, בין מכבי חיפה וביתר ירושלים על צמרת הטבלה בליגה הלאומית, שתיים זכו בניצחונות זהים — 1:3 — חיפה על מכבי יבנה וביתר על הכוח רמת-גן.

אך הניצחון המרשים של השבת האחרונה שייד למכבי פתח-תיקווה, שניצחה בנתניה 2:5 מצמד של עורד מכנס שחור למיגרש בו גדל (ראה גם מיסגרת) ובכיכובו של אייל בגי לייבטר.

גם מכבי תל-אביב, השלישית בטבלה, ניצחה בצורה חלקה, 0:3, את ביתר תל-אביב, שיוקפה בכך לעצמה הפסד חמישי ברציפות, עובדה שעלתה למאמן, נסים בכר, במישרתו, הוא לא היה השבוע היחיד ששילם את מחיר תבוסת קבוצתו. גם מאמן נתניה אריה רדלר, הורח מאימון הקבוצה, אחרי התבוסה הניצחת שספגה.

מה הוא אומר „נבקש אנשים שיידעו להפעיל את השעון!“

כמו בנקו רומא וריאל מדריד, קשה להיות מאוכזב.

ואתה מרוצה מאופי המישחק? יש מקום להרבה שיפורים. איננו משחקים כמו שהמאמנים רוצים.

אתה יודע ממה זה נובע? ממוצעי-היכולת של השחקנים לא הגיע לרמה שמצפים מהם. כשזו תגיע לרמה המקווה, נראה את מכבי תל-אביב משחקת הרבה יותר טוב.

זה עניין של חסר-מול, שלי ג'ונסון הורחק במישחק הראשון ומיקי ברקוביץ חלה לפני המישחק השני. אבל אניני ניתלה בסיבות כאלה. מה אתם עושים כדי שלא יהיו הפסקות במישחק בגלל השעון, שקילקולו פגעו במהלך התקין?

נבקש מאיגוד השופטים אנשים יותר מאר מנים, שיידעו להפעיל את השעון. זה, בסך-הכל, פגע במכבי כאשר ההפסקות באו במצב של תנופה, כשהובלנו 70:80.

המצב הנוכחי ועמדת האיגוד הטובה לקראת ההמשך, זה מה שדימיטית לך לפני ה-התחלה?

בסוף השנה אוכל לומר זאת, אני שואף להצלחות וגם בשנה שעברה דימיטית, שעם פרנק בריקובסקי ועם ג'ואל קרמר, שחקני החיזוק, נצליח יותר — וזה לא קרה.

עודד בין „דובק“ וגלי”

ספורטאי
השבוע

מריחהשערים

חזר לנתניה

אבל במדי

פתח־תיקווה

בשבת זה קרה. עודד מכנס, היהלום של מכבי נתניה, שיחק נגד קבוצת נעוריו, השחקן, אשר זכה עם מכבי נתניה בארבעה תוארי אליפות בגביע־המדינה וארבע פעמים היה עימה מלך־השערים בליגה הלאומית, חזר לנתניה, אבל הפעם במדי מכבי פתח־תיקווה, כשהוא לובש

המיגרש שבו גדל ושבו קנה לעצמו תהילה בשדה הכדורגל.

הצד המנצח

החליף מדים

משך עשר השנים, מאז שהחל עודד מכנס משחק בהרכב הבוגר של מכבי נתניה, לא הצליחה מכבי פתח־תיקווה לזכות בנצחון על ידיבתה הצפונית, ורק כאשר עזב מכנס את נתניה והצטרף לפתח־תיקווה נשבר הקרח והצד המנצח החליף מדים. כשנולד בקיץ האחרון, הקצר בין עודד מכנס והנהלת קבוצתו, נראה היה, כי היכולת הגרועה שלו בעונה שעברה הפריעה לו במיקומו על ההסכם הכספי, שאמור היה להיחתם לקראת העונה הנוכחית. אך הסיבה העיקרית לכך שעודד מכנס עזב את נתניה היתה, כנראה, ברצונו להצטרף אל אחידה־תאום גרי, שעזב את נתניה פעמיים (ואשתדק שיחק בהפועל תל־אביב).

עודד חש יותר מתמיד כי אחיו חסר לו לידו, במגרש ובקבוצה, וגמר אומר לחתום עם קבוצה שתדעה שני שחקנים טובים — את גדי מכנס, מגן,

עונה, ועובדה זו גם חוסכת ממנו תשובה ממולכדת, ומה עוד שהוא גם יודע שלראשי מכבי פתח־תיקווה יש ריעה ברורה בנושא. וכעת, אחרי התצוגה המרשימה בנתניה, אין על מה לדבר. עודד יסיים את העונה בפתח־תיקווה.

לא שכח

לשחק כדורגל

על נתניה מעדיף מכנס שלא לדבר. אחרי השבת הוא זכה שם לכבוד־מלכים ואוהדיו הרבים הריעו לו שוב ושוב, גם כאשר כבש לרשת הקבוצה האהודה עליהם. כמעט שאין שחקן שירד מן המיגרש על כתפי אוהדי הקבוצה היריבה שהוכתה שוק על ירך. אבל לעודד מכנס עשו את זה, וגם בפתח־תיקווה עודד מכנס מאושר: „אנחנו עדיין לא מושלמים, אבל כיווני המחשבות השתנו בקבוצה הזו. מדברים על צמרת ולא על תחתית. חשוב לי מאוד להצליח בקבוצה. חשוב לי בשביל מכבי פתח־תיקווה, וגם בשבילי. אחרי עשר שנים גדולות במכבי נתניה, באמת שנים נפלאות, היתה לי עונה חלשה. וזה גם

מכנס (משמאל) במדי מכבי פתח־תיקווה מדברים על צמרת. לא על תחתית

מכנס (משמאל) במדי מכבי נתניה גם במגרש צרי־מידות, וגם במיגרש רחבי־ידיים

הכל יחסי. הבקעתי 11 שערים ב־18 מישחקים. „אבל עבורי, שמצפים ממני להרבה יותר, זו היתה עונה חלשה. לכן התכוונתי רק לעונה הנוכחית. אני כבוש מצויין ואני מוכיח שעודד מכנס לא שכח לשחק כדורגל. אומנם בהתחלה לא הכל דפק, כי גדי ואני הגענו לקבוצה רק עשרה ימים לפני תחילת הליגה. אנו נבנים לאט, ומה שנבנה לאט מחזיק טוב. הקבוצה משתפרת והשתפרות זה תהליך איטי. עודד מכנס שינה את אופי מישחקו. הוא משקיע יותר, נלחם, בונה ומתכנן את המישחק וגם מבקיע שערים. בנתניה, הוא מודה, השקיע הרבה פחות בתחום ההגנתי, כי בנתניה תקפו יותר מאשר הגנו. בפתח־תיקווה המיגרש הרבה יותר

קשר ושחקן נבחרת ישראל ואת עודד מכנס, חלוץ מריחהשערים מובהק, שאת כישוריו הוכיח, מעל כל צל של ספק, בנתניה. מכבי פתח־תיקווה החתימה את התאומים לבית מכנס, במגמה להפוך את הקבוצה ממלבס לקבוצת־צמרת. ההתחלה לא היתה מלבכת, ופתח־תיקווה לא הגיעה למנוחה ולנחלה בעזרת המכנסים. אך בחורש האחרון, עם התאקלמותו של עודד מכנס וכישרו המשתפר, חלה התקדמות עצומה בקבוצה. ואז החלו, כמוזן, לרנן בנתניה על הטעות הגדולה שנעשתה כאשר איפשרו למכנס ללכת. נתניה חדלה לנצח ובקבוצה הוכירו את השם עודד מכנס כמי שאמור לחזור אליה עוד בעונה הנוכחית. רק שהתקנוו אינו מאפשר לעודד לחזור לנתניה באותה

את חולצת דובק. הספונסר של פתח־תיקווה, והנחיל לקבוצת־נעוריו הפסד מרהים — 5:2 — כשהוא עצמו כובש שני שערים ומחמיץ פנדל.

קבוצתו של עודד מכנס בהווה עשתה לנתניה מה שנתניה עשתה עם עודד מכנס בעבר לרבות וטובות מקבוצות הליגה הלאומית, היה זה רק בשנה שעברה, בעונתו החלשה ביותר במדי מכבי נתניה, כשמכנס עוד לבש את חולצת הספונסר של נתניה, גלי שהוביל את קבוצתו לנצחון מוחץ על מכבי פתח־תיקווה (1:5), במיסגרת גביע־המדינה במישחקו הטוב ביותר בעונה השדופה ביותר שלו.

השבת אחרי שמכבי נתניה ויתרה עליו, לא ויתר עודד מכנס על הצגתו הפרטית במיגרש צרי־המידות בנתניה.

גדול והוא חייב להתבטא גם בממכבים אחרים. כווננו אמרו שההצלחה של עודד מכנס הוא המיגרש צרי־המידות בנתניה, וכעת הוא מוכיח שגם במיגרש רש רחבי־מידות אין הוא קוטל קנים והוא מבקיע. הנצחון בשבת עשה לו משהו ובנתניה לבטח היה לשיחת־השבוע. שם הוא גם ממשיך ללמד כדורגל, מטעם עיריית נתניה ועושה לקידום חוגים בכת־הספר. הילדים מזהים אותו עם נתניה, והם יודעים שהוא נשאר אוהד של הקבוצה. לעומת זה הוניה את העסקים שלו.

סוכנות־מכוניות), כי לדעתו זה לא הזמן, ואשר לחברתו, עינת אפק, בתו של אורי אפק, ממלא־מקום מנהל רשות הספורט, לה הוא נשאר צמוד כבעבר, מזה שמונה שנים. ומה עם חתונה? „כשזו תתקיים, תדעו עליה!“ הוא בן 28 פלוס. גר בדירה שהי כדורגל עזר לו לרכוש, ומקווה לתואר מלך־שערים נוסף, תוך שמירה על ממוצע השערים שלו לעונה — 16. לעונה הנוכחית, שעוד יותר ממח ציתה לפניו, חסרים לו עוד תישעה שערים.

מכנס עם עינת אפק עסקים — לא חברה — כן

„אלגרו“ מצ'אות!

רח' אלנבי 86 תל-אביב

פינק פלוד, סנטנה, סגול כהה, קני רוג'רס, ברברה סטרייסנד, חולו איגלסיאס ועוד הרבה אחרים... — 1,100 שקל בלבד.
אביזרים לתקליטים וקסוות במחירים מפתיעים.
אלגרו מרכז התקליטים הגדול ביותר בישראל.
מאחל לכל עם ישראל - חג חנוכה שמח!

במבצע מכירות ללא תקדים!!!

- תקליטים תוצרת הארץ — 550 שקל בלבד
- תקליטים תוצרת חוץ פופ וקלאסי — 1,990 שקל בלבד

כל יום שלישי בערב
ניתן להשיג את

השולם הזה

במסעדת

פירוזקי Pirozki

רח' ירמיהו 30, תל-אביב

בחורף משמינים
ומאבדים כושר גופני
הרשמי מיד
לקורס להתעמלות מכוונת
הרזיה מובטחת
מורה מעולה
אווירה נעימה ואדיבה
אולפן לאה פלטשר
אבן גבירול 50 תל-אביב
טלפון 267682

שולה

ציפורניים מלאכותיות
בשיטה אמריקאית
חזקות באחריות
וכן השתלת ריסים
ת"א, המלך גורג 89

טלפונים:
284919
295318

השתלת ציפורניים

ייעוץ לשנת 1985 ואילך
לפי הנומרווגיה +
אסטרולוגיה + קורסים
והרצאות.

עליזה זוהר
03/397983

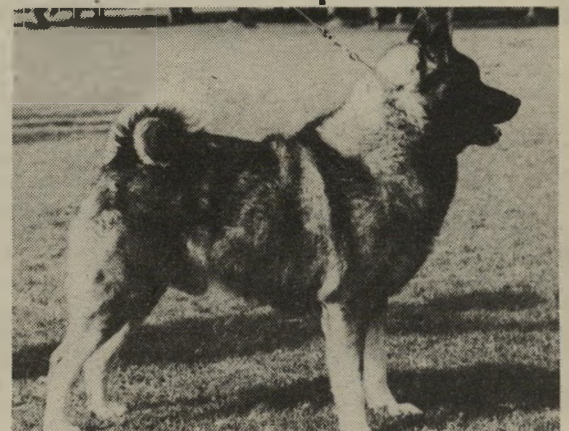
טייפ רדיו סטריו סניו

2x12 ואט

4 גלים ● 4 רמקולים דולבי

טל. 03-235285

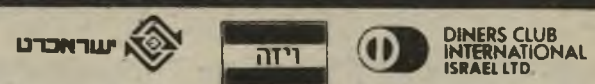
בהזדמנות!!!
גורי אלקהונד נורבגי

האב: כוכב התערוכה הבינלאומית
האם: מיובאת מנורבגיה
כלב אידיאלי למשפחה. לשמירה ולתערוכות.
פרטים: טל. 052-77641

מודעות בטלפון

לכל העתונים
בכרטיסי אשראי במחירי המערכת

שרות ת.ד. ללא תשלום - חניה חופשית במקום

פרסום אידיאל

אבן גבירול 110 ת"א, פתוח 7.30 - 20.00 רצוף

03-227117/8

איתן עמיחי

הדברת מזיקים

בע"מ
מומחים לחדירת תיקנים
(ג'וקים), תולעי עץ, חרקי
סגרים ובגדים.

רמת-גן, רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272

טל. 790114-56 רש' מס' 481/75
שמירה על בריאותך ורכושך

המרכז הישראלי למחיצות גבס

מחיצות גבס

מחיר מבצע של — 13,500 שקל
למ"ר בלבד.

טל. 052-84218, 03-960233
(24 שעות)

שידור

צל"ג

תשדיר הסתה

● **לכתב עמוס ברמלי**, לעורך השבוע – יומן אירועים **מיכה לימור** ולכל הממונים עליהם, על תשדירי הסתה גיועני של החדרסן, ש' הוסוה כדיווח אובייקטיבי על רצח הרס קרמי. המסר הגיועני הועבר עליידי כמה וכמה טכסיסי עריכה מחוכמים. בין השאר:

צורפו יחד שלוש פרשות, שאין ביניהן שום קשר מוכח – פרשת הילד דני כץ, פרשת הרס קרמי ופרשת החייל דוד מנוס.

נרמז ברמזים עבים, שהיו מובנים לכל, מבלי שנאמר הדבר במילים מפורשות, כי בכל הפרשות האלה נרצחו יהודים בידי ערבים. בשעת שידור הכתבה היה המצב העובדתי כך: כמה ערבים הואשמו ברצח דני כץ, אך לא הורשעו, וטענו כי חתמו על הודאות בעיקבות עיוניים; לא היה בידי המישטרה אף קצה של חוט כדי לקבוע מי רצח את הרס קרמי ועל איזה רקע בוצע המעשה; לא הוכח כלל שהחייל מנוס נרצח, ומחוגי המישטרה אף הודלפו ידיעות שונות שלפיהן החייל נראה אחרי היעלמו במועדוני לילה מפוקפקים והסת' כך ביחסים הומרוסכסואליים.

שודרו מפי אביו של דני כץ בדריהסתה גיד עניים פרוצים, בנוסח מאיר כהנא, עד כדי הטפה לגירוש המוני של ערבים מישאל. אין לבוא בטענות אל אב פגוע, שאסונו הנורא העביר אותו על דעתו, אך שידור הדברים האלה למאות אלפי בתים בישאל גובל בפשע של הסתה. שלא לדבר על עבירה בולטת על החוק האוסר פירסום דברים שהם "סוב יודיעה". אם יתקבל חוק נגד הגיד

ריבים שכאלה

מריבה קשה המתנהלת מזה כמה שבועות בין **חגי מאוטנר**, כימאי התוכנית חיים שכאלה ובין **עמוס אטינגר**, העורך, המפיק ומגיש התוכנית. הגיעה השבוע לסיומ.

המריבה כללה חילופי האשמות בין השניים על ביוכו כספים בתוכנית, וכללה כינויי גנאי וחילופי דברים חריפים. בשיאה של המריבה שלחו השניים,

מאוטנר ואטינגר מיכתבים של עורכידין

זה לזה, מיכתבים של עורכידין, וקרבן היה הרגע שהדברים יגיעו לבית המישפט.

עורכידין של עמוס אטינגר דרש בכתב מחגי מאוטנר התנצלות על דברים שאמר למרשו.

בכתב, שאין על מה להתנצל, לבסוף התערב המנהל, **טוביה סער**, בין הנציגים. זימן את שניהם ללישכתו (ביחד עם **צביקה שטיינר**, מנהל מחלקת התוכניות, ו**חנן חסון**, מנהל חטיבת הבידור). דרש משניהם להחזיר את מיכתבי עורכידין וביקש שיבטיחו זה לזה שלא להשתמש עוד באמצעים כאלה.

רומה אבישי, מנכרת הרשות, תבדוק אם היו בינוויכספים בתוכנית, ומי אשם להם.

בסיום טקסי ההתפייסות סוכם בין הצדדים שהסיכסוך האישי ייפתר בארץ חתופים. שבה ישתתף גם מנהל הטל-וויזיה.

מי ישלם?

סיבה לשערוריה

התוכנית החדשה, סיבה למסיבה. יצאה בשעה טובה לדרך.

במסדרונות הטלוויזיה חלוקות הדיועות על טיב התוכנית. חלק מן העובדים הנכירים מתרעמים שדווקא בימים אלה של חיסכון וקיצוצים, נמצא, יש מאין, הודכספ לתפי אורה מפוארת. תיפאורה כליכ מתוחכמת אינה נראית בתוכניות דאיתות גם על מירקע הטלוויזיה האמריקאית הראונית. אבל פרט לעניין הכלכלי, קשה לומר משהו על ה תיפאורה, מעשהידיו של **איציק אלבלק**. היא מיקצועית, זוהרת ומעניינת.

אבל בתוכנית הראשונה של סיבה ל- מסיבה היתה שעוריה גדולה מזו. והיא **אהוד מנור**. מנור מגיש תוכנית שבועית בטלוויזיה בשם עד פופ. התוכנית משודרת במסגרת חטיבת הבידור של הטלוויזיה, שאותה מנהל **חנן חסון**. גם התוכנית סיבה למסיבה היא בחסותם של חנן חסון וחטיבת הבידור. נוסף על כך, אהוד מנור גם תירגם חלק מן השירים לתוכנית סיבה למסיבה. ולמרות כל אלה ואולי בגלל כל אלה ניתנה לאהוד מנור בימה נרחבת לערוך יחסי ציבור גלויים לסיפור החדש על העיירה בנימינה.

ענות, יהווה שידור כזה פשע פלילי ברור, שדינו מאסר.

כדי לטשטש את העיקבות ולהעמיד פנים של "איוון" הוכנסו לשידור גם דבריו של פרופסור לקרימינולוגיה, שהפריך את הדברים האלה כי לשון אקדמאית. אך ברור כי אחרי דיבורי ההסתה הרגישים, שפנו אל האינסטינקטים הפרימיטיביים ביותר של ההמון, לא היה לדבריו המנומקים והשקטים של הפרופסור שום סיכוי להיקלט, אלא עליידי חוג קטן ונאור.

הכתבה עלולה לגרום ליצירת אווירה של לינץ' ולתוצאות רות-אסון.

אילו היתה כתבה כזאת משודרת כאיזוהו מקום בעולם, כשהמדובר ביהודים, היו וועדות אמות הסיפים, וכל הנוגעים בדבר היו עפים בו ביום לכל הרוחות. בישראל יכול תשדירי שורות כזה לתורות הנאציות של כהנא להיות משודר, מבלי שיקרה דבר.

מאחרי המירקע

סידרת המנהל

שינויים ותמורות בפרשת מנהל הטלוויזיה. כמו שזכור מן הפרק הקודם, הסיר **טוביה סער**, המנהל הנוכחי, את מועמדותו לקרנציה נוספת. בפרק הקודם היו הסיכויים הטובים ביותר **לחיים יבין**.

השבוע מתחוללות מהפכות בסידרה: לפני ה וועד המנהל מונחת הצעה לפתוח את המיכר, כך שיהיה פנימי וחיצוני, וזאת אומרת שישנם שלר שה מועמדים הבאים בחשבון וסיכוייהם, לפחות באופן עקרוני, שווים (ובלי קשר אם הם עובדי הרשות או לא). שניים מן המועמדים מוכרים מן הפרק הקודם: **דן שילון** ו**יוסי צמח**. המועמד השלישי דיווח לפני שבועות רבים כי עזב את המירוץ, נראה שבתנאים החדשים הוא חוזר אליו. זהו **אלכס גילעד**. יבין נחשב עד היום כמועמד של **אורי פורת** ו**מיכה ינון**, אך נראה שהתמיכה בו חולכת וקטנה. יש הצופים כי לא ייגש כלל למיכר.

לעומתו עולות מניותיו של שילון. הוא קיים לאחרונה מגעים עם כל חברי הוועדה-מנהל, ובכך ללם חברי הליכוד. יש אומרים שקיימת נטיה אצל חברי הליכוד שבועד להצביע בעד שילון, ולוא רק כדי לנגח את פורת. בגלל מערכת היחסים המעורעת בינו לבין הוועד בשבועות האחרונים.

חוג מחברי הוועד תוהים עובדי הטלוויזיה מה עשה דן שילון במסעדה ידועה, בחברתו של **יאיר אלוני**, עוזרו האישי של פורת, ו**אהוד יערי**, כת הטלוויזיה לעניינים ערביים. העובדים תוהים אם הגנייסו השניים למסע הכתרתו של שילון למישרה.

פגישה זאת תמוהה לאור העובדה שפורת תומך ביבין, ואלוני תומך, אולי, בשילון.

לעומת זאת: עובדים רבים בטלוויזיה, במחלקת החדשות ובמחלקות התוכניות, הם ברעיה שדווקא יוסי צמח יקח את המישחק. עובדים אלה אומרים שאין כמוהו בכניין בנושאים מיקצועיים. וגילעד, שחזר לתמונה, יתכן שיגרוף את קולותיהם של אורי פורת ומיכה ינון. פורת היה

מנחה פאר אהוד למנור

עובדים בטלוויזיה רותחים מכעס על הופעתו של מנור בתוכנית. בעיקר כשהם נזכרים במיקרה רומה שאירע ל**מוטני קירי שניבאום** שרצה, גומנו, להופיע בתוכנית שעה טובה בלוויית קטע מתוך ההצגה הפופולארית שלו, יורדים על השבוע. הק טע לא אושר או לשידור. בטענה שקירי שנבאום הוא עובדי הרשות, למרות שהיה בחופשה ללא תשלום מן הטלוויזיה. חוץ משעוריות אלה נראתה הופעתו המתחדשת של **מני פאר** חופשית. מיק צועית, משעשעת ומתאימה לתוכנית.

מלכתחילה בעד גילעד, ואף ביקר אותו בלונדון. גם **דוד אדמוני**, איש הליכוד בוועדה-מנהל, ביקר בלונדון ונפגש עם גילעד. יש אומרים כי יתמוך בו, למרות שאדמוני מסרב לגלות את צפר נות ליבו בעניין זה.

זהו, בינתיים, עד לפרק הבא.

מאחורי המיקרופון

תופעה חדשה: עברים

ברשות השידור החליטו לקצץ את כל העוב

הסתרדות, התברר לנרש שאם רשות השידור לא תשלם את מלוא השעות הנוספות עבור עבודה מוזמנת, הוא יכול לפנות לבית-הדין לעבודה ולקבל את התשלום.

בתוכני הרשות

יורדים על הרשות

השבוע הופיעו חברי הנהלת רשות השידור בשתי ועדות של הכנסת. בשני המיקרים חטפו מיקלחת של צוננים מחבריהם-הוועדות.

הפעם הראשונה היתה בוועדת-ביקורת-המדינה, שם דרשו חבריה-הוועדה ניהול יותר תקין של הרשות. **אורי פורת**, מנכ"ל הרשות, אמר לחברי רי הוועדה: "אני מרגיש כמו נהג-משאית שאין אצלו קשר בין הגלגלים להגה."

הפעם השניה היתה בוועדת-הכספים, כרי לאשר את עידכון תקציב-הרשות, כמו שנעשה לכל מישדר ממשלתי. פעם בשלושה חודשים. חבריה-הוועדה סירבו בישיבה הראשונה לאשר את עידכון התקציב, וחלק מהם דרשו לסגור את הרשות, למצוא כונס-נכסים ולהפעיל בה את תרגיל אל-על.

בסיום הישיבה הוחלט להקים ועדת-מישנה של ועדת-הכספים, שתעקוב אחרי רשות-השידור. ואז קפץ אחד מחברי-הוועדה, יגאל כהן, והזכיר לנוכחים שכבר לפני חודשיים הוחלט להקים ועדת-מישנה של ועדת-הכספים וועדת החינוך, אך הוועדה מעולם לא אויישה ולא התחילה לעבוד.

גם בוועדת-הכספים היו קריאות לסגור את הרשות ולהכריא אותה. חבריה-הוועדה תקפו את המנכ"ל, אך הוא לא נכח בישיבה.

ידיים לא נקיות

מיבצע רחב לאכיפת הגביה של האגרה כמעט הסתיים השבוע בקול תרועה רמה. המיבצע מתרכז בחמישה איזורים: אשדוד, אשקלון, חדרה, נתניה וראשון-לציון.

אזרה, תושב נס-ציונה, הגיש השבוע עתירה בכג"ץ נגד רשות-השידור. בעתירתו טען האזרח

מועמד גילעד (עם טוביה סער) יוצא ונכנס?

שאישי מחלקת-הגביה, שבא אליו הביתה לבדוק את תשלום האגרה. איים עליו וזמו לו כי לרשות השידור ידוע שהוא רכש את מכשיר-הטלוויזיה שלו בדרכים לא-חוקיות. האזרח טען שזה לא יתכן שרשות ממלכתית תפנה לאזרח כצורה כזאת.

ברשות השידור נכנסו קצת לפאניקה, הכינו כתבה-גנה והתכוונו להגיע להסכם-פשרה עם האזרח הוועם. התברר כי הוא חייב לרשות כסף רב, מכיוון שמהו כמה שנים לא שילם את האגרה.

דן נחמן, המישנה למנכ"ל רשות השידור, סירב להגיע לפשרה בנושא עקרוני של גביית תשלום האגרה, גם כשהיה חשש שפסק-הדין של בית-המישפט העליון יהווה תקדים לא-רדיוקא לטובת הרשות. אם כך יהיה, חשב נחמן, אפשר יהיה לבקש מהכנסת לשנות את החוק.

אך למולה של רשות השידור רחה בית-המישפט העליון את העתירה על הסף. הסיבה: האזרח שבא לבקש צדק מבית-המישפט, לא בא כשידיו נקיות. הוא בא כשעל גבו ערימת חובות לרשות-השידור.

איפה שקועים הדולרים

לפני חודש וחצי (העולם הזה 31.10) כתבתי על צים (האגודות של אייזנברג). שם גיליתי, לראשונה, שצים במשבר כספי חמור, ושהחברה חייבת מאות מיליוני דולרים לשני הבנקים הגדולים בנק לאומי ובנק הפועלים. ומה שיותר חמור, שמצבה של צים מידרדר והולך, או מפליג, אם תרצו, ועכשיו כבר ברור שסעיף החובות האבודים במאזני שני הבנקים יגדל בצורה מרשימה, ולכן כבר ברור עכשיו, שהבנקים לא יוכלו, לא עכשיו ולא בעתיד הנראה לעין, לסלק את חובם לעם ישראל, לקנות מאיתנו את המניות הבנקאיות שמכרו לנו במחירים מופקעים, עוד בספטמבר 1983.

אפילו שריהאוצר יצחק מודעי, אמר ביום ראשון, כי באשר יגיע מועד סדיון המניות הבנקאיות, שהממשלה ערבה להן, ישתדלו למחזר אותן, את כספי המניות, באמצעות תוכניות חיסכון חדשות, שהרי לא יעלה על הדעת שממשלת ישראל לא תעמוד בהתחייבויותיה.

וכרגיל, את העיקר שכחתי. שכחתי להזכיר שלעיתונות היומית לקח חודש וחצי עד שגילו שצים שוקעת, שלאייזנברג יש כסף אבל לא בשכיל צים ואתא. שלממשלה יש עוד כסף, שהרי גם היא שותפה בצים. אך לא תתרום דולר נוסף, נוסף על מאות מיליוני הדולרים שלהם היא ערבה בשל חובות צים.

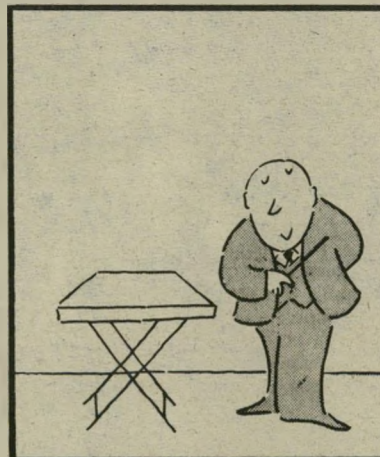
עוד לא מינו ועדת חקירה לענייני צים. קודם תמונה ועדת-חקירה לענייני מניות הבנקים, אחר-כך לענייני צים.

אתם רואים, בין עיסקת חבילה א' לבין עיסקת חבילה ב', ועלו את מחירי מיצרכי היסוד, כי יחסרו מאות מיליוני הדולרים השקועים עמוק ב"צים". ושלא תאמרו שאין קשר. תשאלו את יצחק מודעי, גם הוא יודע שלממשלה יש רק כים אחד, וגם זה ריק.

סיפור בנקאי מן החיים

לקראת פרסום דו"ח מבקר-המדינה על משבר מניות-הבנקים, אני מבקש להקדים סיפור מעשה שהיה, לא אצלנו, אלא בצרפת. גם מי שלא מבין בעסקי בנקאות והשקעות יבין את המסר, אני מקווה.

ובכן, מעשה באחד בשם לואיס אבוליביה, לקראת פרסום דו"ח מבקר-המדינה על משבר מניות-הבנקים, אני מבקש להקדים סיפור מעשה שהיה, לא אצלנו, אלא בצרפת. גם מי שלא מבין בעסקי בנקאות והשקעות יבין את המסר, אני מקווה.

נהג במכוניות יוקרה, אכל במיטב המיסעדות, רכש דירה מהודרת בלב פאריס ואפילו בית-קיץ — הכל מתוך משכורת שנתית (ברוטו) של 21,777 דולר לשנה.

רדיבור ואינו מרשים, שעבר בסניף הצרפתי של בנק אמריקאי גדול בפאריס. לגבי עמיתיו בסניף היה סתם פקיד אפור, אולם למשקיעים, שצבאו על חדרו, היה בבחינת קוסם פינאנסי, שהבטיח לכספם רווח של 20% בשנה, לאחר מס. במשך 10 שנים תמימות יעץ ללקוחותיו, קיבל מהם את כספם, נתן להם קבלות של הבנק ומה שיותר מכל — שילם להם ריבית בכל עת שדרשו. היום נמצא הבנקאי השקט בן ה-48 מאחורי הסורגים. אחרי שהורשע בזיוף והפרת אמונים ונכלא לחמש שנים.

בינתיים הופיע אחר מהמשקיעים בהנהלה הראשית של הבנק האמריקאי וביקש למשוך 300 אלף דולר. פקיד הבנק בחנו היטב את הקבלות שהיו בידו, גילו את הוויף והעבירו את העניין למישטרה. כמה ימים יותר מאוחר הגיע לשם אבוליביה, הודה במעשיו בפני מנהלי הבנק, וחתם על מיסמך ששיחרר את הבנק מאחריות כלפי הלקוחות המשקיעים. בכל זאת, תבעו לקוחותיו של אבוליביה את הבנק כסכום של 7 מיליון דולר. הם טוענים שהבנק אחראי להפיס דירהם, בהציגם את מאות הקבלות שהוצאו עלי ידי אבוליביה על טופסיה-הבנק.

אבוליביה ניצל את מעמדו כסגן מנהל הסניף, בתוכנית ההשקעות הפרטית שלו, כשהוא משלם למשקיעים הוותיקים באמצעות הפיקדונות של החדשים. כמה כסף עבר תחת ידיו לא ברור. התובע במישפט טען שלפחות 11 מיליון דולר, אחרים מעריכים את הסכום בעשרים מיליון דולר. עד היום לא נמצא הכסף החסר. אבוליביה טוען שאת כל הכסף שילם כריבית.

פרקליט הבנק טוענים שאבוליביה פעל מחוץ למיסגרת תפקידו כגיל, וכי לא ננקטו ההליכים הרגילים לפתיחת חשבונות וביצוע עיסקות.

בינתיים מבלה הבנקאי המשקיע את מרבית שעות היום כעוזר לרופאי-השיניים בכלא וזוכה להערכתם של סוהריו. סיפור מן החיים.

קופסת מקרלים בעזה

כהמשך לפינת עיסקת-החבילה, הנה עוד סיפור. אני מקווה שאתם עדיין זוכרים את מיקרה הנעליים שעלו בתל-אביב בין 24 ל-28 אלף שקל ודקה וחצי מכפר-סבא רק 11 אלף שקלים.

מתברר שתוצרת ישראל, ובמיוחד המקרלים של מיפעל מזון בפתח-תיקווה, גם הם תורמים את תרומתם לעיסקה.

הנה העובדות: קופסת מקרלים קטנה, מתוצרתו של בית-החרושת בפתח-תיקווה עולה בשווי-סל 810 שקלים. תרשמו, אותה קופסה, באותו גודל, אפשר להשיג בדרום תל-אביב במחיר של 480 שקלים. תרשמו. ועכשיו באה ההפתעה: אותה קופסה של מקרלים עולה בחוצות עזה 110 שקלים. לא, זו לא טעות. מאה ועשרה שקלים. הבעיה היא לא למה הסוחר העזתי מוכר בסכום של 110 שקלים. אלא בכמה מוכר המפיץ על הפתח-תיקוואי לסוחר העזתי. אני לא יודע, וקרוב לוודאי שלא אדע.

אבל אני יכול לשאול איך זה שבתי ניות בדרום תל-אביב המחיר הוא כי מחצית המחיר של השווי-סל. לזה יש לי תשובה. השווי-סל רוצה להרוויח הרבה-הרבה יותר, אם משלמים, אז למה לא? וישל יספרו לנו שההוצאות של השווי-סל בפולות.

לקינות. אשתף אתכם בחוויה הגסטרונומית האחרונה של חבר שחזר זה עתה מצרפת, ולא בפמלייתו של ראש-הממשלה. קילוגרם בשר פילה (בקר) עולה בצרפת 80 פרנק, שהם כשמונה דולר. הבשר, אומר זה שחזר מצרפת, נקי לגמרי. פה (בארץ) קילוגרם של פילה בקר, "מלוכלך" עם שומן וחגורה, עולה כ-15 דולר. ואם הוא נקי (הפילה) המחיר יהיה 18 או 20 דולר. הוא שואל למה? אמרתי לו שאני לא מבין בכשר, אבל לעומת זה סטיק (אומצה) אני אוהב, ואני, לא כמוהו, לא יכול להרשות לעצמי לנסוע לצרפת לאכול סטיק טוב וזול.

סירת מנכ"ל

אני לא עוסק בביקורת על הרדיו. זה לא התחום שלי ואני מבין בזה מעט. אבל, מצא חן בעיניי ביטוי חדש, ששמעתי אותו, אגב שיחה, עם מישהו מהטלוויזיה. הוא סיפר שברדיו יש "סירת מנכ"ל". שמעתי והלכתי אל מי שהלכתי לברר מה זה.

הסתבר שבארץ יש כל מיני סוגים של מובטלים: לא מועסקים, רורשיית-עסוקה, מקבלי דמי-אבטלה, מובטלים, מובטלים סמויים מקבלי ש.כר, מקבלי-שכר מובטלים מעבודה וגם "סירת מנכ"ל" שהוא הקור למקבלי-שכר בקול ישראל אל שאינם נדרשים לעשות כלום, ושמחמת זכויותיהם, או הוותק שלהם, ממשיכים לקשט את גיליונות-השכר של המוסד הממשלתי. אומרים לי שהסירת גדלה, ובעיקר עכשיו, מצויים בה, בלי להזכיר שמות, מטובי אנשי הרדיו, אך קולם לא נשמע. ניסיתי לברר — למה? אחד אמר שאין סירת, שני אמר שיש סירת, אבל העניין מנופח מעבר לממדי האמיתיים, ושלישי אמר שהוא לא יכול להסביר, כי הוא לא מבין למה והכריטוב שאפנה למנהל הרדיו. לא פנית. אני עושה זאת ברך וז.

כדאי לבדוק

אתם נוודאי שמתם לב — ואם לא, אז כדאי שתעשו זאת. פנה אליי בעל-עסק וסיפר לי שהבנק שלו מסדר אותו. אמרתי לו שבזה אין כל חידוש. הוא עמד על שלו שיש חידוש. והוא צדק. מאז תחילת עיסקת-החבילה ירדה הריבית הבסיסית מ-21% ל-12%. לחידוש. בלומר ירידה של 9%. זה מגיע גם לכם.

הבנקים סירסמו את שיעורי-הריבית שהם נוטלים על משיכות-היתר שלכם לסוגיות. אתם משלמים יותר מהריבית הבסיסית, אבל גם היתר הזה קטן. בדרך כלל, בתישעה אחוזים.

ובכן, מה מספר לי אותו בעל-עסק: הבנק "שכח" להוריד לו את הריבית, שבה הוא מחייב אותו. כשגילה את העניין, תבע להקטין את חובי-הריבית בהתאם. בבנק טענו שנתנו לו חלק מהירידה בריבית, והבנק אינו חייב להעניק לו את מלוא הירידה בשיעורי-הריבית. רק כשאיים שיעבור לבנק אחר, סודר העניין.

הערה: מדובר על בנק מסוים, דווקא לא מהביג-דולרים, ועל מיקרה בודד שהובא לידעתי. מבאן אין ללמוד שכולם. אבל להזהר ולבדוק צריך.

5850G

Rock

רוצה עכשיו אדום זהב

תערובת אמריקנית משובחת

העולם הזה

העולם הזה

צוות „העולם הזה”

שבדק את פרשת

הדם קדמי גילה:

חומה

פונדק נגד אפ

ליד הגופה